

Halka karşı, “gerilla orduları” kuranlar, Halka hesap verecek!

Son dönemde yaşanan kimi gelişmeler; AB üyeliği vb. gerekçeleriyle atılan adımlar sonucunda TC devletinin faşist karakteri, halka karşı bir örgütlenme olduğu gerçeği –kimi reformistlerin, sahte solcuların, tasfiyecilerin yadsınamaz katkılarıyla da- yok sayılmaya, “demokratikleşme yolunda önemli adımlar atıldı” söylemleri ile gözden kaçırılmaya çalışılmaktaydı. Ankara’da hâkim sınıf klikleri arasında yaşanan dalaşın sonucu olarak, “Atabey Gerilla Grubu” adıyla kamuoyuna yansıyan kontr-gerilla örgütlenmesi, faşist Türk devletinin ne kadar demokratikleştiğini göstermektedir.

Türk hâkim sınıfları arasında yaşanan bu dalaşın emekçi halka yansıması ise, içinden geçilen sürece paralel olarak gelişme göstermektedir. Mardin’in Kızıltepe ilçesinde 88 kurşun sıkılarak **Rozerin** ve babası **Selahattin Aksu** katledilmiş, ücretlerini talep eden işçilere saldırılarak sendika yöneticileri ve işçiler tutuklanmış, TMY gibi polise sınırsız yetkiler tanıyan yeni saldırı yasalarının hazırlanması gündeme getirilmiştir. Tüm bu saldırılar hâkim sınıfların sistemlerini ayakta tutma çabalarının bir sonucu olarak gelişmekte; ancak bu saldırılara karşılık olarak sınıf mücadelesinin sert rüzgârları da esmeye devam etmektedir.

Kendi içinde çatışanlar, halka saldırmakta ortaklaşıyorlar

“Düşman saldırıyorsa bu iyidir. Daha çok saldırıyorsa bu daha da iyidir. Bu bizim doğru yolda olduğumuzu gösterir.”

İşte faşizmin adaleti: Baba ve kızına 88 kurşun

Mardin’in Kızıltepe ilçesi Yaşar köyünde 3 Haziran Cumartesi günü **Selahattin Aksu** ve 7 yaşındaki kızı **Rozerin Aksu** onlarca kurşunla katledilmiş olarak köyün sulama kanalında bulundu.

Sıkılan mermilerden 20 tanesi **Selahattin Aksu**’nun üzerinden 11’i ise **Rozerin Aksu**’nun bed-

ninden çıkarken, katliamın yapıldığı yerde 88 boş kovan bulundu. Köyde **Davut Bozan**’a ait buğday tarlasında sulama işçisi olarak çalışan **Selahattin Aksu**, olay günü saat 17:00 sıralarında kızıyla birlikte köye gidiyor. Akşam 21:00 sıralarında sulama kanalının yakınlarındaki evlerine “kimliği be-

lirsiz” kişiler gelerek ayrı odalarda bulunan baba ve kızı kurşun yağmuruna tutuyorlar. Köylülerin çevredeki karakola haber vermesiyle baba ve kızın cesedi sulama kanalında bulunuyor. **Sayfa 9**

Ülkemizin sosyo-ekonomik yapısı gereği, sınıf mücadelesinin seyri “şiddetli” bir biçimde sürmektedir. Bu şiddetin derecesi ve yoğunluğu bazen silahlı bir biçimde, öldürme, katletme, bombalama, sabotaj; vs... üzerinden yükselirken, bazen ise “sakin” bir seyir izlemektedir. Silahlı biçimlerden kastımız, bir yanıyla “siyasetin silahlarla sürdürülmesi” iken diğer yanıyla en genel anlamıyla halk kitleleri ve onların devrimci, komünist öncüleri üzerinde uygulanan katliam, baskı, işkence, tutuklama, tecrit vb. uygulamalardır. Bu anlamıyla ülkemizde sınıf mücadelesi tüm yoğunluğu ve şiddetiyle yakıcı bir biçimde sürmektedir. **Sayfa 16-17-18-19**

YDG Merkezi Eğitim Kampı başarıyla sonuçlandı

Bu yıl, YDG Merkezi Eğitim Kampı 2-5 Haziran tarihleri arasında Belçika'da gerçekleştirildi. ÜGK (Ülke Gençlik Komitesi) ve belli faaliyetçilerin çağrıldığı eğitim kampında, Fransa, Hollanda, Avusturya, Almanya, İsviçre ve Belçika'dan gelen 80'i aşkın YDG okuru, anti-emperyalist mücadelede üzerlerine düşen görev ve sorumluluklar çerçevesinde tartışmalar yürüttü. Özellikle son yıllarda Avrupa'da ırkçılık ve ayrımcılıkla birlikte gelişen ve sosyal hak gaspları ile ciddi boyutlara ulaşan gelişmelerden hareketle eğitim seminerleri ve çalışmalarının yoğun olduğu kamp, birçok açıdan yeniliklerle doluydu.

Kampın başladığı gün olan Cuma akşamı hemen hemen tüm alanların hazır bulunmasıyla start aldı. İlk gün yapılan tanışma ve kamp içi kuralların belirlendiği kısa bir toplantının ardından, farklı alanlardan gelen genç yoldaşların birlikte olma istemleri göz önünde bulundurulularak program önceden belirlendiği biçimiyle sonlandırıldı.

Kampın ikinci günü olan Cumartesi günü YDG-MYK üyesi olan bir arkadaş tarafından bir seminer verildi. Bir kaç dönemdir gerek ATİK'in gerekse YDG'nin sık sık üzerinde durduğu ve gençlik açısından önemli konulardan biri olan GATS uygulamaları bir kez daha derinlikli bir şekilde ele alındı. GATS'ın tarihsel süreci, gelişimi, kapsamı ve içeriğinin madde madde açıldığı seminer nitelikli tartışmalara sahne oldu. Görsel bir anlatımla desteklenen seminer gelen sorular ve karşılıklı tartışmalarla devam etti. Ardından ikinci bölüm olan çalışma gruplarına geçildi.

Yöneticilik, demokratik merkezîyetçilik, kadrolaşma gibi birçok konunun yer aldığı 5 ayrı çalışma grubu bu bölümde derinlikli tartışmalar yürüterek var olan sorunlara cevaplar arandı. Yapılan çalışmalar daha sonra merkezi sunumlarla diğer gençlikle paylaşıldı. Daha çok örgütsel yönlerin ağır bastığı bu çalışma gruplarından elde edilen tecrübeler, YDG'nin gelecek süreci açısından önemli verilerle doluydu.

Kampın moral kaynağı Belçika YDG şöleni

YDG'nin uzun bir dönemdir üzerinde durduğu Belçika'da YDG çalışmalarını başlatma yönlü çabaları bu alanda bulunan YDG dostlarının çabaları ile son dönemlerde bir hareketlilik yaşamaktaydı. Son olarak Belçika'da YDG tarihinde ilk olarak bir şölen tertip edildi. Gençlik kampının ikinci günü olan Cumartesi günü gerçekleştirilen geceye kampta bulunan tüm YDG katılım sağlayarak coşkulu bir şölen gerçekleştirdiler. Gerek şöleni tertipleyen YDG dostlarını, gerekse yeni bir alanda YDG'yi görmeyen coşkusuyla dolan gençleri motive eden bu şölen sık sık atılan sloganlarla dikkat çekiciydi. Şölen de ayrıca söz alan YDG-MYK başkanı arkadaş, emperyalizmin dünya çapındaki saldırganlığına dikkat çekerek, bunun Avrupa'ya yansımaları olan sosyal hak gaspları ve bununla birlikte ırkçılık ve ayrımcılığın ulaştığı boyutlara değindi. Böyle bir şöleni var eden gereksinimleri ve Belçika özgülünde çalışmalara da değinen MYK başkanı, kitleyi YDG saflarında örgütlenmeye,

YDG'yi geliştirmeye çağırdı.

Kampın üçüncü günü olan Pazar günü iki farklı çalışma grupları ile programlanmıştır. Öğleden önceki bölümde tek tek ülke özgüllerinde gençliğin sorunlarını konu alan çalışma grupları oluşturuldu. Bununla birlikte YDG'nin örgütsel ve siyasal mücadele hattının da ele alındığı çalışma grupları, ÜGK ve önde gelen faaliyetçilerin yapmış olduğu derinlikli bir toplantı biçiminde ele alındı. Ayrıca bu bölümde Fransa'daki öğrenci eylemlerinin de tecrübelerinin açıldığı çalışma grupları sonrasında yine merkezi sunumlar yapılarak somut tartışmalar yürütüldü.

Programın ikinci bölümü ise öğleden sonra yapılan atölye çalışmalarıydı. Özellikle çalışmalarımızda basın yayın ayağındaki yetmezliklerden hareketle belirlenen bu bölüm oldukça önemlidir. "İnterneti daha titiz kullanmalı", "Konuşmama hakkını kullan", "Kendi filmini kendin yap", "Kendi slaytını kendin yap" gibi birçok teknik konunun pratik olarak ele alındığı bu bölüm üretkenliği ve katılımcılığı açısından en verimli bölümlerden biriydi. Çalışma grupları sonunda oluşturulan 4 farklı kısa film ve daha sonra yapılan bir slayt gösterimi ile kitleye sunuldu.

Önemli bir mevzi Gençlik Kültür Sanat festivali;

YDG'nin en önemli faaliyetlerinden biri olan Gençlik Kültür Sanat Festivali Pazar günü yapılan bir toplantı ile ele alındı. Bu yıl 14 Ekim tarihinde yapıla-

cak olan festival için ön hazırlıklarını tamamlayan 16. MYK bu faaliyet için gençlerin öneri ve eleştirilerini alarak, daha nitelikli bir festival için karşılıklı bir tartışma yürüttü. Özellikle festivalin siyasal içeriği, ön elemeler, yaş ve zaman sınırlandırılması gibi birçok konunun tartışıldığı toplantı, muhtevasına uygun hoş görüntülere sahne oldu. Bu bölümde bir kaç arkadaşın kitleden bağımsız örgütleyip sunduğu skeç beğeni topladı.

Kampın son günü olan Pazartesi günü tüm katılımcılar ile birlikte bir kamp değerlendirilmesi yapıldı. Bu bölümde konuşan gençler gerek kampın siyasal hattı, gerekse katılım ve paylaşım biçimiyle kampın iyi geçtiği noktasında ortak görüşler belirttiler. Bu bölümün ardından hep birlikte atılan "Birlik Mücadele Zafer" sloganlarıyla kamp sonlandırıldı.

Sonuç olarak; YDG'nin yapmış olduğu bu merkezi eğitim kampı gerek Belçika açılımı, gerek saflarında bulunan genç faaliyetçilerin siyasal çalışmalarını, gerekse teknik ve örgütsel çalışmaların işlendiği nitelikli bir kamp olarak sonuçlandı. Dolayısıyla anti-emperyalist mücadele de önemli bir yere sahip olan YDG, bu çalışmasıyla da var olan mücadele hattını bir adım daha ileriye taşıyabilmenin somut olanaklarını yakalayarak önemli bir faaliyet daha gerçekleştirmiş oldu.

Birlik Mücadele Zafer!

Yaşasın ATİK-YDG!

(16. Dönem YDG-MYK)

işçi-köylü
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!

ABONELİK
ŞARTLARI

6 AYLIK: 10.200.000

1 YILLIK: 20.400.000

NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayınevimize fakslayınız ya da postalayınız.

Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

Halka karşı, “gerilla orduları” kuranlar, halkın gerilla ordusunun hesap soruculuğundan kurtulamayacaklar!

Ülkemizde son aylarda yaşanan kimi gelişmeler, Türk hâkim sınıflarının nasıl bir devlet yapısına sahip olduğunu bir kez daha açık bir biçimde gösterdi, göstermeye de devam ediyor.

Son süreçte, hâkim sınıf klikleri arasında yaşanan klik dalaşının bir sonucu olarak, kamuoyuna yansıyan kimi örgütlenmeler, her ne kadar devlet görevlileri başta olmak üzere kimi çevrelerce, “çete”, “mafya”, “derin devlet” vb. olarak adlandırıl-sa da, gerçekte bu tür tanımlamalarla, bu örgütlenmelerin işlevi ve niteliği gözden kaçırılmakta, bu örgütlenmelerin kuruluş amaçları ve görevleri bilinçli-bilinçsiz bir biçimde göz ardı edilmektedir.

Şu kesin bir gerçektir, faşist TC devleti, “yasal” ve “yasadışı” örgütlenmelerinin kuruluş mantığı ve işlevleri; işçi sınıfı ve emekçi halka, onun devrimci ve komünist öncülerine yönelik saldırıların gerçekleştirilmesi, halkın, devrimcilerin ve komünistlerin özgür, bağımsız, demokratik bir ülke için verdikleri mücadelenin engellenmesi ve bastırılması amacıyla güden örgütlenmeleri vardır.

Hâkim sınıf klikleri arasında yaşanan klik dalaşının sonucunda ortaya çıkan, kimi yadsınamaz gerçekler, bunu bir kez daha ispatlamaktadır. Şemdinli’de başlayan 23 Nisan’da **Bülent Arıncı**’nın açıklamalarıyla devam eden, **Cumhuriyet Gazetesi** ve **Danıştay**’a yönelik saldırılar sonucunda yaşananlarla kendini iyiden iyiye hissettiren klik dalaşı, beraberinde Türk hâkim sınıflarının, işçi sınıfı ve emekçi halka, onun devrimci ve komünist öncülerine yönelik örgütlenen ve bu amaç doğrultusunda katliamlar, provokasyonlar gerçekleştiren kimi “gizli” örgütlenmelerin deşifre edilmesi ve açıktan açığa tartışılmasına yol açtı.

Danıştay saldırısının hemen sonrasında hâkim sınıfların bir kliğinin hükümeti elinde tutan kliğe yönelik, “laiklik elden gidiyor, rejimin temelleri tehlikede” yönelik açıklamalarında bir durağanlaşma/azalma yaratmak. Türk hâkim sınıf klikleri ve onların işçi sınıfı ve emekçi halk üzerindeki baskı, sömürü ve katliam aygıtı olan faşist TC devleti, bu süreç içinde saldırılarına hız kesmeden devam etti. Hâkim sınıfların hangi kliği olursa olsun bütün bu klikler emperyalistlerle ilişkilerinde “stratejik uşak” pozisyonuna sahiptirler. Ekonomik olarak emperyalistlerin kendilerine dikte ettirdikleri programları uyguladılar. Bütün mesailer emperyalist sermayenin dolaşımının ve sömürsünün, ülkemizdeki “güvenliğini” sağlamak ve bu hizmet karşılığı var olan sömürü çarkından belli oranda “ne-malanmaktadır”. Ülkemizdeki burjuvazinin, burjuva demokratik devrimini gerçekleştirememesi, ilkel sermaye birikimini sağlayamadığı emperyalist sermayenin tahakkümüne maruz kalması, beraberinde Türk hâkim sınıflarını ve onların örgütlü gücü olan TC devletini, daha kuruluşundan itibaren emperyalizme bağımlılığını getirmiş, öte yandan ülkemiz hakim sınıfları olan komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının bu güçsüzlüğü, beraberinde işçi sınıfı ve emekçi halka karşı sürekli bir baskı ve şiddet politikası uygulamasını getirmiştir. Ülkemizde yaşanan sınıfsal çelişkilerin keskinliği,

ulusal çelişkinin varlığı vb. etkenler beraberinde hakim sınıfların bir yandan “demokrasi” söylemlerini kullanmalarını, diğer yandan ise şiddet, baskı, katliam, asimilasyon vb. politikalarını uygulamalarını getirmiştir. 80 küsur yıllık TC tarihi bu söylediklerimizi fazlasıyla ispatlamaktadır.

Son dönemde yaşanan kimi gelişmeler; AB üyeliği vb. gerekçeleriyle atılan adımlar sonucunda TC devletinin faşist karakteri, halka karşı bir örgütlenme olduğu gerçeği –kimi reformistlerin, sahte solcuların, tasfiyecilerin yadsınamaz katkılılarıyla da- yok sayılmaya, “demokratikleşme yolunda önemli adımlar atıldı” söylemleri ile gözden kaçırılmaya çalışılmaktaydı. Ancak son dönemde yaşanan kimi gelişmeler göstermekleri ki, TC devleti niteliğinden ve özünden hiçbir şey kaybetmemiştir. TC devletinin halka karşı bir örgütlenme olduğu bir kez daha ortaya çıkmıştır. **Su-surluk’ta kamuyona çarpan devlet gerçeği, Şemdinli’de halka; Ankara’nın göbeğinde ise hâkim sınıf klikleri arasında yaşanan dalaş sonucunda ortaya çıkan kontr-gerilla örgütlenmesine çarptı.** Ankara’da hâkim sınıf klikleri arasında yaşanan dalaşın sonucu olarak, “**Atabey Gerilla Grubu**” adıyla kamuoyuna yansıyan kontr-gerilla örgütlenmesi devletin ne kadar “demokratikleştiğini” bir kez daha çarpıcı bir biçimde gözler önüne serdi.

Hâkim sınıf klikleri arasındaki dalaşın sonucunda açığa çıkan bu örgütlenmenin, kamuoyuna “çete” örgütlenmesi olarak yansıtılması tamamen planlı bir çabanın ürünüdür. Açığa çıkan kimi kısmi bilgiler bu örgütlenmenin Genelkurmay’a bağlı **Özel Kuvvetler Komutanlığı** altında örgütlenen kontr-gerilla örgütlenmesinin bir birimi olduğunu göstermektedir. Bu örgütlenmelerin kuruluş amacı, “Türkiye’nin yabancı bir devlet tarafından işgal edilebileceği ya da ülke içinde bir ayaklanma olabileceği” varsayımlarından hareketle gayri nizami harp yöntemleri izlenerek, kontr-gerilla faaliyetini yürütmek olarak açıklanmaktadır. Ülkenin yabancı bir devlet tarafından işgal edilmesi bir varsayım olarak ileri sürülebilecekken, ülke içinde ayaklanma kavramı ve bu ayaklanma olasılığına karşı mücadele etme görevi oldukça “somut” bir gerçeklik olarak görülmektedir. TC’nin kuruluşundan itibaren bu tür özel örgütlenmelerin varlığına ve faaliyetlerine tanık olmaktadır. Her ne kadar kontr-gerilla örgütlenmesinin gerilla savaşına karşı geliştirilen gayri nizami harp anlayışına göre örgütlenmesi söz konusuysa; kontr-gerilla faaliyetleri, çetecilik, komitacılık vb. bir Osmanlı geleneği olarak İttihat ve Terakki Partisi tarafından da başarıyla uygulanan ve TC’nin kuruluş yıllarında da yaygın bir biçimde kullanılmaktan çekinilmeyen örgütlenmelerdir. Daha sonradan TC’nin NATO üyeliği vesilesiyle; emperyalist devletlerle var olan ilişkinin gereği sonucunda, emperyalizmin ileriye sürdüğü “komünizm tehdidine” karşı örgütledikleri bu tarz kontr-gerilla örgütlenmeleri, halka, devrimcilere ve komünistlere karşı yaygın ve yoğun bir biçimde kullanıldıklarına, vahşi ve kanlı katliamlar gerçekleştirdiklerine tanık olmaktadır. M. Kemal’in muhaliflerinin bizzat M. Kemal’in “komunaları” tarafından katledilmeleri, 6-7 Eylül olayları (ki yıllar sonra bu operasyonu yöneten kişi olan S. Yirmibeşoğlu, “bu olayları muhteşem bir gayri nizami harp örgütlenmesi” olduğunu söylemekten çekinmeyecektir.) Kızıldere katliamı (K. Yamak anılarında bu katliama değinmekte ve katliamın özel kuvvetlere bağlı kontr-gerillalarca gerçekleştirildiğini anlatmaktadır.) 16 Mart Beyazıt katliamı (Bu katliamda da Cumhuriyet Gazetesi’ne saldırıda kullanılan bombalara benzer bir biçimde, ordu malı bombalar kullanıldı-

mıştır.) Maraş, Çorum katliamları, Sivas ve en son Gazi Mahallesi’nde halka saldırılması, 1977 1 Mayıs katliamı vb. kontr-gerilla örgütlenmesinin, bu tür katliam ve provokasyon faaliyetlerine örnek olarak verilebilir. Son olarak Şemdinli’de halk tarafından yakalanan “iyi çocuklar”, “Atabey Gerilla Grubu” bu tür örgütlenmelerin faal bir biçimde görevlerine devam ettiklerini göstermektedir. Yani bu örgütlenmelerin asıl hedefi halkın, ilericilerin, devrimcilerin ve komünistlerin yürüttükleri özgürlük, bağımsızlık, devrim ve sosyalist mücadelesidir. Bu örgütlenmeler halkımızın, özgürlük sosyalizm ve bağımsızlık mücadelesine karşı kurulmuştur ve kanlı katliamlarla, provokasyonlar gerçekleştirmişlerdir.

Bir dönem İçişleri Bakanlığı da yapmış olan ve şimdi “demokrasi” timsali kesilen M. Ağar’ın “1000 operasyon yaptık” sözü bu tür karşı devrimci örgütlenmelerin hangi amaçla ve ne oranda kullanıldıklarını yeterince ortaya koymaktadır.

TC devleti gerçek anayasası olarak adlandırılan MGSSB’de bu tür örgütlenmelerin kuruluşunun temel gerekçesi oldukça açık olarak ifade edilmektedir. Türk hâkim sınıflarının devleti olan ve bu anlamıyla ülkemizdeki Türk, Kürt ve çeşitli milliyetlerden halkımızın devleti olmayan TC devleti gerçek anayasasında halkı bir düşman olarak adlandırmakta ve bunu da “iç düşman” olarak kavramsallaştırmaktadır. “İç düşman” yani halka karşı yürütülecek savaşta işte bu tür gizli örgütlenmeler yaygın bir biçimde kullanılmaktadır. TC devletinin gerçek anayasasında halkı iç düşman olarak tanımlayıp, üç tehlikeyi ön plana çıkardığı kamuoyuna yansımıştı. Bu tehlikeler, “bölücülük, irtica ve aşırı sol örgütler” olarak adlandırılmaktaydı. Bölücülüğün kast edilen Kürt ulusal mücadelesidir. İrtica, İslami merkezli hareketlerdir. Aşırı sol ise silahlı mücadeleyi savunan devrimci hareketler ve KP’dir.

Hâkim sınıfların “irtica tehlikesi” olarak adlandırdıkları tehlikenin günümüzde somut bir karşılığı yoktur. Aksine halkımızın geri ve dini duyguları üzerinden politika yapanlar, en çok da Türk hâkim sınıflarının kendileridir. Bu “tehlike”, bu anlamıyla hâkim sınıf kliklerinin kendi aralarındaki klik dalaşının bir yansıması olarak kullanılmak ve gerçek anayasada ifade edilmektedir.

“Bölücülük” olarak ifade edilen ise, hâkim sınıflarının Kürt ulusu üzerinde uyguladığı baskı, asimilasyon, zulüm politikalarına karşı Kürt ulusunun sürdürdüğü haklı ve meşru mücadeledir. Kürt ulusunun yürütmüş olduğu bu haklı mücadele karşısında TC devleti bu tür kontr-gerilla örgütlenmelerini yoğun olarak kullanmış ve bu tür örgütlenmeler T. Kürdistanı’nda katliamlar gerçekleştirenken, Türkiye’nin diğer bölgelerinde ise Türk ve Kürt halklarını karşı karşıya getirmeyi amaçlayan birçok provokatif eylem gerçekleştirmişlerdir. T. Kürdistanı’nda ÖKK’ya bağlı faaliyet yürüten kontr-gerilla örgütlenmelerinin yanında, aynı zamanda JİTEM, yeni adıyla JİT vb. karşı devrimci örgütlenmelerde Kürt halkının katledilmesinde önemli roller üstlenmişlerdir.

“Aşırı sol örgütler” olarak tanımlanan tehlike ise, silahlı mücadele yürüten devrimci örgütler ve KP’dir. TC devleti kendi “hukuk” kuralları içinde örgütlediği polis, MİT vb. kurumlarının yanı sıra aynı zamanda devrimci ve komünist harekete yönelik “gayri nizami savaş” yürüten bu tür kontr-gerilla örgütlerini kullanmaktadır. Bu tür kontr-gerilla örgütlenmelerinin kuruluş gerekçelerinden bir tanesinin “ülke içinde ayaklanmalara karşı” önlem olarak gösterilmesi beraberinde MGSSB’de ifade edilen tehlikelere karşı mücadele edilmesi anlayışını da getirmektedir. 12 Eylül öncesi, bu tür örgüt-

lenmeler çok yoğun olarak kullanılmış, binlerce ilericinin, devrimcinin ve komünistin katledilmesi bu türden örgütler tarafından gerçekleştirilmiştir.

“Atabeyler” isimli kontr-gerilla örgütlenmesi, örgütlenme şekli, örgütlenmenin içinde asker-sivil-polis unsurların olması, faşizmin klasik söylemi olan “vatanın ve milletin bölünmez bütünlüğü”nü sağlamak amacıyla hareket etmesi, çeşitli çap ve ebatta silah ve patlayıcı maddelerin, krokilerin vb. bulunması, ÖKK’ya bağlı bu tür örgütlenmelerin varlığını halka karşı örgütlenmelerini, geçmişte halka karşı gerçekleştirilen ve nedense bir türlü “aydınlatılmayan” kanlı katliamların provokasyonların bu örgütlenmeler tarafından gerçekleştirildiğini göstermektedir. Nitekim belli dönemlerde bu tarz örgütlenmelerin başında yer alan, S. Yirmibeşoğlu, K. Yamak azıllı halk düşmanlarının anılarında bu örgütlenmelerin ABD desteğiyle finanse edildiği, eğitildiği ve halka, devrimcilere, komünistlere karşı katliam ve provokasyon eylemleri gerçekleştirdikleri övünülerek anlatılmaktadır.

Karşı devrimci bu tür örgütlenmelerin bir ayağını asker-polis gibi resmi unsurlar oluştururken, diğer ayağını da “sivil” unsurlar oluşturur. Bu sivil unsurlar ise genellikle sivil faşistlerden mafya örgütlenmelerinden, bu örgütlenme içinde yer alanlardan oluşmaktadır. Nitekim şu veya bu nedenle deşifre edilen, açığa çıkartılan bu tür örgütlenmelerin, sivil faşist unsurlardan oluşan mafya örgütlenmeleriyle iç içe geçmesi tesadüf değildir.

Bu örgütlenmeler emperyalistlerin desteğiyle bizzat devlet tarafından kurulan, sevk ve idare edilen örgütlenmelerdir. Görevleri oldukça açık ve nettir, “halka karşı, halkın devrimci ve komünist öncülerine karşı her türlü yöntemi kullanarak savaş yürütme.” Yöntemleri ise kontr-gerilla yöntemleridir.

Bugün kimi çevrelerce, “çete”, “mafya” vb... olarak adlandırılan bu tarz örgütlenmelerin bu tanımlamalarla ifade edilmesi, bu örgütlenmelerin görevleri ve kuruluş amaçlarının bulanklaştırılmasına hizmet etmektedir. Bu tür ifade ve tanımlamalarla böylesi örgütlenmeler “olağanlaştırmakta”, “meşrulaştırılmaktadır”. Son olarak deşifre edilen Atabey Kontr-gerilla örgütlenmesinin hakim sınıf kliklerinin arasındaki dalaşın sonucunda hasbelkader kamuoyuna yansıması beraberinde bu tür, “kontrolden çıkan” ve “kendi başına hareket eden” 30-40 kadar grubun olduğu açıklamalarını da getirmiştir. Bu tür örgütlenmelerin bizzat halka karşı, halkın mücadelesine yönelik kurulan örgütlenmeler olduğu dikkate alındığında, bu örgütlenmelerin görevleri gereği “kontrolden çıkmadıkları” yönelik ve hedeflerinin, halk, devrimciler, komünistler ve onların mücadelesi olmaya devam ettikleri açıktır. “Kontrolden çıkma” meselesi hakim sınıf klikleri arasındaki dalaşın bir sonucu olarak ifade ediliyorsa, bu anlamıyla anlaşılır. Çünkü gelinen aşamada, hâkim sınıf klikleri bu örgütlenmeleri kendi klik dalaşlarının bir aracı olarak kullanmaya başlamışlardır. Ancak bu durum bu örgütlenmelerin halka, ilericilere, devrimcilere ve komünistlere yönelik haksız savaşın “özel” örgütleri olduğu, kontr-gerilla örgütleri olduğu gerçeğini ortadan kaldırmaz.

Tam da bu nedenlerden hareketle devrimci ve komünist güçler bu türden karşı devrimci örgütlenmelerin gerçek amacını ve niteliklerini geniş kitlelere teşhir ederek; bu tür örgütlenmelerin dağıtılması yönlü faaliyet sürdürmelidirler. Bu faaliyet askeri yönelimlerle desteklenen, geniş kitle mücadelesiyle birleştirilmek ve kitle eylemlerinde “kontr-gerilla örgütleri dağıtılsın” yönlü talepler dillendirilmelidir.

Sınıfsal Bakış

Modern Revizyonizm Yaşıyor...

LATİN AMERİKA USULÜ DEVRİMSİZ “DEVİRİMLER”

“Burjuva devlet, proleter devlete (proletarya diktatörlüğüne) yerini ‘sönme’ yoluyla değil, genel kural olarak, ancak ve ancak, zora dayanan bir devrimle bırakabilir.” (Lenin, Devlet ve İhtilal, Bilim ve Sosyalizm Yayınları, 2. Baskı, sf. 26)

Peru’daki başkanlık seçimlerini Garcia kazanınca, Latin Amerika “Devrimleri” zincirine bir yenisinin eklenmemiş olması, bilumum oportünist, revizyonist ve reformistleri hüznü boğuverdi. Venezuela “devrimi”nin önderlerinden Chavez, Garcia’ya kutlama mesajları gönderince şaşırınlar; doğal olarak kendisi gibi subay eskisi “solcu” Humala’yı desteklediğinde aynı şaşkınlığı göstermemişlerdi. Bolivya “devrimi”nin önderi Morales ise şu sıralar “Che Turizm” kampanyası ile ilgi burjuva medyaya poz vermekle meşguldür...

Lula ile başlayan, bilhassa Chavez ile parlatılarak Morales’e uzatılan, ancak geniş parantezine Castro’nun Küba’sının oturtulması ihmal edilmeyen “Latin Amerika’da devrimler ve yeni sosyalizm” yanılısamasının önünde, modern revizyonizmin gerdiği sis perdesi bulunmaktadır. Gerçekliklerin ortaya serilmesi için hem dünya halklarının önüne çekilen sis perdesinin yırtılması, hem de meselelerin arka planının aydınlatılması gerekmektedir.

Yirminci asır, çok sevilen tabirle “reel sosyalizmin” önce zafer sonra yenilgileriyle kapanınca, 21. yüzyıl için(de) her şeye “yeni” denilmesi adettendir. Yenilenin, öldürülmek için “kirli” ve “eski” kabul edilmesi gerekiyordu. Sosyalist iktidarlara içten vurulan darbelerin mimarları, emperyalist karargahlardaki kardeş ideologları ile aynı cephanenin ürünü tezlerle yürüttükleri kampanyalarda, benzer argümanları döne döne işlediler.

Nafile çabalarına karşın ne sınıfların ne de onların mücadelesinin ortadan kalkmadığı; ne işçi sınıfının ne de onun ideolojisinin yok edilemediği; ne kapitalizmin tek alternatifi sosyalist/komünist toplum özlemi ne de ona ulaşmanın yolu olarak devrim ideali silinmediği için, yürütülen karşı-devrimci faaliyet ve propaganda, ağırlıklı olarak modern revizyonizmin “klasik” tezleri üzerinden yeniden yükseltilmeye başlandı.

“Yeni dünya düzeni” ve “küreselleşme” adını verdikleri birbirlerine eklenen stratejik program ve ajitasyon faaliyeti ile atağa kalkan, önderliğinde ABD’nin bulunduğu emperyalistler, bütün dünyada büyük çaplı bir halk muhalefetinin birikmesine de neden oldu-

lar. 11 Eylül’ün yüksek ivme kazandırdığı koşullarda, ağır sömürü ve baskı ile birlikte sınıf mücadelesinin ağlarını sıkı biçimde örmesiyle gelişen anti-emperyalist mücadelenin önüne çekilen sevinç ideolojik cephesinde, Latin Amerika işaret edilerek “başka bir dünya böyle de mümkün” yazıldı.

Tam da burada, Sovyetler ve Çin başta olmak üzere Doğu Avrupa’dan Güneydoğu Asya’ya sosyalizmin bütün kalelerini yitirmiş olanların bilinçaltlarına şırınga edilen “emperyalizmin yenilmezliği”, “sosyalizmin iflasi”, “devrimlerin tarihe karıştığı” propagandası devreye girmektedir.

Emperyalizmin dayattığı azgın sömürü ve yıkım politikalarının, işgal ve saldırı operasyonları ile kesişerek öfke ve tepkiyi kabarttığı noktada; ezilen halklar ve ulusların gerek tek tek ülkelerde gerekse de uluslararası alanda geliştirdiği anti-emperyalist, anti-kapitalist, anti-feodal ve anti-faşist mücadelelerin tehdit edici bir boyut alıp almaması, örgütlülüklerinden öte yön ve hedeflerinin doğru olup olmaması ile doğrudan ilintiliydi.

Modern revizyonizmin emperyalizmin imdadına yetiştiği yakın süreçte ve günümüzde, yürütülen temel propaganda, “sosyalizmin eski biçimde getirilmesi ve uygulanmaya çalışılmasının iflas ettiği” üzerinedir. Bunun başka bir ifadesi, MLM öğretinin temel tezleri olarak kabul edilen “devlet”, “devrim” ve “proletarya diktatörlüğü” konusundaki yaklaşımların geçersiz hale geldiğidir.

Kautsky ve Bernstein’den, Kruşçev ve Liu Şao Çi ile Deng’e kadar uzanan hatta, isimleri saymakla bitmeyen bütün MLM düşmanı “sosyalizm tüccarları”nın, komünist ideolojiyi tahrif etmek için öncelikle el attıkları konuların başında, “devlet” ve “devrim” gelmektedir. Onların içini boşaltmaya çalıştığı “devlet” kavramının Marksist teorideki karşılığını Lenin yoldaş en özlü biçimiyle şöyle açıklamaktadır:

“Marks’ın devlet teorisinin özünü, bir sınıfın diktatörlüğünün, yalnızca genel olarak bütün sınıflı toplumlar için, yalnızca burjuvaziye devirecek proletarya için değil, ayrıca kapitalizmi ‘sınıfsız toplum’dan, komünizmden ayıran tarihsel dönemin tümü için zorunlu olduğunu anlayanlar, yalnız onlar, iyice kavramışlardır. Burjuva devlet biçimleri son derece çeşitlidir, ama özleri hep aynıdır: Bütün bu devletler son çözümlemede, şu ya da bu biçimde, ama zorunlu olarak, bir burjuva diktatörlüğüdür.” (Lenin, Devlet ve

İhtilal, Bilim ve Sosyalizm Yayınları, 2. Baskı, sf. 40-41)

Burjuvazinin bizimki gibi ülkelerde daha gerici sınıflarla ittifaklar halinde faşist karakterdeki yapılanmalar da oluşturarak hüküm sürdüğü bu devletler, egemen sınıfların ekonomik gücüne paralel, silahlı olarak da teşkilatlanmak ve kurumsal olarak örgütlenmek suretiyle zor ve şiddet üzerine temel atmışlardır. Bütün burjuva devletlerin “zorunlu olarak” böylesi bir organizasyona sahip olmalarının gereği, uygulanan baskı, sömürü ve zulmün, yaşanan haksızlık, adaletsizlik ve eşitsizliklerin sonucu olarak gelişmesi kaçınılmaz olan muhalefetin bastırılmasıdır.

Bu zorunluluk, karşı yönden bir başka zorunluluğu da koşullamaktadır. Bu da burjuva devletlerin yıkılması için şiddete dayalı devrimlerin kaçınılmazlığı ve devrimden sonra da proletarya diktatörlüğünün olmazsa olmazlığıdır. Birbirleriyle bağlantısı açıkça okunabilen bu gerçeklik nedeniyle oportünizmin MLM ideolojiye karşı ilk ördüğü barikat her zaman için “devlet” teorisine ilgilidir.

Devrimlerin şiddete dayalı olmasının zorunluluğu proletaryanın tercihi olarak şekillenen bir olgu değildir. Bu durum, burjuvazinin kendi devriliş/alt edilmiş sürecine “barışçı” biçimde katlanmasının mümkün olmamasından ötürüdür. Aynı gerçeklik, burjuva devlet mekanizması parçalanıp da yeni bir devlet oluşturulmadan devrimin tamamlanmış sayılmayacağı noktasında da kendisini göstermektedir. Marks yoldaş bu hususa şu sözlerle dikkat çekmişti:

“...Devrime karşı savaşımında, parlamenter cumhuriyet, sonunda, eylem araçlarını ve hükümet iktidarının merkezîyetçiliğini, önleyici önlemlerle güçlendirmek zorunda kaldı. Bütün siyasal devrimler, bu makineyi parçalayacak yerde, daha da yetkinleştirmekten başka bir şey yapmamışlardır (açık Lenin). Sırasıyla, iktidar için savaşım yürüten partiler, bu engin devlet yapısının fethini, galibin başlıca nimeti saydılar.” (Marks, Louis Bonaparte’ın 18. Brumaire’i, Almanca 4. Baskı, sf. 98-99)

Marks’ın işaret ettiği ve Lenin’in altını çizerek dikkat çektiği husus, bu tarz iktidar değişimlerinin “devrim” niteliği taşımadıklarıdır. Burjuva devletinin ancak ve ancak zora dayalı devrimlerle yıkılabileceği ve gerçekleşen devrimin tamamlanması için eski devlet mekanizmasının parçalanması ve yeni bir devlet yapısının oluşturulması gerektiğinden söz eden MLM teorisinin kuramcıları, proletarya diktatörlüğünün vazgeçilmezliğine Paris Komünü dersleriyle birlikte vurgu yapıyorlardı.

Günümüzde Latin Amerika ülkelerinin bazılarında, genel olarak başkanlık (kimi örneklerde beraberinde parlamento) seçimleri yoluyla gerçekleşen değişimlerin “devrim” olarak adlandırılması, büyük bir aldatmacadır. Ezilen halk

kitlelerinin estirdiği güçlü rüzgarı arkasına alarak, sosyalizm, ilerçilik, halkçılık söylemleri ve iyi prim yapan anti-ABD’ci ajitasyon-propaganda ile işbaşına gelen Lula, Chavez, Morales gibilerinin hakim sınıflar ve onların “devlet”i ile ciddi manada hiçbir sorun yaşamadan sürdürdükleri “devrimler”, dünya halklarına değil oportünist, reformist ve revizyonistlere ilham kaynağı olmaktadır.

Devrim inancını yitiren ve sosyalizmi içeriğinden soyutlayıp kapitalizmin ehlileşmiş bir formatı olarak düşleyenler, ipliği çoktan pazara çıkan Lula’yı alelacele terk edip daha dayanıklı gördükleri “Bolivaryan Devrimi”nin önderi Chavez’in etkilerine sıkı sıkıya tutunmuş durumdadır. Chavez’in kötü bir kopyası olmaktan ileriye gidemeyeceği anlaşılan Morales’ten ise kimsenin fazla umudu olmadığı, kendisine ait pek fazla propaganda yürütülmemesinden anlaşılmaktadır.

Sosyal-emperyalistlerle kurduğu ilişki ile sosyalizmden etkilenmiş olma sürecine nokta koyan ve kısa süre içerisinde modern revizyonizmin gönüllü uşaklığına/bayraktarlığına soyunarak Küba’yı sosyalizmin değil kendi kalesi haline getiren Castro’nun manevi önderliği ve popülist kampanyalarda/dayanımlardaki rolü ve aktörlüğü ile yol alan Chavez’in, reformist kimi adım ve girişimleri dışında “devrim” ile ilişkilendirilebilecek pratiği olmamıştır. Böyle bir niyeti olduğuna dair açıklaması ve programının da olmadığı bilinmektedir. “Sosyalizmi getiriyoruz, getireceğiz” şeklinde, devlet başkanı seçilmesinden çok sonraki yıllarda yaptığı açıklamaların içerisinde, somut olarak sayılan ve mevcut devlet yapısı ile hakim sınıfların egemenliğine yönelik “devrim” niteliği taşıyan herhangi bir yönelim de yoktur.

Castro’nun sosyalizmden başka her şeye benzeyen bir rejimle (bürokrat kapitalizm) yönetilen Küba’sını, sadece sosyalizm söylemini kullanıyor, ABD emperyalizminin sürekli tacizine maruz kalıyor ve hatta “ABD’ye kafa tutuyor” diye sahiplenmek, sosyalizme olan inancı ayakta tutmaya yetmemiş olacak ki, Lula, olmadı Chavez ve ardından Morales’e büyük bir iştahla sarılmak, herhalde en çok emperyalistleri güldürmektedir.

Emperyalizm ve proleter devrimleri çağı değişmemiştir. Devrimler, geçen yüzyıldaki gibi ancak zor yoluyla, şiddete dayalı biçimde başarılabilecektir. Bu yolda, devrimin fırtına merkezlerinde, MLM partiler önderliğindeki halk savaşları dün olduğu gibi bugün de büyük işler başarıyorlar. İnsanlığın kurtuluşu için umut arayanlar, yüzünü Lula, Chavez, Morales gibi modern revizyonizmin yeni aktörlerine değil, faşist ve gerici iktidarları sarsan Hindistan, Filipinler, Nepal’deki Halk Savaşının “müjdelere veren” çağrısına dönmelidirler.

Tuzla Tersanelerinde bulunan **Desan Tersanesi**'nde alacakları ödenmediği için **Limter-İş Sendikası** öncülüğünde **24 Mayıs 2006** tarihinde başlayan direniş polis ve patronun baskılarına, saldırılarına rağmen devam etti. İşçiler alacakları için Desan önünde direnişlerine devam ederken, polis sabahları İçmeler Tren İstasyonu'nu ablukaya alarak Limter-İş yöneticileri başta olmak üzere işçilere kimlik kontrolü yaptı, üst araması dayattı. Direnişteki işçiler polisin biber gazlı, coplu saldırısına uğradı. Limter-İş yöneticileri, direnişteki işçiler ve desteğe gelen tersane işçileri gözaltına alındı. Tüm bu pervasız saldırılara rağmen Limter-İş öncülüğünde işçiler kararlı bir şekilde direnişlerine devam ettiler.

İşçiler gemiyi işgal etti

Patronun işçilerin alacaklarını vereceği sözü üzerine işçiler beklemeye başlarken patronun verdiği sözü tutmaması üzerine işçiler **6 Haziran Salı** günü daha önce çalıştıkları gemiyi işgal ettiler. Tersanedeki taşeron firma Modesan'ın patronu işçilerin yanına gelerek **20 bin YTL** vereceğini ve geri kalanı için de senet vermeyi teklif etti. İşçiler alacaklarının tamamının verilmesini aksi takdirde bundan sonra olacaklardan taşeronun ve tersane patronunun sorumlu olacağını belirttiler. Bir süre daha kapı önünde bekleyen işçilere net bir yanıt gelmeyince işçiler tersaneye girerek eskiden çalıştıkları gemiye çıktı. Burada çalışan işçileri aşağı gönderen işçiler sık sık "**Direne direne kazanacağız**", "**Ücret hakkımız gasp edilemez**" vb. sloganları atarken emeklerinin karşılığını alana kadar geminin üzerinde bekleyeceklerini belirttiler. İşçilerin ardından tersaneye giren polis, işçileri dışarı çıkaramayınca tersane kapısı önünde işçileri desteklemek için bulunanlara biber gazı ve copla saldırarak Limter-İş Genel Başkanı **Cem Dinç** ve Eğitim Uzmanı **Kamber Saygılı**'nın da aralarında bulunduğu 8 kişiyi gözaltına aldı. Polis tersanenin önünde kimsenin beklemesine izin vermezken, bölgeye itfaiye ve ambulans getirildi. Desan bünyesinde

Tuzla Tersanelerinde sıcak günler

de faaliyet gösteren taşeron işçilerden 30'u iş bırakarak direnişteki işçilere sahip çıktı. Deri-İş Tuzla Şubesi Başkanı **Hasan Sonkaya**, Genel-İş 3 No'lu Bölge Başkanı **Veysel Demir**, Tekstil-Sen Genel Başkanı **Ayşe Yumlu Yeter** ile EMEP Tuzla İlçe yönetimi de bölgeye gelecek direnişteki işçileri sahiplendiler. İşçilerin bir kısmı gece yarısı patronun "**gelin görüşelim**" aldatmacasıyla aşağı inerken, diğer işçiler kendi inisiyatifleriyle işgal eylemini sona erdirdi. Bu arada 30 işçi polis tarafından gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar ikinci gün savcılıktan serbest bırakıldılar. Gözaltına alınan sendika yöneticilerine "**İşgale teşvik etmekten**", işçilere ise "**işgal**" eyleminden dava açıldı. Direnişçi işçilerden 15'ini İzmit Hereke'den işyerine getiren minibüsün tekerlekleri işçiler gemideyken bıçakla parçalanarak kullanılamaz hale getirildi.

Sonuna kadar direneceğiz

8 Haziran Perşembe günü sabah saat 07:00'de İçmeler İstasyonu'nda toplanan işçiler **Tuzla Gemi** önünden sloganlarla Desan önüne yürüdüler. Desan yakınlarında işçilerin önü çevik kuvvet polisi tarafından kesilirken sendika yönetimi ile polis amirleri arasında yapılan görüşmelerde polis amirleri "**valilik, kaymakamlık ve emniyet müdürlüğünün ortak kararıdır, sizi Desan önüne sokamayız**" sözleri devlet yetkililerinin sermayenin uşaklığını yaptığını bir kez daha gözler önüne seriyordu. Yapılan görüşmelerden sonuç çıkmayınca işçiler sloganlarla basın açıklaması yapılacak saati beklemeye başladı. Bu arada Desan'ın önünden geçen muhabirler de polisin yasakçı tutumuyla karşılaştı. Kısa süreli bir tartışmanın ardından muhabirlerin kararlı tutumları sonucu

polisler amirlerini aradıktan sonra muhabirlerin geçişlerine izin verdi.

Limter-İş'in saat 12.45'te yaptığı basın açıklamasına **Deri-İş Tuzla Şubesi**, **DİSK Genel-İş 3 No'lu Bölge**, **Tekstil-Sen**, **Eğitim-Sen 2 No'lu Şube**, **EMEP Tuzla İlçe örgütü**, **Tersane İşçileri Birliği Derneği**, **ESP** ile **İşçi Köylü okurları** da katılarak destek verdiler. "**DİSK Limter-İş**" pankartının açıldığı basın açıklamasındaki metni **Limter-İş Genel Başkanı Cem Dinç** okudu. Dinç "Sendikamız Limter-İş sayısı 20 bini bulan tersane işçilerinin haklarını almak konusunda sonuna kadar mücadele edecektir. Tüm duyarlı kamuoyunu 21. yüzyılda yaşanan bu kölelik koşulları ve baskılara karşı tersane işçileri ve sendikamızla dayanışmayı büyütmeye çağırıyoruz" dedi. Dinç'in ardından **Deri-İş Tuzla Şube Başkanı Hasan Sonkaya** ile **Eğitim-Sen 2 No'lu Şube Başkanı Hasan Toprak** da birer konuşma yaparlarken Sonkaya "Başbakan **Erdoğan** gidin özel sektörde örgütlenin diyor. Özel sektörde örgütlenen sendikacılara ve işçilere sermaye ve polis azgınca saldırıyor. Günlerdir tersane işçilerine yönelik her türlü baskı uygulanıyor. Tersaneler bölgesinde insanlara kölece koşullar dayatılıyor. **Biz Deri-İş Sendikası Tuzla Şubesi ve üyeleri olarak tersane işçilerinin direnişlerini sahipleniyoruz. Bu sorunun çözülmesini istiyoruz. Bu sorunu çözmeye yanaşmazlarsa üretimden gelen gücümüzü kullanarak tersane işçilerinin yanında yerimizi alacağız**" dedi. Basın açıklaması sırasında sık sık "**Yaşasın Desan direnişimiz**", "**Gün gelecek devran dönecek patronlar işçiye hesap verecek**", "**Yaşasın sınıf dayanışması**" vb. sloganlarını attılar. Basın açıklamasının ardından sendika yöneticileri ile direnişteki işçiler patronla görüşme yapmak

üzere bölgede bekleyişlerini sürdürdü.

Polis ve patron hakkında suç duyurusunda bulunuldu

9 Haziran sabahı sloganlarla Desan önüne gelen işçilerin önü yine polis tarafından kesildi. Polis barikat kurarak işçilerin Desan önüne gitmesine izin vermeyince, işçiler Desan yanında beklemeye başladı. Polisin patron yanısı ve keyfi tutumunu protesto eden işçiler aynı gün saat 14.00'te Tuzla Savcılığı'na giderek patron ve polis hakkında suç duyurusunda bulundular. Suç duyurusunun ardından Adliye önünde bir açıklama yapan Limter-İş Sendikası Avukatı **Hasan Günaslan** "İşçilerin en temel hakları olan ücretleri ödenmedi. İşçiler de bunun karşısında iş yasasının 34. maddesinden yararlanarak eylemlere başladılar. İşçiler eylem yaptıkları için defalarca kez saldırıya uğradı. Bu durumla ilgili suç duyurusunda bulduk" dedi. Açıklama sırasında işçiler "**Gözaltılar, baskılar bizi yıldırılmaz**", "**Polis patron işbirliğine son**" vb. sloganları attıktan sonra dağıldılar.

Sendikacılara tutuklama

10 Haziran Cumartesi günü ise **BEKSAV** çalışanları direnişteki tersane işçilerini ziyaret etti. Desan önüne yürümek isteyen işçiler yine polis barikatıyla karşılaşırken burada yaşanan tartışma sırasında polis işçilere saldırırken, Limter-İş Genel Başkanı **Cem Dinç**'i araya alarak vurmaya başladı. Dinç çeşitli yerlerinden yaralanırken gözaltına alınan olmadı. Daha sonra Limter-İş Örgütlenme Uzmanı **Kamber Saygılı** İçmeler Tren İstasyonu'ndan, Limter-İş Genel Başkanı **Cem Dinç** ise polisler hakkında suç duyurusunda bulunmaya giderken "polise mukavemet" ettikleri gerekçesiyle gözaltına alındılar. Gözaltına alınanlar daha sonra tutuklanarak **Kartal F Tipi Hapishanesi**'ne götürüldüler. Tersanelerde çakılan kıvılcımın büyümesini diğer tersanelere sıçramasını istemeyen sermayedarların emirleri doğrultusunda tutuklamalar yaşanırken Desan'da yakılan kıvılcım eninde sonunda tersaneleri saracaktır. (**Kartal**)

Emekçinin Gündemi

ASLOLAN SİSTEMDEN DEĞİL EMEKÇİLERDEN ALINAN YETKİDİR!

Eğitim-Sen içerisinde ekonomik, demokratik ve özlük hakları için mücadele yürütürken; ülkedeki sınıflar ilişkisini gören, yaşananların sınıfsal gerçeklikten bağımsız olmadığını bilen, bu gelişmelere müdahil olma çabasında olan, devrimci, demokrat üyeler, yetki meselesini mevcut haliyle asla bir kazanım olarak görmediler. Bu bilinçten hareketle yetki alamamayı bir kayıp olarak da asla görmüyoruz. Nedenine gelince; elbette ki bizler, sisteme karşı kazanılan her mevziyi önemsiyoruz. Bu mevzileri koruyarak, daha ileri bir mevzi için mücadeleyi esas alıyoruz. Bu taktik yöntem, sınıflar mücadelesinin yaşamın her alanında asırlardır devam eden, giderek keskinleşen pratikten edinilmiş ilkesidir. Ancak kazanımı olmayan bir olgunun kaybı da söz konusu olamaz. Eğitim-Sen fiili-meşru mücadele geleneği ile tarih yazarak bugünlere geldi ve ülke gerçekliğine duyarlı ve müdahil olma noktasında da gerçekliği paralelinde mücadele geleneği yarattı. Ancak **Sendikalar Yasası** Eğitim-Sen'i mücadele geleneğine ters düşen pratiklere hapsetti. Mücadele hattını bekle-gör, pasif, içe dönük ve nihayet bürokratik bir noktaya getirdi. Toplu görüşme

masası bizim taleplerimizi söylediğimiz, kabul edilmediğinde sistemi ve sözcülerini teşhir ederek kalkacağımız propaganda aracı olarak kullanılabilseydi, sistemin kanallarından yararlanarak kazanımlar elde etme mantığından hareketle, ortada duran formalite yetki de olsa, "**bizde olsun biz kazanıma dönüştürelim**" diye düşünülebilirdi. Ama bu yetkiyi asla sınıf lehine dönüştüremedik. Bu halde yetkiye takılıp asıl nitelik sorunumuzu gözden kaçırmadan kökünden çözüm yöntemleri üretme sürecine geçmeliyiz. Toplu görüşme masalarına kendimizi mecbur bırakan politikalarla devamlılığımızı sürdürme anlayışına nokta koyarak sınıf sendikacılığı pratiğine gidilmelidir. Sokakta kazanılan ancak bugün bir bir yitirilen mütevazı kazanımları yeniden sokaklara dökülerek kazanalım. Hemen şöyle denilebilir. "**Gerçekliğimiz ne ki?**" ya da "**taban buna hazır değil.**" Ama biz biliyoruz ki, bu sendika **200 bin** üyeye kurulmadı. Bugün tükettiğimiz mücadele pratiğini ne yazık ki niteliksizleştirilen bu niclikle yaratmadı. Sokaklara çıktığında 10 binleri bulamadan bu üzerinde at koştuğumuz mirası ve bir bir dolaylı olarak egemenlerin

ellerine verdiğimiz kazanımları üretti ve çoğalttı. Hiçbir dönem ne bu örgüt ne de başka bir örgüt üyelerinin % 100'ünü bırakın % 50'sinden çoğunu sokaklara ya da ortak duruşa katamamıştır. Evet, örgütün **MYK**'ları (Merkez Yürütme Kurulu üyeleri) taban sizin sınıftan yana tavrınızı, sınıf bilinciyle dönüştürme politikalarınızı bekliyor. Sendikamızı sistem sendikalarıyla yarıştırmak onlara göre mücadele pratiğini belirlemeyin. Bu işleyiş sınıfı çözüme götürmez. Çözümü düğüme dönüştürdüğümüz ilk yerde arayalım. Evet, **çözüm emperyalistlerin ve uşaklarının bizi inkâr ettiği ve bizi de buna inandırdığı yerde aramalıyız.** Biz işçi sınıfıyız. Bize dediler ki; "**hayır siz bir kısım memur, bir kısım işçisiniz.**" Böylece emek cephesini, bölüp yabancılaştırarak daha fazla kazanım edindiler. Biz sınıf olarak kan kaybettik, giderek zayıfladık. Neden mi? Vücut sağladımı sakat bırakıldı. Bu da yetmedi karşı karşıya getirildik bir kısım işçiden çaldığımızı, yarattıklarını yarı aristokrat diyebileceğimiz bir avuç işçi eliti oluşturarak, işçiyi işçiye düşürdüler, karşı karşıya getirdiler. Birbirlerinin dolayısıyla kendilerinin sorunlarına duyarsızlaştırdılar. Söylem ve politikalarıyla biz kamu emekçilerini yönlendirdiler. Kamu emekçileri olarak buna sadece kanmadık üstelik egemenlerin bu yönlü ücretsiz propagandasını yaptık. Ta ki işçi sınıfı kastlaşmasını gerçekleştiren egemenler, sömürülerini işçi-memur ayırmadan ceplerinden alarak sürdürme aşamasına var-

dırana kadar. İş yasası ile işçilerin, kamu personeli rejimi reformu ile kamu emekçilerinin tüm kazanımları ellerinden alınmıştır, alınmaya devam edecektir. Kamunun yeniden yapılandırılması adıyla ülkenin yer altı-yerüstü kaynakları, üretim alanları, hizmet sektörü serbest piyasa koşullarına terkedilmiştir. **Yaşamımızın her alanına dönük topyekûn bu saldırılara karşı devrimci kişiliğimizi yaratan işçi sınıfı bilimiyle kuşanarak emeğe sahip çıkmanın pratiklerini üretmenin adımlarını iş yerlerimizde ve sendika politikalarımıza yön vermede hızlandıralım.**

Eğitim-Sen'li eğitim işçileri olarak biz devrimci ve demokrat üyeler sendika yönetimleri ve alt organlarında görevler olarak sendika politikasına yön vermeliyiz. Ertelemece adamsendeci, bananeci pratik bizi sistemin sömürüsüne hapsetmiştir. Bu gidişata dur demek mümkün. Sendikamızın program tartışmasını sınıf sendikacılığı bilimi doğrultusunda Tüzük kurultayına taşıyalım. Program ve tüzük kurultayını basite almamalıyız. Bizim politikalarımızın bağlı bulunduğu en üst organımızdır Sendika Tüzüğümüz. Program kurultayının atölye ve komisyonlarında çalışmayı görev bilen biz **DDSB**'liler bütün devrimci ve demokratlara bu yönlü çalışmanın çağrısını yapmayı da devrimci sorumluluk olarak görüyoruz. Çeşitli illerden **DDSB**'lilerden bu süreci yaygın organı üzerinden tartışmayı öneriyoruz, fikirlerimiz süreci doğru algılayıp yorumlamada katkı sunacaktır!

Fındıkta zor günler bekleniyor

Fındık hasadının yaklaşmasıyla birlikte 3,5 YTL'ye düşen fındık fiyatı üreticiyi harekete geçirdi. 2005 fındık sezonu başladığında 7 YTL'ye alımlara başlayan FİSKOBİRLİK'in ürün tesliminin ardından yaklaşık 9 ay geçmesine rağmen paralarının bir kısmını hala alamayan köylüler, FİSKOBİRLİK'in piyasadan çekilmesiyle, 3,5 YTL'ye kadar fiyatını serbest pazarda tüccarın çektiği fındık fiyatına karşı çeşitli eylemler yaparak tepkilerini dile getiriyorlar. İlk olarak Ordu'da fındık mitingi düzenleyen üreticilerin protesto yürüyüşüne, Kocaeli'deki üreticiler de katıldı. Kocaeli Ziraat Odası'nın 1 Haziran günü düzenlediği miting Ziraat Odası önünden başlayarak FİSKOBİRLİK önüne yürünmesiyle gerçekleşirken köylüler tepkilerini sloganlarla dile getirdiler. Kocaeli Ziraat Odası Başkanı Erkem Tunca 2005 fındık sezonu başladığında kendilerine kilogram başına 7 YTL verileceğinin söylendiğinin, aradan 9 ay geçmesine rağmen kalan paralarının ödenmediğinin açıklamasını yaptı.

Tunca, bölgede FİSKOBİRLİK'e ortak olanların sayısının 6 bin 674 kişi olduğunu, 1179 ortağın fındığını FİSKOBİRLİK'e teslim ettiğini ancak 616 kişiye paralarının ödendiğini, paralarını alamayan üreticilerin zor durumda olduğunu belirtti. Ayrıca yönetimi istifaya davet eden Tunca, yeni sezonda üreticileri fındığın fiyatının düşmesiyle birlikte zor günler beklediğini de vurgulayarak üreticilerin sahipsiz kaldığını vurguladı.

(Kartal)

Hasat mevsiminin geldiği bu günlerde köylüler tepkili ve öfkeli.

Emeğini, alınterini toprağa akıtan, gece gündüz çalışan, ekmeğini topraktan çıkaran köylü için uygulanan politikalar bugünlerde daha bir önem kazanıyor, daha yakıcı hissediliyor.

Bütün bir yaz boyunca kavurucu güneşin altında koşturan üreticiler, geleceklerini topraktan alacağı ürüne bağlıyor. **Kimisi traktör alacak, kimisi borçlarını ödeyecek, kimisi çocuklarının okul masraflarını çıkartacak...** Kısacası bütün umutlar, gözler toprakta büyüyen, boy atan başakta; çuvalları, sandıkları, depoları dolduracak olan üründe, mahsulde...

Ancak her ne kadar köylüler emek verse, ekine gözü gibi baksa da istediğini alamıyor. Beklentileri, hayalleri hep suya düşüyor. Her yazın sonunda; genç, yaşlı, kadın, erkek köylüler yine buruk giriyor kışa. Ümitlerini bir sonraki bahara erteleyerek... **Giderler sürekli artarken cebine giren para ise giderek azalıyor.** Girdilerin fiyatları artarken ürünün fiyatı değişmiyor.

Özellikle 2000'li yıllardan sonra hız kazanan özelleştirme ve yeniden yapılandırma politikalarıyla köylünün beli iyice bükülüyor.

Köylülere ekonomik destek sağlayan, kredi veren Ziraat Bankası'nın işlevsizleştirilerek ardından özelleştirilmesi ve tarım kredi faizlerinin artırılması ile köylüler dar boğaza sokulmuştu.

Çıkarılan yasalar ile getirilen kota uygulamaları, piyasanın uluslararası sermayeye daha yoğun bir şekilde açılması, girdi fiyatlarına yapılan müdahalelerin kaldırılması üreticilerin artık geceleri de çalışmasına rağmen giderek yoksullaşmasına neden oldu/oluyor.

IMF'nin Türkiye'ye sunduğu "niyet" mektubunda belirttiği kırsal alandaki nüfusun yüzde 8-10'lara düşürülmesi hedefi dikkate alındığında önümüzdeki günlerde kırsalın hareketleneceğini söylemek mümkün. **Manisa'da, Bafra'da vb. yerlerde yapılan köylü eylemleri ve yer yer bireysel çıkışlar, bu noktada yaşanacaklara birer örnek teşkil ediyor.**

Türkiye'de açlık, yoksulluk sınırına ilişkin yapılan açıklamaların ilk sıralarında kırsal alanın olması tesadüf değil. Aksine uygulanan yıkım, tasfiye yasalarının birer sonucu ve şimdilik küçük bir yansıması. Kapatılan şeker fabrikalarıyla ilgili yapılan eylemler, tepkiler kaynayan kazandan birer görüntüydü sadece.

Acılar aynı, sesler neden ulaşmasın?

“Köylünün anasını ağlattılar” diyen köylüler haykırıyor: “Köylü ancak birlik olursa kazanır”

Üreticiler ister Erzincan'da ister Kars'ta isterse İzmir'de olsun bu yıkımı yaşıyor. Birbirlerinin acılarını biliyorlar seslerini neden ulaştırmasınlar? Tepkilerini öfkelerini alanlara taşıyorlar, daha fazla taşımaları.

Bizler de bu sorunları yaşayan ve ülkemizin en önemli tarım alanlarından biri olan Çukurova Bölgesi'nde yaşayan köylülere gittik. Çukurova'nın sarı sığağında IMF ve DB'nin yıkımına dayanan, onlara uşaklık eden patron ağaların sözcüsü AKP'ye inat üreten, toprağı eken, biçen köylülerle bir röportaj gerçekleştirdik.

Köylüler şafakla başladıkları koşuşturmacayı gece yarlarına kadar sürdürüyor. Günler tarlada, bahçede elde çuval, kürekle geçiyor.

- **Bize kendinizi tanıtır mısınız? Ektiğiniz ürünle ilgili bilgi alabilir miyiz?**

- İsmim **Ali Sarman**. Bu sene fasulye ektik. Fasulyeyi Mart ayında ekiyoruz. Toplam iki ayda yetişiyor. Tohumu Şubat aylarında alıyoruz. Bursa'da yetiştirilen **May** adlı bir tohum kullanıyoruz. Fabrika tohumu kullanıyoruz.

Kilosu 6 milyon. Fasulye yetişene kadar vadeli alıyoruz yani aslında 5 milyon. Fasulyeyi iki kere topluyoruz. Ekmeden iki üç kere sürülüyor, düzeltiliyor, gübre atılıyor. Zehir atılıyor. Herkes burada farklı bir ilaç atıyor. **İlaç atarken devletten herhangi bir destek almıyoruz.** İlaç satan bayilerden alıyoruz, onlardan öğreniyoruz. İlacı dört kere atıyoruz. Her depo en az 200 milyona mal oluyor. Ot ilacı atıyoruz, ilk ektiğimizde kurt için ilaç atıyoruz. Her toplamada 30-40 kişi gidiyor.

Bazen üç kere topluyoruz. 10 dönüm ekeceksen en az 20 yevmiye gider, yevmiye 16 milyon. **Kilosu 400 bin.** Geçen yıl da aynıydı. Naylondan tut, ilaca, gübreye her şeye zam geliyor, fasulyeye zam gelmiyor. 96'dan beri fiyatı aynı. Hale götürüyoruz. Tüccarın dükkânına kadar götürüyoruz.

Şimdi fasulye bakkalda 1 milyon. Kazanan aracı oluyor. Kooperatif olsa tarlada üreticiye ulaşır. Böyle İstanbul'a Ankara'ya götürsek hem biz kazanmış oluruz hem de tüketici

daha ucuza almış olur. **Fasulye fiyatları düşük, ama her şey pahalı.** Bilhassa tohum çok pahalı. Artık ne ekersen tohum satın alacaksın. Kendin çıkartamıyorsun. Eskiden biz çıkartırdık. Köylü artık kazanamıyor, koyduğunu alamıyor.

- **Son yıllarda tarım alanındaki gelişmeleri nasıl değerlendiriyorsunuz? AKP hükümetinin uygulamalarından memnun musunuz?**

- Maalesef 4-5 yıldır gerileme var, tarımla ilgilenen yok. Köylünün arkasında kimse yok. **Son hükümet köylüye karşı tepkili, yardımı kısıtladı.** Ben fasulyeye 5 milyar harcamışım, 2 milyar açığım var. **Hükümet IMF'nin dediği gibi hareket ediyor.** Mesela 2001 yılında burada sel olmuştu. 30-40 dönüm ekmiştik, hepsi gitti. Geldiler yazdılar, çizdiler, kaydettiler. Yine verilmedi. IMF "vermeyin" dedi, vermediler. IMF "yardımı kaldırın" diye bası yapıyor.

Eskiden destek alıyorduk, IMF kaldırdı, artık verilmiyor. Dönümüne 16 milyon alıyoruz. 2 yıldır vermiyorlar. Eskiden ihraç yapanlara teşvik verilirdi. Onu da kaldırdılar, olsa bile çok az. Erdoğan'ın köylüye yönelik tepkileri çok çirkin, vatandaş haklıydı.

İnsanlığı bu kadar. Hükümet vatandaşa hep yalan söylüyor. **Ben AKP'den memnun değilim.** Bu hükümet uğursuz geldi her yönden. Tarım Bakanı'nın yaptığı da çirkin bir şey.

Köylü ancak birlik olursa kazanır. Bu çevre köylerde ne kadar traktör varsa çıkacak ana yolu kapatacak. Buradan ta Adana'ya kadar, başka çaresi yok. Köylünün anasını ağlattılar. AKP geldikten sonra köylünün yüzü gülmedi. Yardımlar tek tek kesildi. Köylü için uğursuz yıllar oldu. Bu hükümet devam ederse köylünün durumu daha kötü olacak.

Durum hiç iç açıcı değil. Bu hükümetle düzelmez. **Birlik olarak sesimizi duyurmak için otabana dökülmemiz lazım, korkusuzca tüm Çukurova'nın dökülmesi lazım.** Bu yolun kapanması lazım, başka çaresi yok.

(Mersin)

Tarıma saldırı azgınlaşıyor

Türkiye’de bir taraftan “Türkiye’nin geleceği tarımda” denilirken diğer taraftan tarımı bitirmek için çıkarılan yasalarla, konulan kotalarla köylülük bitirmeye çalışılmaktadır.

Türkiye’nin geleceği tarımda ise sorun bu tarımın kimin tekelinde olacaktır, bu tarımdan kim fayda sağlayacaktır?

Bunun örneklerini tarihimizde çeşitli şekillerde görmekteyiz. 2000 yılı süreci içinde 500 bin ailenin geçim kaynağı tütün üretimiyle özellikle Adıyaman bölgesinde önce TEKEL’i özelleştirme çabasına girişilmiş, devlet gösterdiği alternatif ürünle desteklediğini iddia ettiği köylüyü, tütün üretimine koyduğu kotalar ve ekonomik sebeplerden dolayı köylerinden göç etmek zorunda bırakmıştır. **Bu süreçte Avrupa’nın en iyi tütününü Türkiye üretiyordu. Türkiye’de tütünün iyi bir pazar olduğunu gören emperyalistler bu pazara yönelince uşaklar egemenlerine yardımcı olmakta gecikmediler.**

Zaten devletin gösterdiği alternatif ürünler ya o bölgenin ihtiyacı olmayan ya da uygun yetiştirme koşulları bulunmayan ürünlerdir. Devlet ilk iki yıl için destek sunarken sonraki yıllar köylüyü yalnız bırakıyor.

Yıl 2006; devlet yine Türkiye’nin en iyi ürünlerinden olan **findık** ve **şeker pancarını** bitirme çabasıdadır. D. Anadolu ve Karadeniz bölgesindeki halkın tek geçim kaynaklarına azgınca saldırarak, bu pazarları bitirerek yerine emperyalist efendilerini getirmek çabasıdadır.

Karadeniz’de findık üretimine karşı kiviye alternatif gösteren devlet, dünya pazarının ve ülke pazarının çoğunun dış pazardan elde edildiği bu ürünü yetiştirmek istiyor. Belli oranda çevre koşullarına uygun olan kivi şu soruyu akla getiriyor; findık tüketimine karşı kivi Türkiye’de ne kadar bir Pazar kaplıyor ve köylünün ihtiyacını karşılayıp ülke pazarına ne kadar fayda sağlayacak?

Karadeniz köylüleri bu sorunlarla karşı karşıyayken Erzincan-Kelkit ve çevre illerde üretim yapan şeker pancarı üreticileri de gittikçe yoksulluğa sürülenmektedirler. Erzincan köylüsün tek geçim kaynağı olan şeker pancarına konan kotalar da üreticiyi tamamen bitirmektedir.

Devlet kendi ihtiyacına göre koyduğu pancar kotalarını köylünün ihtiyacına göre ayarlamıyor yani köylünün kotası 4 ise ve de köylü 5 üretmişse yine de 4’ün parasını almakta, kotanın üstündeki pancardan zarar etmiş olmaktadır.

Geçen sene 110 bin liraya aldığı pancarın taban fiyatını bu sene 86 bin yapan devlet, zaten emeğinin karşılığını alamayan köylüyü iyice bitirmeyi amaçlamaktadır.

Kotalar, taban fiyatları derken şimdi de şeker fabrikalarının özelleştirilmeleri gündemde; buralar özelleştirilirse binlerce işçi işsiz kalacak. Tabi bu sadece fabrikadaki işçiyi ilgilendiren bir durum değildir. Fabrikaların özelleştirilmesi demek köylüden alınacak pancar fiyatının bu şirketler tarafından belirlenece-

ği anlamına gelmektedir. Alım miktarını bir süre sonra azaltacak, böylece şeker ihtaline kapı açılacaktır. 2000 yılında şeker fabrikalarının özelleştirilmesini ilk olarak IMF gündemleştirmiş, önce yasa sonra

Köylünün ürettiği temel ürünleri pancar, findık, çay ve tükenen tütünün bitirilmek istenmesinin asıl sebebi dünya ve ülkemiz pazarındaki yüksek yeridir.

para diyerek Amerikan emperyalizminin şeker kamışının iç pazara girmesini istemiştir.

Zaten köylünün ürettiği temel ürünleri pancar, findık, çay ve tükenen tütünün bitirilmek istenmesinin asıl sebebi dünya ve ülkemiz pazarındaki yüksek yeridir. Bu pazarlara göz diken emperyalizm, ülkemizdeki uşakları aracılığıyla tarımı bitirmekte ve tarımı tekelleştirerek köydeki halkı yoksullaştırmaktadır. **Bu saldırı sadece köylüye değil tüm halka yapılmaktadır.** Şeker fabrikaları özelleştirilince binlerce işçi işten atılacak, köylünün üretimi bitecek, şehirlere yeni göçler başlayacak ve şehirlerdeki yoksulluk oranı artacaktır.

Bu saldırılar karşısında köylü ne durumda? Mayıs ayı içerisinde ülke genelinde yapılan şeker pancarı mitinglerinin bir diğeri de **Erzincan**’da yapıldı. Şeker-İş’in

düzenlediği eyleme katılımın az oluşu dikkat çekiciydi. Katılımın az oluşu köylünün umursamaz tavrından kaynaklı değil; çözümü bu sendikalarda görmediklerindedir. Ki zaten bizim hakkımızın aranmadığını dile getirerek, çoğu köydeki üreticiler doğal bir tepki oluşturarak katılmamışlardır.

Köylünün önüne konan kooperatifçilik ise özellikle son süreçte devletin de önüne koyduğu, desteklediği bir oluşumken bunun içi boşaltılarak kooperatif anlayışı bitirilmek isteniyor. Çoğu köyde ortak olarak kurulan kooperatifler işsiz bırakılarak köylünün öz örgütlenme aracı olan kooperatifler işsizleştiriliyor. Kooperatifleri köylülerin temel örgütlenme sahası ve hak alma bilinçlerinin gelişeceği yerler haline getirmek, bugün köylülüğü örgütlemeye kullanacağımız araçlardan biri olmalıdır.

(Kelkit’den İşçi-köylü okuru)

“Altın alıp, zehiri bize bırakacaklardı!”

Petrol için Ortadoğu halklarını katleden, emperyalistler, komprador bürokratik burjuvazinin egemen olduğu ülkemizde de komprador uşaklarıyla birlikte halkın sağlığını hiçe sayarak siyanürle altın çıkartılmasını halkımızın tepkisine rağmen sürdürüyor. Yıllardır Bergama’da siyanürlü altın çıkartılmasına karşı çıkan yöre halkının eylemleri sürekli gündemde olmasına rağmen, emperyalist şirketler çeşitli oyunlarla altın çıkarmaya devam etmekte. **Uşak**’ın **İnay** köyünde de siyanürlü altın çıkartılmaya başlanmasına tepki gösteren **İnaylı köylüler** son olarak seslerini duyurmak için Ankara’ya geldiler. KESK’e bağlı sendikalar gibi çeşitli demokratik kitle örgütlerinin de destek verdiği İnaylı köylüler **31 Nisan** günü Yüksel Caddesi’nde basın açıklaması yaptı.

İnay köylüleri adına açıklama yapan İnay Vicdan Hareketi Sözcüsü Av. **Tahsin Köse** “altın alıp zehiri bize bırakacaklar” diyerek yürürlükteki maden yasasına göre her yerde maden işletilebileceğini hatırlatarak sözlerine şöyle devam

KESK’e bağlı sendikalar gibi çeşitli demokratik kitle örgütlerinin de destek verdiği İnaylı köylüler **31 Nisan** günü Yüksel Caddesi’nde basın açıklaması yaptı.

etti: “17 yıl boyunca Kışladağ’da bulunan 360 ton altın rezervinin 98 tonunu çıkarıp Kanada’ya götürecekler. Değeri 6 milyar dolar olan 262 ton altın bir daha çıkarılmamak üzere atık içinde bırakılarak çöpe gidecek. Bize ise 132 milyon tonu yıllarca zehirli asit üreten ve ağır metal içeren toplamı 242 milyon ton atık ile 400 metre derinlikte ve 1 km. çapında, içinde siyanür ile ağır metal asitleri ile dolmuş bir zehir göleti kalacak.” Av. **Tahsin Köse** açıklamasının devamında Danıştay’ın daha önce Bergama altın madeni için verdiği karara dikkat çekerek eylem boyunca sık sık “**Köylüler yürüyor, dayanışma büyüyor**”, “Siyanürcü şirket köyümüzü terket”, “**Bergama kazandı, sıra Uşak’ta**” sloganları atan köylüler “**Siyanüre hayır**” yazılı beyaz önlükler giyerek, siyanürlü altın çıkarılmasına karşı topladıkları 10 bin 500 imzayı iletmek üzere heyet oluşturarak TBMM’ye ve Cumhurbaşkanlığı’na götürdüler.

(Ankara)

Görevlerimize daha sıkı sarılmalı, umudu büyütmeliyiz”

25 Mayıs gecesi silahlı saldırı sonucu yaralanan **Erzincan** çalışanımız **Murat Demir**'le yaşanan saldırı ve sonrasındaki gelişmeler hakkında kısa bir söyleşi yaptık. Bağışraklarında, karaciğerinde ve akciğerinde hasarlar oluşan **Murat Demir**'in sağlık durumu iyiye gidiyor.

İK: Saldırıyı ve saldırı sonrasında yaşadıklarınızı anlatabilir misin?

M. Demir: İşçi-Köylü okurlarının da yakından bildiği gibi Erzincan **Ulular Beldesi**'nde yaşanan olaylardan sonra gazetemiz ve biz çalışanları başta jandarma olmak üzere devletin yetkili mercilerince, yerel ve yazılı, görsel basın tarafından halka ve özellikle hayatını yitiren çocukların ailelerine hedef olarak gösterildik. Bizlerin de devletin teşhir ve hedef gösterme saldırılarına karşı yetersiz kalmamız sonucunda böyle bir saldırı gerçekleşti. 25 Mayıs gecesi vurul-

madan önce saldırganla yaptığım kısa konuşmada bana “biz paşaların yanından geliyoruz senin ve Derya'nın isimlerini verdiler. Bu olayların sorumlusu sizlersiniz.” Yine “paşalar bu olayların kesin sorumlularının sizler olduğunu söyledi ve ilk kan hakkı sizindir, siz almazsanız biz içeri alacağız” demeleri saldırının geldiği adresi açıkça göstermekte. Ve yine hastaneden taburcu olduktan sonra olayla ilgili jandarmaya ifade vermeye gittiğimde ifade verirken sürekli bizleri hedef göstererek “bunlar teröristtir” diyen binbaşının “bu işleri bırakacak mısın? Senin için çok üzülük kimsenin ölmesini istemeyiz” vb. konuşmalarda bulunması ve yine savcılıkta verdiğim ifademde jandarma hakkında suç duyurusunda bulunmam üzerine savcının “yalan ve iftiralarla jandarmayı karalyorsun, senin amacın nedir” diyerek çıkışması

Her ödenen bedel bu günden yarına zaferi muştulayacaktır. Bu tür süreçlerde artan saldırılara karşılık biz görevlerimize daha sıkı sarılmalı, umudu büyütmeliyiz.

vb. tüm gerçekleri ortaya seriyor.

- *Son olarak söylemek istediğin bir şey var mı?*

- Saldırıdan sonra maddi ve manevi desteklerini hiçbir zaman benden esirgemeyen akrabalarım, yakın arkadaşlarıma, devrimci-demokrat ve yurtsever dostlarıma ve yoldaşıma teşekkürlerimi iletmek istiyorum. Herkese seslenmek istiyorum; sınıf mücadelesinin keskinleşmesine paralel olarak artan saldırılar faşizmin çaresiz çırpmışlarını yansıtmaktadır. Zafer er ya da geç bizim olacaktır, bu kesindir. Ancak biliyoruz ki zafere ulaşabilmek için nasıl öncüllerimiz bedeller ödemekten çekinmemişlerse, bizler de bugün onların ardılları olarak bedeller ödemeyi göze almalyız. Her ödenen bedel bu günden yarına zaferi muştulayacaktır. Bu tür süreçlerde artan saldırılara karşılık biz görevlerimize daha sıkı sarılmalı, umudu büyütmeliyiz. (Erzincan)

İK çalışanlarına ve okurlarına

Merhaba Yoldaşlar!

Öncelikle sizleri **Partizan** coşkunluğuyla sımsıkı kucaklayıp öpüyorum. Umarım hepiniz iyisiniz...

25 Mayıs gecesi faşizm tarafından yönlendirilen bir saldırı sonucu sizlerden ve mücadeleden bir süreliğine fiziken ayrı kaldım... Şimdilik sağlık durumum iyiye gidiyor. Yavaş yavaş kendimi toparlıyorum...

Bu süreçte sizler başta olmak üzere, ailemin ve dostlarımızın sahiplenışı ve sıcaklığı beni güçlü kıldı... Gazetemiz aracılığıyla tüm aileme, dostlarıma ve siz yoldaşıma desteklerinden dolayı teşekkürlerimi iletmek istiyorum. “İyi ki varsınız!...”

Bu süreçle ilgili çok şey yazmak, sizlerle paylaşmak isterim. Ancak şimdilik birkaç cümle yeter diyorum. Son olarak diyorum ki; faşizmin ister doğrudan ister yönlendirmeleriyle olsun, yaşadığımız tüm saldırı ve baskılar sınıf bilincini kuşanan **Akınar Çağlar** yoldaşların, **Muharrem Yiğitsoy**'ların ardıllarını sınıf mücadelesinin “engin denizine” atılmalarından alı koyamayacak, onları “özgür gelecek” yürüyüşünde soluksuz bırakamayacaktır... Dün bu nasıl tarihe not olarak kazındı ise bugün de kazanmaya devam edecektir...

Umuda selam kavgaya devam!

Er ya da geç biz kazanacağız!...

Tekrar her birinizi özlem ve hasretle kucaklıyor, sevgiyle öpüyorum...

Umutla kalın!...

Murat Demir
Erzincan Büro Muhabiri

TMLGB militanları ÖSS bürosunu hedefledi

Elimize posta kanalıyla geçen habere göre, TKP/ML'ye bağlı **Türkiye Marksist-Leninist Gençlik Birliği** (TMLGB) militanları, 5 Haziran'da, **İstanbul-Aksaray**'daki ÖSS bürosunu ateşe verdiklerini açıkladılar. Açıklamada, faşizmin adaletsizliğinin en bariz örneklerinden biri olan Öğrenci Seçme Sınavının egemenlerin önemli bir rant kapısı olduğu vurgulanırken, bu sınavı geçmek için yıllarını harcayan milyonlarca öğrencinin ve ailelerinin ciddi ekonomik, psikolojik sorun-

lar yaşadığı belirtildi. Öğrencilerin geleceğinin 195 dakikada belirlenmesi isteminin altındaki mantıksızlığın esas olarak egemenlerin çıkarlarına uygun olduğunun ve egemenlerin halk düşmanı yüzünün kendisini bariz bir şekilde sergilediğinin anlatıldığı açıklamada **öğrencilerin dershanelere mahkum edildiği ve buna rağmen yüzbinlerce gencin üniversiteye giremediği** vurgulandı. Özel okullarda okuyabilen, dershanelere gidebilen, özel dersler alabilen küçük bir azınlığın

istediği bölümde okuduğunun, **yoksul emekçi kitlelerin çocuklarının ise üniversitede okuma haklarının gasp edildiğinin** vurgulandığı açıklamada öğrencilerin nefretini çeken ÖSS'nin komünist gençliğin hedeflerinden biri olmasının **doğal** olduğu kaydedildi.

Açıklamada gençlerin kurtuluşunun faşizm şartlarında mümkün olmadığı ve faşizmin, gençliğin yaşamını her geçen gün daha fazla kararttığı belirtildi. TMLGB militanla-

rı, çözümün Demokratik Halk İktidarında kurulacak olan ve halk gençliğinin bilimsel, demokratik, anadilde, parasız eğitim taleplerinin somutlanacağı **Demokratik Halk Üniversitelerinde** olduğunu; **Demokratik Halk İktidarının** ise TKP/ML önderliğinde verilen Halk Savaşı yoluyla faşist düzenin yıkılmasıyla kurulabileceği vurgulandı. Açıklama, halk gençliğini TKP/ML'nin gençlik örgütü TMLGB'de örgütlenme çağrısıyla sona erdi.

Dersim onurdur, onuruna sahip çık!

Havası, suyu, doğasında barındırdığı yüzlerce canlı ve tabiatı nedeniyle devlet tarafından “**Milli Park**” ilan edilen Dersim devlet destekli yapılmak istenen barajlar ve siyanürlü altın arama çalışmalarıyla yok edilmek isteniyor.

4 Haziran 2006 tarihinde “**Dünya Çevre Haftası**” nedeniyle **Galatasaray Lisesi** önünde bir araya gelen TUDEF üyesi bir grup “**Munzur özgürdür, öz-**

gür akacak”, “**Munzur'da baraj istemiyoruz**”, “**Munzur onurdur, onuruna sahip çık**” sloganları atarak **Taksim** tramvay durağına kadar yürüdü. Burada açıklama yapan TUDEF Munzur Koruma Kurulu Sözcüsü **Hasan Şen**, Munzur havzasının yeraltı suları ve doğal dengesinin, maden işletmelerine teslim edilerek sonsuza dek yok edilmek istendiğini söyledi. Munzur'un doğal kaynakların-

dan elde edilecek gelirin ulusal servet değerinin sonsuza kadar etkin olacağını vurgulayan Şen, “**30 milyar dolardan başlayıp 150 milyar dolara kadar yükselecek Munzur kaynakları, 8 barajla sonsuza kadar yok edilmek istenmektedir**” dedi.

TUDEF üyeleri açıklamanın ardından davul zurna eşliğinde bir süre halay çektikten sonra dağıldı. (İstanbul)

İşte faşizmin adaleti: Baba ve kızına 88 kurşun

Mardin'in Kızıltepe ilçesi Yaşar köyünde 3 Haziran Cumartesi günü Selahattin Aksu ve 7 yaşındaki kızı Rozerin Aksu onlarca kurşunla katledilmiş olarak köyün sulama kanalında bulundu.

Sıkılan mermilerden 20 tanesi Selahattin Aksu'nun üzerinden 11'i ise Rozerin Aksu'nun bedeninden çıkarken, katliamın yapıldığı yerde 88 boş kovan bulundu. Köyde Davut Bozan'a ait buğday tarlasında sulama işçisi olarak çalışan Selahattin Aksu, olay günü saat 17:00 sıralarında kızıyla birlikte köye gidiyor. Akşam 21:00 sıralarında sulama kanalının yakınlarındaki evlerine "kimliği belirsiz" kişiler gelerek ayrı odalarda bulunan baba ve kızı kurşun yağmuruna tutuyorlar. Köylülerin çevredeki karakola haber vermesiyle baba ve kızın cesedi sulama kanalında bulunuyor.

Kızıltepe'de katledilen Ahmet Kaymaz ve oğlu Uğur herkesin gözleri önünde onlarca kurşun sıkılarak katledilmişti. Kızıltepe'de bu tür cinayetler Kürt halkının bildiği ancak adı "kimliği belirsiz" kalanlarca birçok kez yaşandığı gibi her gün yeni örneklerle yeni bir boyut kazanıyor.

Çünkü katledilen Selahattin Aksu 1991'de gerillaya katılan ve sonrasında devletle sürekli ilişkilenecek zorunda kalan biri. Katıldığı gerillada kısa bir süre sonra yakala-

nıyor, işkencelerden geçiriliyor ve tutuklu kaldığı 2 yıl boyunca zorla operasyonlara götürülüyor. Hapishaneden çıktıktan sonra da JİTEM adına çalışması için baskı uygulanıyor. Katledildiği güne kadar JİTEM tarafından sürekli takip edilen ve işbirlikçilik dayatılan Aksu, yeniden DEHAP'la ilişkiye geçerek 2003 yılında Özgür Gündem gazetesinin dağıtımcılığını yaparken diğer yandan da DEHAP Kızıltepe Gençlik Örgütü çalışmalarında yer alıyor. Bu süre zarfında JİTEM'in kendisine işbirliği yapması için sunduğu teklifleri reddeden Aksu, DTP PM üyesi Sevim Bozan'ın tarlasında sulama işçisi olarak çalışmaya başlıyor.

Tarlanın sahiplerinin siyasi kimliklerinin olması Aksu'nun üzerindeki psikolojik baskıyı artırıyor ve Sevim Bozan'la eşi Davut Bozan'ın tutuklanması için yeniden işbirliği yapması yönünde ağır baskılara maruz kalıyor. Öldürülmeden bir hafta önce buğday tarlasına yapılan bir baskınla hint kenevirini bulunarak Aksu ve Bozan gözaltına alınıyor. Hint kenevirini koydukları gibi bulan jandarma götürdükleri Şenyurt Karakolu'nda Bozan ailesine tehditler yağdırırken Aksu'yu ise "hint kenevirini ya benimdir de ya da Davut Bozan'ın diyeceksin. Yoksa buradan çıkışın olmaz", "Seni yok edeceğiz" şeklinde tehdit ediyorlar. Bunu da kabul etmeyen Ak-

su olay sonrası istihbarat tarafından adım adım izleniyor.

Yine öldürülmeden birkaç saat öncesinde ise AKP Mardin İl Kongresi için şehre giden Başbakan R. Tayyip Erdoğan'ı protesto ederken görülen Aksu, ailesinin ve Bozan ailesinin gözaltındayken jandarmanın tutumu ve sürekli olarak izlenmesinden dolayı yalnız başına hareket etmemesi yönlü uyarılarına rağmen 3 Haziran'da tarlayı sulamak için kızıyla birlikte tarlaya gidiyor. Sonrasında ise kurşunlarla katledilen baba ve kızın delik deşik cesetleri bulunuyor.

Olayın ardından İHD Mardin Şubesi köye giderek incelemelerde bulundu. Olay yerini inceleyen ve köylülerle görüşen heyet katliamla ilgili bir rapor hazırlayacak. Raporun bildik ve tanıdık sonuçlar çıkaracaktır. Birçok katliamda ve yargısız infazda olduğu gibi.

Baba ve kızın katledilmesi T. Kürdistanı'nda yaşanan katliamların "faili meç-

hul"lerin en son örneğidir. Kürt halkına yönelik imha ve inkâr politikalarını tarihi boyunca acımasızca uygulayan faşizm buna rağmen başarılı olamamıştır. Sayısız saldırı ve infazlarla talepleri, dilleri, kültürleri yok edilmeye çalışılan Kürt halkı bunlara karşı asla başeğmemiştir. Serhıldanlar yaratarak dağlara taşan öfkeleriyle katillerden hesap soran Kürt halkının direnişi devleti çıkmaza sokmaktadır. Aksu'nun katledilmesinden birkaç saat önce il kongresinde demokrasi nutukları atan Erdoğan'ın söylemlerinin koca bir yalan olduğu bir kez daha görülmelidir. Erdoğan tıpkı kendisinden öncekiler gibi faşizmin bir sözcüsüdür ve çarkın bir dişlisidir. Hukuk ve demokrasi devlet için katletmenin, infazların, gözaltında kayıpların işkencelerin kendisidir. Diyarbakır'da çocukları katleden devlete yanıt bin beş yüz gencin gerillaya katılımı olmuştur. Kürt halkının özgürlüğü dağlardan yakılan isyan ateşi ile olacaktır. (H. Merkezi)

"Gizlice yapılanları kabul etmeyeceğiz!"

Kartal'a bağlı Hürriyet ve Yenimahalle halkı, Kentsel Dönüşüm Projesi çerçevesinde alınan yıkım kararını protesto etmek amacıyla 5 Haziran Pazartesi günü saat 12:00'de Kartal Belediyesi önünde bir basın açıklaması yaptı. 400 kişinin katıldığı "Mahallemizi savunacağız, yıktırmayacağız Kurfalı mahallesi", "Evlerimizi yıktırmayacağız Hürriyet Mahallesi" pankartları, "Arif Dağlar, sana oy verenin anası ağlar", "Evimiz namusumuz, namusumuza sahip çıkacağız", "Kentsel yenileme değil rantal yenileme" vb. dövizleri açan kitle adına basın metnini Yakacak ve Mahallelerini Koruma Tanıtma Yaşatma Derneği Başkanı Turan Mencü okudu. Mencü Kentsel Dönüşüm Projesi'ne karşı olduklarını belirterek projenin geri çekilmesini istedi. Mencü "kentsel yenileme veya kentsel dönüşüm planlarında mağdur olan bizlere sorulmadan,

görüşlerimiz alınmadan, gizlice yapılan ya da yapılacak olan bu planları kabul etmeyeceğiz ve yapılmış olan mevcut planların iptal edilmesi için anayasal ve demokratik haklarımızı sonuna kadar kullanmaya devam edeceğiz" dedi. Basın açıklamasının ardından Kentsel Dönüşüm Projesi'ne karşı toplanmış olan dilekçeler Kartal Belediye Başkanlığı'na verildi.

Barınma hakkımız engellenemez

Başbüyük Koruma ve Güzelleştirme Derneği de 8 Haziran 2006 tarihinde saat 11:00'de Maltepe Belediyesi önünde yaptığı basın açıklamasında Kentsel Dönüşüm Projesi'ni protesto etti.

"Evimiz namusumuzdur, yıktırmayacağız Başbüyük Koruma ve Güzelleştirme Derneği" pankartı açan yaklaşık 250 kişi adına basın metnini Başbüyük Koruma ve Güzelleştirme Derneği Başkanı Akgül Bozdağ okudu. Kentsel Yenileme adı altında sunulan planlara hayır diyerek bu planların geri çekilmesini isteyen Bozdağ, "Kentsel Yenileme veya Kentsel Dönüşüm planlarında mağdur olan bizler bu planların iptal edilmesi için anayasal ve demokratik haklarımızı sonuna kadar kullanacağız" dedi. Basın açıklaması sırasında "AKP halka hesap verecek", "Bugün Başbüyük yarın neresi", "Susma sustukça sıra sana gelecek" vb. sloganları atıldı. (Kartal)

Şemdinli sanıkları "basit çete suçluları"

Şemdinli'de Umud Kitabevi'nin bombalanması olayından sonra JİTEM elemanlarının suçüstü yakalanmasıyla beraber olaya el atmak zorunda kalan devlet, tetikçilerini aklamak için çeşitli girişimlerde bulunmuş ve olaya ilişkin delilleri yok etmek için ne gerekiyorsa yapmıştı. Olayın ardından oluşan kamuoyunun tepkisiyle "soruşturma" başlatılmıştı. Ali Kaya, Özcan İldeniz ile itirafçı Veysel Ateş'in yargılandığı davanın 2. duruşması Van 3. Ağır Ceza Mahkemesi'nde 1 Haziran 2006 tarihinde yapıldı. Mahkemeye 12 JİTEM elemanının katılması tepkiyle karşılanırken, Seferi Yılmaz'ın avukatları "mahkemede bulunan 12 JİTEM elemanı, mahkemeyi baskı altına almak istiyor" diyerek itiraz etseler de sonuç alamadılar.

İfadesinde kendisine yönelik suçlamaları reddeden Veysel Ateş, PKK'ye karşı devletin kendisine verdiği görevleri yerine getirerek, operasyonlara katıldığını, istihbarat topladığını ve Seferi Yılmaz'ı da tanımadığını ifade etti. Ateş bu sözlerle aslında meselenin devletle olan direkt bağlantısını da açıklamış oldu. Bombalanan Umud Kitabevi'nin sahibi Seferi Yılmaz, Ateş'in ifadesinin ardından konuşarak bombayı atanın Veysel Ateş olduğunu belirtti. JİTEM elemanlarının yargılandığı davanın 3. duruşması 13 Haziran'a ertelenirken, duruşmada Cumhuriyet Savcısı Metin Dikeç'in olayı "basit çete" suçu olarak nitelemesi oldukça dikkat çekiciydi. (H. Merkezi)

TMY'ye karşıtı eylemler hız kazandı

"Toplumun tüm kesimleri terörize edilmekte, potansiyel terör suçlusu konumuna getirilmektedir."

TAYD-DER, yeni Terörle Mücadele Yasası'nın (TMY) evrensel değerlere aykırı olduğu için geri çekilmesini istedi.

TMY Tasarısı'nın Meclis'te görüşüldüğü bugünlerde toplumun tüm muhalif kesimleri çeşitli eylemler düzenleyerek bu Tasarının geri çekilmesi gerektiğini haykırdı.

DTP İzmir İl binasında yapılan açıklamada basın metnini TAYD-DER üyesi **Özgür Eroğlu** okudu. Eroğlu TMY'nin Türkiye'yi kaosa sürükleyeceğinden ötürü geri çekilmesini istedi. Eroğlu, "Sokak ortasında çocukları öldürenler serbest dolaşırken, çocukların anne ve babalarına 5 yıla kadar hapis cezası reva görülmektedir. Yeni yasayla güvenlik güçlerine ateş açma hakkının tanınması 1990'larda yaşanan yargısız infazlara dönüşün önünü açacaktır. Yani en temel ve kısıtlanamaz 'yaşam hakkı' güvenlik bahanesiyle ortadan kaldırılmaktadır" dedi.

Kızıltepe'de yürüyüşlü protesto

Mardin Kızıltepe'de bir araya gelen yüzlerce kişi, TMY tasarısını yürüyüşle protesto etti. THAY-DER tarafından düzenlenen yürüyüşte DTP yönetici ve üyeleri de katıldı. Kitle THAY-DER binası önünde bir araya geldi. "TMK'ya hayır" önlükleri giyen ve "Tecride hayır" vb. dövizler taşıyan kitle, Cumhuriyet Meydanı'na kadar sessiz yürüdü. Meydanda THAY-DER Yönetim Kurulu üyesi **Hamit Turan** bir açıklama yaptı. Tu-

ran, şunları söyledi: "Toplumun tüm kesimleri terörize edilmekte, potansiyel terör suçlusu konumuna getirilmektedir."

Batman ve Siirt'te de açıklama

Batman TUHAY-DER ile Siirt Tutuklu Hükümlü Aileleriyle Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği (STHAY-DER) TMY'yi protesto etti.

Batman TUHAY-DER, TMY'yi protesto etmek amacıyla DTP İl Örgütü binasında basın açıklaması yaptı. TUHAY-DER adına açıklamayı okuyan Yönetim Kurulu Üyesi Sebahattin Getiren, taslağın yasa haline getirilerek, toplumun tüm kesimlerinin terörize edilip, potansiyel terör suçlusu konumuna getirildiğini söyledi. Siirt'te de STHAY-DER binası önünde toplanan ve aralarında DTP, İHD ve Botan Kültür Merkezi yönetici ve üyelerinin bulunduğu kitle, TMY'yi protesto etmek için basın açıklaması yaptı. "TMK'ya hayır" yazılı beyaz önlükler giyen kitle, "Cezaevlerinde kişiye özel uygulamaya son", "Yeni yasaya hayır" pankartı ile "TMK demokrasi tahammülsüzlüğü yasasıdır" vb. dövizler açtı.

Diyarbakır'da da "TMY'ye hayır"

TUHAD-DER, TMY Tasarısı'na ilişkin hükümete seslenerek, sorunların baskı, şiddet ve cezai uygulamalarla çözülemeyeceğini belirtti. Koşuyolu Parkı'ndaki İnsan Hakları Abidesi önünde yapılan kitlesel basın açıklamasında "TMY'ye hayır" yazılı beyaz önlükler giyildi. TUHAD-DER Yönetim Kurulu Başkanlık Divanı Sözcüsü **Ayşe Kaya**, taslağın yasalaştırılarak, toplumun tüm kesimlerinin terörize edilerek potansiyel terör suçlusu haline getirilmek istendiğini belirtti.

Kaya, bu tasarıyla anti-demokratik ve keyfi uygulamaların gelişebileceği bir zemin ortaya çıkarılmak istendiğini vurgulayarak, "Susan toplum yerine; tartışan, katılımcı, çözüm üreten, demokratik haklarını kullanan, evrensel insan haklarını eşit ve özgürlükçü bir tarzda hayata geçiren bir toplum, çözümün de anahtarı olacaktır. Bunun için yasaların evrensel hukuk normlarına göre şekillenmesi olmazsa olmazdır" dedi. Basın açıklamasının ardından kitle alkışlarla eylemlerine son verdi.

(H. Merkezi)

İstanbul'da TMY karşıtı mitinge izin verilmedi

Aralarında **Partizan**, **ESP**, **ÖDP**, **DTP**, **EMEP**, **İHD**, **DHP** vb. kurumların da bulunduğu bir bileşen tarafından 11 Haziran tarihinde Kadıköy'de yapılmak istenen "TMY Karşıtı Miting" in Valilik tarafından yasaklanması, Taksim Gezi Parkı'nda kitlesel bir şekilde protesto edildi.

Burada toplanan yaklaşık 400 kişi, bir basın açıklaması yaparak, TMY Karşıtı Miting'in İstanbul Valiliği tarafından yasaklanmasını protesto etti. "Toplumla mücadele yasasına hayır, anti-demokratik yasalara karşı birleşelim" yazılı pankart açan kitle adına açıklama yapan **Ersin Sedefoğlu**, İstanbul Valiliği'nin mitingi, pazar günü yapıla-

cak olan OKS sınavını gerekçe göstererek, iptal ettiğini belirtti. Sedefoğlu, Türkiye'de insan güvenliğine verilen önemin, maden işçilerinin grizu patlamalarında ölmesinde, Diyarbakır'da Kürt gençlerinin ve çocuklarının sokak ortasında öldürülmesinde gözler önüne serildiğini söyledi. Çıkarılmak istenen TMY'ye dikkat çeken Sedefoğlu, "Bu yasa güvenlik bahanesiyle temel hak ve özgürlükleri askıya alarak bize olağanüstü hal koşullarını dayatıyor. Yasa 'Terör örgütünün veya amacının propagandasını yapmak' suçlamasıyla her türlü muhalif düşünceyi yargılanır kılıyor" dedi.

TMY'ye karşı toplumsal bir örgütlenmenin ortaya çıkarılması gerektiğini dile getiren Sedefoğlu, "Hep birlikte TMY tasarısına hayır diyor, barışın ve adaletin hüküm sürdüğü, emekçilerin tüm etnik grupların, Kürtlerin, devrimcilerin, öğrencilerin, kadınların yaşama ve örgütlenme haklarının tamamen garanti altına alındığı, demokratik ve adil bir toplum için herkesi TMY'ye karşı dayanışmaya çağırıyoruz" dedi.

Açıklamanın ardından sık sık, "İnfaz baskı işkence işte TMY", "Yaşasın halkların kardeşliği", "TMY'ye hayır" şeklinde slogan atan kitle daha sonra eyleme son verdi.

(İstanbul)

TMY karşıtı eylem

TMY komprador patron-ağa düzeninin kendi devamı için devrimcileri, mücadele edenleri sindirme, hak arama mücadelelerini yok etme yasasının ta kendisidir. TMY zerre kadar demokrasiye hizmet etmediği gibi işçi-emekçi halkımıza hiçbir bakımdan yarar getirmeyecektir. En keskin örneği ise "vur emri"nin getirilmesiyle bu yasayı adeta hazır bekleyenlerin(!) İstanbul'da gerçekleştirdiği katliamlardır. TMY yasası halkın iyiliği için değil patron-ağaların iktidarlarını sağlamlaştırmak, geleceklerini garantileme çabası ile hayata geçirilen bir yasadır. Her zaman olduğu gibi bu yasa da emperyalistler ve onların çanak yalayıcılarının iktidarda daha fazla kalmalarını sağlamlaştırmaya yasadır.

Hatay Demokrasi Platformu da (**Partizan**, **DTP**, **ESP**, **KESK** bileşenleri ve **TÖP**) bu konuyu gündeme alan bir eylem örgütledi. Ulus Meydanı'nda bir basın açıklaması yapan yaklaşık 100 kişi "TMY değil demokratik haklar" pankartı "Baskılar bizi yıldırılmaz", "Faşizme karşı omuz omuza", "TMY değil kıyım yasası", "TMY'ye ve GSS'ye hayır" sloganları ile bir açıklama yaptı. Eylemde ayrıca son saldırılarda yitirilenler için ve devrim şehitleri için saygı duruşu yapıldı. Ve Erzincan'da İşçi-köylü gazetesi çalışanları ve okurlarına yapılan saldırılar kınandı, saygı duruşu esnasında bir YDG'li Vartınik'te bir köm şiirini okudu, eylem sloganlarla son buldu. (Hatay DDSB)

TMY geri çekilsin

Adana Çakmak Caddesi Kültür Sokağı önünde bir araya gelen SDP, ESP, THAYD-DER ve İHD, TMY'yi protesto ederek bir basın açıklaması yaptı. "TMY geri çekilsin, kaybedenler yargılsın" yazılı pankart açan kitle "Kahrolsun MİT, CIA, Kontr-gerilla" ve "Kaybedenler kaybedecek" sloganlarını haykırarak, emekçileri TMY'ye karşı çıkmaya çağırdı. Yapılan açıklamada bu yasa ile demokratik muhalefetin susturulmak, her türlü hak talebinin önüne geçilmek istendiği, yapılan her eylemin "terör", eylemi yapanın da "terörist" ilan edileceği ve tüm duyarlı kesimlerin bu yasaya karşı

çıkması gerektiği ifade edildi. Açıklamadan sonra 5 dakikalık oturma eylemi yapıldı. (Mersin)

F Tipi hapishaneler: “Vatandaş! Türkçe konuş!”

F Tipi Hapishanelerde keyfi uygulamalar ve baskılar artıyor. Siyasi tutsakların yaşam alanlarını hücreye “sığdırılarak”, tecrit ve izolasyon altında her türlü insani taleplerinden mahrum bırakıldığı F tipi hapishanelerde her geçen gün tutsakların yaşadığı sorunlar artmakta. **Sincan F Tipi Hapishanesi**’nde tutsaklara yönelik artan baskılara ilişkin İHD Ankara Şubesi’nde **7 Haziran Çarşamba** günü bir basın açıklaması yapıldı. Sincan F Tipi Hapishanesi’nde müvekkili bulunan Av. Filiz Kalaycı, hapishanedeki baskılara dikkat çekerken özellikle **Sincan 2 No’lu F Tipi Hapishanesi**’nde keyfi uygulamaların had safhaya ulaştığına dikkat çekti.

TAHYD-DER Ankara Şube Başkanı **Nedim Taş da** Sincan 2 No’lu F Tipi Hapishanesi’ne ulaşabilmek için tutuklu yakınlarının otobüsten indikten sonra 5 kilometre yü-

rümek zorunda kaldığını ifade etti.

Hapishanelerden gönderilen mektuplar diğer hapishanelerde de yayın yasağının keyfi olarak uygulandığını gösteriyor. Tekirdağ 1 No’lu F Tipi’ndeki tutsaklar “**kurul kararı**” ile pekçok devrimci basını alamazken, aynı durum **Edirne F Tipi Hapishanesi** için de geçerli. 2 ay kadar önce yayınlanan Adalet Bakanlığı’nın **Yeni Ceza İnfaz Tüzüğü**’ne göre, telefon konuşmalarında Türkçe dışında bir dil kullanıldığında konuşma kesiliyor! Devrimci tutsaklar protesto amacıyla telefon kullanmasalar da özellikle yurtsever tutsakların aileleri büyük problem yaşıyor, çünkü pek çoğu sadece Kürtçe biliyor. Bir saatlik havalandırma boyunca hava şartları ne olursa olsun dışarda kalmanın dayatıldığını söyleyen tutsaklar, giriş ve çıkışta üst araması dayatıldığı için hücre cezası boyunca havalandırmaya çıkmadıklarını belir-

tiyorlar. İngilizce yazılan mektubun gönderilmemesi, avukatın istediği belgenin “**tahrik**” sayılması gibi trajik komik pekçok uygulamaya ev sahipliği yapıyor F Tipleri. Hatta henüz çıkmamış devrimci yayınların bile öncesinden “**yasaklanması**” söz konusu!

Daha öncesinden ailelerin ihtiyacı olan tutsaklara istediği eşyaların yatırıldığı Edirne F Tipi’nde, bugün gardiyanlar “**Sadece görüşüne geldiğiniz kişiye eşya vb. yatırabilirsiniz**” diyerek eşyaları alınmıyor. Yeni bir eşya almama gerekçesi de eşyanın kullanılmış olması! “**Kullanılmış eşyayı artık almıyoruz, tez yıpranıyor, sık değiştiriliyor ve biz uğraşıyoruz**” diyen gardiyanlar, etiketi üstünde olmayan eşya almıyorlar! Bununla yetinmemiş olacaklar ki, “**Her ziyarete eşya almayacağız, mevsimlik olarak getirilecek!**” deme hakkını kendilerinde görüyorlar. (H. Merkezi)

TAYAD’dan eylem

TAYAD üyeleri, TAYAD’lı ailelerin **Ankara Apdi İpekçi Parkı**’nda yürüttüğü tecrit karşıtı oturma eyleminin bininci günü nedeniyle ailelere destek için Ankara’ya gitti.

TAYAD üyesi aileler **Galatasaray Lisesi** önünde bir araya gelerek “**Tecride Son**” pankartını açarak, “**Behiç Aşçı onurumuzdur**” ve “**Yaşasın Ölüm Orucu direnişimi-**

miz” sloganlarını attı. Burada kitle adına açıklama yapan TAYAD Başkanı **Mehmet Güvel**, TAYAD’lı aileler tarafından 16 Eylül 2003 tarihinde Apdi İpekçi Parkı’nda başlatılan ‘tecrit’ karşıtı oturma eyleminin 11 Haziran günü bininci gününü dolduracağını söyledi. Hapishanelerde uygulanan tecrit sisteminin kaldırılmasını isteyen Güvel, “**Kazanacağımıza inanıyoruz. Bu-**

nun için gerekli sabır ve kararlılığımız var” şeklinde konuştu. Ankara’ya giden aileler içinde yer alan ve 5 Nisan Dünya Avukatlar Günü’nde hapishanelerde uygulanan ‘tecrit’ sistemini protesto etmek amacıyla ölüm orucuna eylemine giren Av. **Behiç Aşçı** ise, söz alarak Adalet Bakanlığı’nın tecrit uygulamasını kaldırmasını istedi. Açıklamanın ardından TAYAD üyeleri sloganlar eşliğinde TRT binasına kadar yürüyerek, tecrit karşıtı oturma eylemine destek vermek amacıyla Ankara’ya hareket etti. (İstanbul)

FHDD’den Filistin’e yardım kampanyası

Filistin Halkıyla Dayanışma Derneği (FHDD), ABD ve Avrupa Birliği’nin Filistin’e uyguladığı ekonomik ambargoya karşı “**Filistin’de Bir Kardeşim Var**” adlı Filistinli çocuklara yönelik bir yardım kampanyası başlattı.

10 Haziran günü Galatasaray Lisesi önünde bir araya gelen FHDD üyeleri, “**Filistin’e kardeşlik elini uzat**” pankartı açarak, “**Filistin halkı yalnız değildir**” sloganları attı. FHDD Genel Başkanı **Fusun Bandır**, HAMAS’ın iktidara gelmesi ile birlikte ABD ve AB’nin Filistin’e uyguladığı ekonomik ambargoya karşı “**Fi-**

listin’de bir kardeşim var” adıyla yardım kampanyası başlattıklarını açıkladı. Kampanyanın İkinci Filistin İntifadası’nın başlangıç tarihi olan 27 Eylül’e kadar devam edeceğini belirten Bandır, “**Kampanya kapsamında, Filistin’li çocuklar için okul malzemeleri başta olmak üzere yardım toplamayı amaçlıyoruz. Toplayacağımız yardım malzemelerini 27 Eylül’den sonra oluşturacağımız heyetle Filistin’e göndereceğiz**” dedi.

Kampanya ile ilgili bilgiler www.filistindayanisma.org adresinden takip edilebilir. (İstanbul)

İran halkına destek için bir araya gelindi

Irak’ta İşgale Hayır Koordinasyonu, HKP, **Pir Sultan Abdal Kültür Derneği**, BDSP, **TKP** ve **Divriği Kültür Derneği** tarafından oluşturulan bileşen, İran halkına destek vermek amacıyla İran Konsolosluluğu önünde **8 Haziran**’da bir eylem yaptı.

Kitle adına açıklama yapan Irak’ta İş-

gale Hayır Koordinasyonu Sözcüsü **Eyüp Demir**, ABD’nin Ortadoğu politikalarını hayata geçirmek için İran’a müdahale etmek istediğini belirtti. İran halkına destek vermek amacıyla kampanya başlatacaklarını söyleyen Demir, şöyle konuştu: “**Bizler bu ülkenin devrimcileri, yurtseverleri,**

anti-emperyalist güçleri olarak emperyalizmin Ortadoğu’ya yönelik saldırı politikalarına karşı anti-emperyalist mücadeleyi yükseltmek için bir araya geldik. İran halkına destek vermek, emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin saldırgan politikalarına dur demek için Tür-

kiye genelinde bir kampanya başlatarak mücadelemizi daha ileri götüreceğiz. Tüm kamuoyunu bu kampanyaya destek vermesi için duyarlı olmaya davet ediyoruz.” Açıklamanın ardından “**Ortadoğu halkları yalnız değildir**” sloganını atan kitle eylemi sonlandırdı. (İstanbul)

TUYAB
hak ihlallerine
dikkat çekti

TUYAB’lı aileler **8 Haziran** günü **Taksim Gezi Parkı**’ta bir araya gelerek, hapishanelerde son dönem artan hak ihlallerine dikkat çekti. Kitle adına açıklama yapan **Semiha Kırkoç**, bazı tutsakların hastanelere götürülürken jandarma ve askerlerden fiziki işkence ile hakaretlere maruz kaldıklarını söyledi. Tutsakların kelepçelenerek hastanelere götürüldüğünü söyleyen Kırkoç, F tipi hapishanelere anadilde konuşmanın, türkü söylemenin, çöp tenekesinde meyve bıçağı unutmanın ağır cezaları olduğunu kaydetti. Kırkoç, “**Bizler tutsak aileleri olarak F tipi hapishanelerindeki bu uygulamalara karşı ‘İnsan hücreye sığar mı’ sorusunu tüm duyarlı kamuoyuna sorduk ve bir kez daha soruyoruz. ‘Tecrit kaldırıl-sın-talepler kabul edilsin’ kampanyamız çerçevesinde tüm kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıyoruz**” dedi.

Açıklamanın ardından 10 dakika oturma eylemi yapan kitle sloganlar ile dağıldı. (İstanbul)

Haklar ve özgürlükler direnişlerle gelir

İstanbul Üniversitesi'nde özelleştirme hazırlıklarıyla paralel başlayan faşist saldırılar dönemin bitmek üzere olmasına rağmen devam ediyor. 1 yıllık süreçte polis, sivil faşistler ve en son olarak **ÖGB** (Özel Güvenlik Birimi)'nin saldırılarına maruz kalan öğrenciler, kendi öz örgütlülükleriyle bu saldırılara karşı gereken barikatı örmeye devam ediyor.

1 Haziran Perşembe günü Edebiyat Fakültesi'nde şenlik düzenlemek isteyen **İstanbul Üniversitesi Öğrenci Derneği** (İÜÖ-DER), sabah saatleri itibarıyla rektörlüğün keyfi ve dayatmacı uygulamalarıyla karşı karşıya kaldı. Sabah saatlerinde etkinlik için ses sistemi getiren öğrenciler, **ÖGB**'lerle zor dakikalar yaşadı.

Öğrencilere saldıran ve bu konuda efendisinden tebrik alan **ÖGB**'ler saat 10:00 sularında Fen Fakültesi girişinde tansiyonu yükseltti. Polisin ve ülkücü faşistlerin kampüslere girişine izin veren, onları koruyan **ÖGB**'ler **İÜÖ-DER**'li öğrencilerle beraber sanatçıların da gelmeye başladığını görünce kapıları eğitim ve öğretime kapadı. Burada arkadaşlarının ve sanatçıların içeri alınmasını isteyen öğ-

rencilere '**Gebertirim hepinizi**' diye tehditler savuran ve öğrencileri dövmeye kalkışan **ÖGB**'ler, kısa sürede öğrencilerin sayısının artması üzerine çok uzun süre direnemedi.

Eğitim öğrencilere kapalı polise açık

Ses sistemi ve sanatçıların bir kısmının içeri alınmasından sonra rektörlük tarafından kampüse çağırılan **TMS** (Terörle Mücadele Şubesi) polisleri burada ses sistemi kuran öğrencilere gelerek '**Bizi rektörlük çağırıyor. Bu etkinlik yasaklanmıştır. Rektör bey ses sisteminizi alıp sizi de dışarı atmamızı istedi. Çeviklerimiz dışarıda bekliyor burayı derhal boşaltın**' dedi.

Öğrencilerin '**yasaklama**' dilekçesini talep etmeleri üzerine göstermek zorunda kalan **TMS**'nin verdiği cevap ise kendi hukuksuzluğu oldu. Rektörlüğün daha başvurusu olmamış bir etkinliği yasakladığını ve bunun karnun dışı olduğunu söyleyen öğrenciler, tek muhataplarının da rektörlüğün kendisi olduğunu söyledi.

1 Haziran Perşembe günü Edebiyat Fakültesi'nde şenlik düzenlemek isteyen **İstanbul Üniversitesi Öğrenci Derneği** (İÜÖ-DER), sabah saatleri itibarıyla rektörlüğün keyfi ve dayatmacı uygulamalarıyla karşı karşıya kaldı. Sabah saatlerinde etkinlik için ses sistemi getiren öğrenciler, **ÖGB**'lerle zor dakikalar yaşadı.

'ÖGB'ler

öğrencilere saldırdı

Diğer sanatçıların geleceğini anlayan rektörlük öğrencilerin daha öncesinden başvurusunu değerlendirmekten 15 dakika içinde jet hızıyla '**red kararı**' çıkardı. Öğrencilerin bunun bir hukuksuzluk olduğunu, bu rektörü kendilerinin seçmediğini ve bu etkinliği kendi meşruluklarıyla yapacaklarını belirtmeleri üzerine ise rektörlüğün sopası **ÖGB**'ler harekete geçti. İÜ'nün Laleli'deki Edebiyat-kampusü girişinden girmek isteyen sanatçılara daha kapıya gelmeden saldırmak isteyen **ÖGB**'lerle öğrenciler ve sanatçılar arasında arbede çıktı. Sürekli olarak küfür eden ve özellikle fiziksel açıdan kendisinden daha zayıf olanlara saldıran **ÖGB**'ler içerdeki öğrencilerin de direniş göstermesiyle aciz kaldı.

Polis olsun, ÖGB olsun; faşizmle elele

Kimi **ÖGB**'ler öğrencilere vurmamak için kenara çekilirken çoğunluğu oluşturan diğerleri içeride bulunan polisleri de yardıma çağırarak öğrencilere saldırdı. Öğrencilerin kitlesel bir sahiplenmeyle **ÖGB**'lerin bu saldırısına set olmasından ötürü bir **ÖGB**, dışarıdaki polislerden aldığı copla ve üstünde ta-

şıdığı biber gazıyla öğrencilere saldırdı.

Yukarıda olaylara tanıklık eden kimi öğrencilerin aşağı inmesi ve bir öğrencinin de gaz sıkın **ÖGB**'yi yukarıdan attığı sandalye ile saf dışı bırakması üzerine öğrenciler girişin iki yanından sloganlarla yürüyüşe geçti. Kalabalık karşısında kaçmayı ve olayı hemen yatıştırmayı tercih eden **ÖGB**'ler yolu açarak öğrencilerin çıkışına izin verdi.

Tekrar girişte '**Bizden birinin telsizi kayıp, sizi arayacağız, telsizi siz aldınız**' diye yolu kesen **ÖGB**'ler kadın-erkek demeden öğrencileri aramak istedi. Bunun üstüne öğrenciler kendilerini içeri sokmak istemeyen **ÖGB**'lerle yine kavga-dövüş olarak kampüse girdi.

Copunuz, gazınız bizi engelleyemez!

İçeri girince kitlenin de sahiplenmesiyle karşılaşan **İÜÖ-DER**'liler alana giren **Grup Sıar**'la beraber kısa bir dinleti yaptı. Kitleyle beraber halaya duran **İÜÖ-DER**'liler, etkinliklerinin engellense de zaten amaca ulaştığını, çünkü rektörlüğün ve **ÖGB**'lerin insanlık dışı tutumlarının teşhir olduğunu ve okulların sermayenin yandaşlarına değil, öğrencilere ait olduğunun görüldüğünü söyledi.

(İstanbul)

Öğrenci Derneği susmayacak

İstanbul Üniversitesi Öğrenci Derneği'nin şenliğine **ÖGB**'lilerin (Özel Güvenlik Birimi) saldırması üzerine, İÜ öğrencileri **Taksim Galatasaray Postanesi** önünde saat 15:00'de bir basın açıklaması yaptı.

"**Mücadele edenler kaybedebilirler mücadele etmeyenler ise zaten kaybetmiş-**

lerdir" İÜ öğrencileri imzalı bir pankart açarak, "**Baskılar bizi yıldıramaz**", "**YÖK** kalkacak polis gidecek üniversiteler bizimle özgürleşecek", "**Öğrenci derneği susmayacak**" gibi sloganlar atarak, "**F tipi üniversite istemiyoruz**", "**Faşizme karşı omuz omu-**

za", "**Yaşasın devrimci dayanışma**" vb. dövizler taşıdı. Basın açıklamasını İÜ Öğrenci Derneği üyesi **Ender Aldanmaz** okudu.

Açıklamada; **TMY** ile "**demokratik hakların**" rafa kaldırılmak istendiği bir dönemden geçildiğinin altı çizildi. Yemekhane-

nin özelleştirilmesine karşı yapılan eyleme polis-idare işbirliği ile saldırıldığına dikkat çeken **Aldanmaz**, "**Son olarak İÜÖ-DER şenliğine keyfi olarak Rektörlük ve Fen Fakültesi dekanının izin vermemesiyle ÖGB ve sivil polisler cop ve gaz bombalarıyla saldırdı**" diyerek; saldırıda çok sayıda öğrencinin yaralandığını belirtti. Açıklamada ayrıca şu ifadeler yer verildi; "**Bu saldırıların topluma dönük saldırıların bir parçası olduğunu biliyoruz. Dün maaşını alamayan tersane işçilerine saldıran polis, bugün biz öğrencilere saldırdı. Toplumda yapay kamplaşmalar yaratılmak isteniyor.**"

Açıklamanın ardından sanatçı **Hasan Sağlam** kısa bir konuşma yaparak, "**Biz dostlarımızın daveti üzerine şenliğe gittik ve sadece türkü söylemekti amacımız. Ama karşılaştığımız uygulama tek kelimeyle anti-demokratik bir uygulamaydı. Bu saldırıyı kınıyorum. Yine de türkülerimizi söylemeye devam edeceğiz, susmadık susmayacağız**" dedi.

(İstanbul)

İstanbul Üniversitesi Öğrenci Derneği'nin şenliğine ÖGB'lilerin (Özel Güvenlik Birimi) saldırması üzerine, İÜ öğrencileri Taksim Galatasaray Postanesi önünde saat 15:00'de bir basın açıklaması yaptı.

1.5 milyon gencin "kaderinin" 3 saatte belirlenmesine karşı çıkan YDG'liler 10 Haziran Cumartesi günü Kadıköy İskele Meydanı'nda saat 14:00'te yaptıkları basın açıklamasında ÖSS'nin kaldırılmasını, herkese okuma hakkının tanınmasını istedi.

Gençlik misyonumuzu sahiplenerek görevlere sarılalım!

"ÖSS kaldırılсын herkese okuma hakkı-YDG" pankartı açan, YDG'liler sık sık, "Okuma hakkımız engellenemez", "Liseler LÖB'lere örgütlenmeye", "Parasız, bilimsel, anadilde eğitim" vb. sloganlarattı. Basın açıklamasındaki metni YDG'liler adına **Gülçin Eda Özkanlı** okudu. Özkanlı ülkemizdeki eğitim sistemini eleştirerek "Sistemin özünde hiçbir şey değişmemiştir. Eğitim sisteminin faşist, şovenist, anti-demokratik, anti-bilimsel, baskıcı ve erkek egemen karakterinden hiçbir şey değişmemiştir." dedi.

"ÖSS kaldırılсын herkese okuma hakkı"
Özkanlı konuşmasının devamında "paran kadar oku! dayatmalarına liselerdeki bilimsellikten uzak, anti-demokratik, düşünmek, üretmek ve araştırmak yerine köşe dönmeçiliği, kolaycılığ, hazırlanmışlığı yücelten, cinsiyetçi, paralı eğitim sistemine, üniversite kapılarının bizlere halk gençliğine kapatılmasına karşı LÖB'lerde örgütlenmeliyiz" dedi. (Kartal)

İstanbul Üniversitesi öğrencileri baskılara karşı susmuyor!

İÜ Öğrencileri 6 Haziran Salı günü saat. 12:00'da İÜ Merkez Fakültesi önünde, kimlik kontrolleri, üst aramaları, fakülteler arası geçişlerin engellenmesi gibi baskılara karşı bir basın açıklaması yaptı. "Üniversiteler hapishane mi?" pankartı açan öğrenciler, "Baskılar bizi yıldırılmaz", "F tipi üniversite istemiyoruz", "Katil polis üniversiteden defol" gibi sloganlar attı. Basın açıklamasında Rektör Mesut Parlak'ın sermayeyle olan işbirliğinden dolayı "sermayeyi nasıl okula daha fazla sokarım" uygulamasından dolayı rektörün amacının bilimsellik olmadığı ve amacını açıkça ortaya koyduğu belirtil-

di. Şimdiye kadar yüzün üzerinde kişiye 300'e yakın soruşturma açıldığına dikkat çekildi. Giriş çıkışlarda karşılaşılan baskılara değinilen açıklamada, öğrencilerin toplu olarak okula girdikleri, bunun yanı sıra kültür-sanat faaliyetlerinin de engellendiği ifade edildi. Açıklamanın sonunda oturma eylemi yapan İÜ öğrencileri uygulanan baskı politikalarının kaldırılması için topladıkları imzaları rektörlüğe verdiler. Marşlar eşliğinde oturma eylemini gerçekleştiren öğrenciler eylemin sonunda "şimdi üniversitemize gideceğiz ve bu terörle mücadele etmeye devam edeceğiz" dediler. (İstanbul)

Hatay MKÜ'de faşist saldırılara yanıt

Son günlerde artan sivil faşist saldırıların bir benzeri Hatay MKÜ'de yaşandı. Kürt kökenli bir lise öğrencisinin evine baskın yapıldı. Bu saldırılardan sonra bizler MKÜ-ÖĞDER olarak hiçbir zaman bu saldırılara yanıtız kalmadığımızı, kalmayacağımızı belirtmek için farklı fakültelerde (MYO ve Eğitim Fakültesi) basın açıklamaları örgütledik. Basın açıklamalarımızı faşizme karşı bir karşı koyuş, her şeye rağmen "biz varız" şiarı ile örgütledik. İlk basın açıklaması Alahan Kampüsü'nde (MYO) gerçekleşti. Açıklamanın refleksi bir açıklama olması, az zamanda örgütlenmesi ve sınav zamanına denk gelmesi nedeniyle katılım istenilen düzeyde olamamış yaklaşık 150 kişilik bir

kitleyle kararlı bir yanıt verilmiştir. Bir kaç gün sonra 1 Haziran tarihinde bu sefer Eğitim Fakültesi'nde (Rektörlük) bir basın açıklaması örgütleyen MKÜ-ÖĞDER'in eyleminde Eğitim Fakültesi bina girişinde toplanan yaklaşık 200-250 kişi "MKÜ faşizme mezar olacak", "Sağ-sol değil faşist saldırı", "YÖK kalkacak polis gidecek üniversiteler bizimle özgürleşecek", "Biji bratiya gelan" sloganları ve çeşitli dövizlerle ana yola yürüdü. Kararlı olan ve gerektiğinde tek yumruk olabileceğini gösteren, faşizme karşı birçok kesimin rahatsızlığı eylemin olumlu yanlarından. Burada bir basın açıklaması okuyan kitle sloganlarla eylemlerine son verdiler. (Hatay MKÜ YDG)

Mimarlar Kentsel Dönüşüm Planı'nı protesto etti

Mimarlar Odası Kartal Temsilciliği 10 Haziran 2006 tarihinde Kartal Meydanı'nda Kentsel Dönüşüm Projesi'ni protesto etmek amacıyla bir basın açıklaması düzenledi. "Bizi yıkımlara çadırlara mahkum ediyorlar", "Halk için planlama", "Kuşatmaya, işgale, yağmaya son" vb. pankartlarının açıldığı açıklamaya Başbüyük Koruma Yaşatma ve Güzelleştirme Derneği, Gülsuyu Güzelleştirme ve Dayanışma Derneği, Yakacak Yeni Mahalle Derneği, BDSP, EKD, Temel Haklar Federasyonu, Partizan okurlarının da bulunduğu bir çok kurum ve kuruluş da katılarak destek verdi. Yaklaşık 400 kişinin katıldığı açıklamada basın metnini Mimarlar Odası Kartal Temsilcisi Osman Gülü okudu. Gülü "Kentsel Dönüşüm Projesi ile halk sokağa atılmak isteniyor. Bugünlerde 1/5000 ölçekli planlarda Kentsel Dönüşüm Alanı olarak belirlenen yerleşim alanları, TOKİ-İstanbul Büyükşehir Belediyesi-İlçe Belediyeleri arasında yapılan protokollerle yıkım süreci ve ardından kimi ayrıcalıklı şirketle-

re pazarlanması gündemdedir" dedi. Yıkımlara karşı hukuki ve meşru mücadelelerini sürdüreceklerini söyleyen Gülü, İstanbul Büyükşehir Belediyesi tarafından oluşturulan İstanbul Meropoliten Planlama (İMP) Bürosu'na yapılan planlar ve Merkezi İdarenin kararları ile içme suyu dışarıdan taşınan, solunacak havaya muhtaç ve Dünya Kültür Mirası Listesi'nden çıkarılması gündemde olan İstanbul'un kimiksiz bir metropol haline gelmiş olmasını umursamadan, İstanbul birikimleri büyük ölçüde kara paradan sağlayan küresel sermayeye pazarlanmaya çalışılmaktadır" dedi. Basın açıklamasında ayrıca Mimarlar Odası Başkanı Eyüp Muhçu, Hürriyet Mahallesi Dernek Başkanı Niyazi Şahin, Yakacak Yeni Mahalle Dernek Başkanı Turan Menger, Kartal Merkez İnisiyatifine adına Suzan Çayır, Harita Mühendisleri Odası İstanbul Şube Kartal temsilcisi Metin Ağırman ile Aysel Durgun da birer konuşma yaptılar. "Yıkımlara karşı omuz omuza" sloganının atıldığı eylem saat 12:30'da sona erdi. (Kartal)

Dünya Çevre Günü Mamak çöplüğünde kutlandı

5 Haziran Dünya Çevre Günü dolayısıyla Mamak çöplüğünde eylem yapıldı. Her gün 3 bin ton çöpün döküldüğü Mamak çöplüğüne yürüten Ege Mahallesi halkı, çöplüğün kaldırılmasını istedi. Her an metan gazı patlaması riski taşıyan ve 26 yıldır Ege Mahallesi halkını rahatsız eden Mamak çöplüğüne yürüten Mamaklılar "Sağlıklı bir çevrede yaşamak istiyoruz-Mamak çöplüğü kapatılсын" pankartı taşıyarak "Mamak'ta çöplük istemiyoruz", "İnsanca yaşamak istiyoruz" vb. sloganlar attılar.

TMMOB Çevre ve Mimarlar Odaları, Halkevleri ve Mamak halkının katıldığı eylemde konuşan Çevre Mühendis-

leri Odası Ankara Şube Başkanı Atilla Hışır günde 3 bin ton çöpün döküldüğü çöplükte ve o bölgede yaşayan insanların sağlığının büyük tehlike altında olduğunu belirterek, Çevre ve Orman Bakanı Osman Pepe'nin çöplüğün kapatılması yönündeki girişimlerini hatırlatarak bakana hitaben "Niçin verdiğiniz sözü tutup bizlerle birlikte çöplükte eylem yapmıyorsunuz" dedi. Hışır ayrıca, belediyeçiliğin sadece ticaret merkezleri açmak, fiskiyeler yapmak, sanatçılar eşliğinde kavşak veya üst geçit açmak olmadığını hatırlatarak Melih Gökçek'in görevini yapması gerektiğini hatırlattı. Açıklamanın ardından eylem sona erdi. (Ankara)

Karadağ'ın "bağımsızlığı", Yugoslavya'nın parçalanmasını tamamladı

1990'larla birlikte, Rus Sosyal Emperyalizmi'nin dağılması sonrasında ise Balkanlar ve Doğu Avrupa ülkeleri olarak bilinen ülkeler emperyalizmin yeni dalaş alanı oldu. Önemli bir toprak parçasına sahip olan coğrafya aynı zamanda emperyalistler açısından yeni bir Pazar alanı durumuna geldi.

Balkanlar, 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası, birçok demokratik cumhuriyetin doğduğu ve sosyalist sistemin önemli bir parçasını meydana getiren bir bölgeydi. Büyük mücadelelere sahne olan Balkanlar, özellikle faşizme karşı büyük direnişlerin verildiği ve Alman faşizminin yenilgiye uğratıldığı bir bölge olarak tarihe geçti. 1956 sonrasında ise, başta Yugoslavya olmak üzere, Balkanlar'da doğan demokratik cumhuriyetler, süreç içinde Rus Sosyal Emperyalizmi'nin hakim olduğu bir bölgeye dönüştü.

1990'larla birlikte, Rus Sosyal Emperyalizmi'nin dağılması sonrasında ise Balkanlar ve Doğu Avrupa ülkeleri olarak bilinen ülkeler emperyalizmin yeni dalaş alanı oldu. Önemli bir toprak parçasına sahip olan coğrafya aynı zamanda emperyalistler açısından yeni bir Pazar alanı durumuna geldi.

Balkanlar'da en önemli gelişme Yugoslavya'da yaşandı. Altı cumhuriyet ve iki özerk bölgeden oluşan Yugoslavya, 1980'de Tito'nun ölümünden sonra hızla parçalanmaya başladı.

Yugoslavya'nın parçalanmasında Almanya başta olmak üzere, tüm emperyalist güçler uğraş verdiler. Almanya'nın Yugoslavya'da 1960'lardan beri gizli bir faaliyeti olduğu, Yugoslavya'nın parçalanmasından sonra tam olarak netleşti.

1991 yılında Alman emperyalizminin mali desteği ve silah yardımıyla Hırvatistan ve Slovenya Yugoslavya'dan ayrılan ilk ülkeler oldular. Bunu 1992 yılında Bosna-Hersek izledi. Bu ayrılığı kabul etmeyen Sırbistan, Bosnalılara saldırdı. 3 yıl süren bu kanlı savaşta binlerce insan yaşamını yitirdi ve yıkılmayan şehir kalmadı. Yugoslavya'nın parçalanmasında Almanya, ABD, Rusya gibi emperyalist güçler aktif rol oynadılar. 3 yıl birbirine kırdırılan Bosna ve Sırp halklarına seyirci kalan emperyalist güçler, 1995 yılında, insan hakları, soy kırım vb. gerekçeler öne sürerek ve de ABD, Alman ve Rus askeri işgali altında Dayton Anlaşmasıyla Yugoslavya'yı parçalamaya koyuldular.

Yugoslavya'nın parçalanması sonrası Rusya'nın denetimine giren Sırpların,

etkisinin ve nüfus alanının daraltılması için, Kosova sorunu ABD emperyalizmi tarafından kışkırtıldı. 1912 Balkan savaşından sonra Sırbistan tarafından işgal edilen Kosova, 1913 yılında Sırbistan'a bağlandı. 1943 yılında Yugoslavya Cumhuriyeti'nin kurulmasıyla özerk bir bölge olan Kosova, Yugoslavya'nın parçalanmasından sonra ayrılığını ilan edip, Arnavutluk'la birleşme kararı aldı. Buna Makedonya'da bulunan Arnavutlar da destek verdi. Sırbistan'ın buna karşı Kosova'ya saldırmasıyla başlayan süreç ise henüz bitmiş değil. Kosova bugün ABD emperyalizminin denetiminde bir bölgedir ve Arnavut ve Sırp gerici güçleri arasındaki görüşmeler ise hala sürmektedir.

Balkanlar'da Bosna ve Kosova sorununda kendine pay biçen bir ülke de Türk devleti oldu. Ancak istediği sonucu alamayan Türk hakim sınıfla-

rı bir taraf gibi davranmaya devam ediyorlar.

Yüzyıllardır birlikte yaşayan Bosna, Sırp, Kosova, Hırvat ve Sloven halkları tamamen emperyalistlerin böl-parçala-yönet politikası sonucu parçalanmışlardır.

Balkanlar'da sular hala durulmamıştır. Bulgaristan'daki Türk azınlığı sorunu, Kosova sorunu, Makedonya'da Arnavut azınlık sorunu, Güney Arnavut-

luk'ta bulunan Yunan azınlık sorunu, Bosna ve Sırp sorunu hala kalıcı çözüm beklemektedir. Emperyalist gerici güçler ise kendi çıkarları doğrultusunda "çözümler" dayatmayı sürdürmektedir.

Balkanlar gelinen aşamada emperyalist güçler tarafından esasta bölünmüş bir bölgedir. Çözilemeyen sorunlar emperyalistlerin denetiminde ve onların "çözüm reçeteleri" doğrultusunda ilerlemektedir. Parçalanmış Yugoslavya'ya birçok emperyalist güç hakimdir. Rusya, ABD, Almanya, Avusturya ve İngiltere Yugoslavya'ya hakim olan güçlerdir. (*)

Yugoslavya'nın parçalanması tamamlanıyor

Yugoslavya'daki son parçalanma ise, geçtiğimiz günlerde Karadağ'ın Sırbistan'dan ayrılması ile birlikte yaşanmıştır. Böylece Yugoslavya'nın parçalanma süreci tamamlanmıştır.

Sırbistan-Karadağ, yani eski Yugoslavya'nın bir arada kalan bu son parçası, 1990'larda hız kazanan parçalanmanın ardından, 1992'de Yugoslavya Federal Cumhuriyeti adını aldı. Ancak uluslararası camiada tanınmaması nedeniyle, 4 Şubat 2003'te resmen Sırbistan-Karadağ adı kullanılmaya başlandı. Ayrıca iki otonom bölgeye daha sahip olan Sırbistan-Karadağ, pek çok alan-

Kosova bugün ABD emperyalizminin denetiminde bir bölgedir ve Arnavut ve Sırp gerici güçleri arasındaki görüşmeler ise hala sürmektedir.

da kendi politikalarını belirleme serbestliğine ve de ayrı başkentlere sahipti.

Balkanlar'daki parçalanma, Karadağ'ın Sırbistan'dan ayrılmasına ilişkin 21 Mayıs 2006'da yapılan referandum ile birlikte tamamlandı. Böylelikle de eski Yugoslavya'dan ayrılan ülke sayısı 6 oldu.

Burjuva medya Yugoslavya'nın nihai parçalanışını "coşkuyla" karşıladı! "Bağımsız" bir Karadağ'ın olanaklarına

dikkat çekildi! Ancak Balkanlar'daki gerçek yaşama damgasını vuran şey, giderek artan yoksulluk ve istikrarsızlık.

Referandum'da tek bir soru oylandı: "Karadağ Cumhuriyeti'nin uluslararası alanda tam bağımsız bir ülke olarak tanınmasını istiyor musunuz?"

Bağımsızlığa taraf olanlarla, karşı olanlar oylamanın hangi koşulda kabul edileceği üzerinde anlaşamayınca, AB'nin önerisi ile % 55'lik çoğunluk koşulu getirildi. Bağımsızlıktan yana oy verenler, % 55.4 gibi kıl payı bir oranla "zafer" elde ettiler. Referanduma katılanların toplam oranı ise % 86 olarak verilmekte.

Ayrılık yanlısı Djulanoviç, 2001 yılındaki parlamento seçimlerini bağımsızlık referandumundan çıkabilecek sonucun göstergesi olarak kullanmaya çalışmıştı. Ancak oyların % 50'sinin karşılarına gitmesi ve de referandumu az bir farkla kazanmaları, büyük çoğunluğun bağımsızlıktan yana olmadığını göstermekte.

"Bağımsızlık" tanımına gelince, bu da bayağı kafa karıştırıcı! Karadağ Başbakanı Milo Djulanoviç daha başından itibaren, bir ayrılık söz konusu olduğunda bu stratejik bölgedeki jeo-politik çıkarlarına ilişkin vaatte bulunduğu ABD'nin ve AB'nin desteğine sahipti.

Yugoslavya'nın devrik başkanı Slobodan Miloseviç'in eski bir müttefiki olan Djulanoviç, 1991-1997 yılları arasında Karadağ başbakanıydı. 1997'de ise Başkan seçildi. Tüm bu süreç boyunca batılı güçlerin Federal Yugoslavya'yı parçalamaya dönük stratejilerini hayata geçirmenin önündeki tüm engelleri ortadan kaldırmada belirleyici bir rol oynadı.

Büyük emperyalist güçlerin, 630 bin nüfuslu, bu küçük, dağlık bölgedeki nüfuzları, Belgrad'ın izolasyonu için kullanıldı. Sırbistan'ın 1999'da Karadağ üzerindeki hakimiyetini yitirmesi, Adriyatik Denizine ulaşımını da engelledi. Savaştan önce Sırbistan'ın petrol ihtiyacı büyük ölçüde gemilerle geliyor ve buradan da Karadağ üzerinden geçiriliyordu.

Djulanoviç batı yanlısı tutumu ile bölgede "öncelikli" bir konuma ulaştı. Karadağ resmi olarak Sırbistan'a bağlı olmasına rağmen, Sırbistan ekonomik olarak izole edilirken, savunma önceliği buraya tanındı ve "arka kapıdan" Avrupa sahasına dahil edildi.

2001 yılında 81 milyon dolar ABD yardımı aldı. **Djulanoviç** bunun karşılığında özelleştirmelere ve hak gasplarına hız verdi.

Djulanoviç bu ekonomik ayrıcalığı kendi ayrılıkçı planlarına destek için kullanmaya çalıştı. **Ancak bu ekonomik avantajdan yararlananlar ülkenin çoğunluğu değildi.** Ülkede sanayiye dönük bir temel olmamasından kaynaklı, bu avantaj başta sigara kaçakçılığı olmak üzere, karaborsada artışa neden oldu. **İşsizlik resmi rakamlarla % 30 olurken, aylık ortalama kazanç sadece 250 Euro.**

“Bağımsızlık” yanlılarının kıl payı kazandığı bu referandumun arka perdesine ilişkin de bir dizi iddia dolaşmakta. Bu iddialar ise seçimlerin pek de adil olmadığı üzerinde yoğunlaşıyor. Örneğin, haber kaynakları bir seçim hilesine dikkat çekerek, ülke dışında yaşayan Karadağlıların seçimlere katılabildiğini ancak aynı şeyin Sırlar açısından geçerli olmadığını bildiriyorlar. **Referandum sonuçlarında, yüzyıllardır kardeşçe bir arada yaşayan Sırlar ve Karadağlılar arasındaki yakın ilişkilerin de büyük etkisi olmalı.** Çünkü Karadağ nüfusunun % 32’sini Sırlar oluşturmaktadır.

Kısacası, son referandumdan ayrılık çıkarsa da, bu durum burada yaşayan halk açısından pek de kabul gören bir durum değil.

Referandum öncesi AB gibi emperyalist güçlerinin de bu ayrılığa ilişkin bazı kaygıları vardı ve bu kaygılardan dolayı da ayrılığa biraz temkinli yaklaşmaktaydı.

Çünkü Sırbistan’da **Miloseviç**’in devrilmesinden ve de onun yerine işlerine daha çok yarayan **Vojislav Kostunica**’nın gelmesinden sonra, batılılar bağımsız bir Karadağ’a pek de ilgi duymaya başlamışlardı. Özellikle de AB, Djulanoviç’i bağımsızlık referandumu yapmaması yönünde frenlemeye çalışıyordu. Bu temkinli yaklaşımın ardında yatan bir neden de, bu ayrılığın İspanya gibi ülkelerde, **Bask** ve **Katalan** ulusalçılarına örnek teşkil edebileceği ve ayrılma taleplerini körükleyeceği kaygısıydı.

Ancak sonuç itibarıyla AB, Washington’la birlikte hem Karadağ’ın, hem de Kosova’nın ayrılmasına ilişkin süreci hızlandırmaya karar verdi. Aslında Sırbistan-Karadağ’a ait otonom bir bölge olan Kosova, 2000’li yılların başından

beri zaten BM denetiminde.

Sırbistan’ın AB’ye entegrasyonuna ilişkin geçen ay yapılan toplantıdaki son görüşme turunda, Belgrad’ın **General Ratko Mladiç**’i **Den Haag**’da BM’ye teslim etmediği gerekçesiyle ret kararı çıkmasının ardında da aslında AB ile ABD’nin **Karadağ** ve **Kosova**’nın ayrılmalarını körükleme tavrı yatmaktadır.

Eski bir **Bosna-Sırp** ordusu önderi olan Mladiç, 1995 yılında Srebrenica’da 8 bin Müslüman erkeği katletmekle suçlanıyor. Onun tutuklanması, Sırbistan-Karadağ ve AB arasında daha yakın ilişkiler kurulmasının koşulu olarak getirilmekte. Ancak teslim edilmesine ilişkin verilen ultimatoma süresi geçtiğimiz Nisan ayında dolmuş durumda. Şu da bir gerçek ki, Balkanlar’daki savaşın da, burada katledilen halkın da sorumlusu batılı emperyalistlerdir ve kimilerini **“savaş suçlusu”** ilan etmeleri kendi sorumluluklarını gizleme amaçlı olduğu kadar, dönemsel çıkarları gereğidir.

Sırbistan’la emperyalist güçler arasında yaşanan bu durum, Karadağlı ayrılıkçılara yaramıştır. Bu ayrılığı daha da körüklemek için **“Sırbistan’ın elinde esir olduklarını”** propaganda etmeye başlamışlar ve emperyalistlerle işbirliği içerisinde ayrılıkçı planlarını hayata geçirmeye koyulmuşlardır.

Karadağlı ayrılıkçılar AB ile yapılacak olan doğrudan görüşmelerin ekonomide istikrar sağlayacağını iddia etmekte. Başkan Vujanovic **“ekonomide hızlı bir büyüme ve yaşam standartlarında hızlı bir artış”** öngördüğünü söylemiş. Ekonomi programının ağırlık noktasını ise turizm endüstrisine dönük gelişme oluşturmaktadır.

Burjuva medya Yugoslavya’nın nihai parçalanışını **“çoşkuyla”** karşıladı! Bağımsız bir Karadağ’ın olmalarına dikkat çekildi! Ancak Balkanlar’daki gerçek yaşama damgasını vuran şey, giderek artan yoksulluk ve istikrarsızlık.

Ancak böyle bir büyüme olsa bile, Karadağlı çoğunluk bundan pek bir pay alamayacak. Çünkü küçük ekonomileri büyük uluslararası holdinglerin ve ekonomi kuruluşlarının insafına kalmış durumda.

Sırbistan ise, kendini batı Avrupa’da **“istikrarın faktörü”** olarak görmekte. Ancak buna karşın, Kostunica entegrasyona ilişkin adımlarını küçük atmaya ve de içerde popülist milliyetçi oylara göz kırpmaya devam ediyor. Kostunica **“hayı”** oylarının yükseltilmesi için de çaba harcayarak, AB’yi referanduma haksız müdahale etmekle suçlamıştır.

AB bu referandumla birlikte bölgede denetimsiz bir ayrışma yaşanacağı kaygısını da gizlemiyor. Bunun için de Karadağ’ın bir an evvel, Sırbistan’dan önce AB’ye entegre edilmesi gerektiği vurgulanıyor. Karadağ Başbakanı **Djulanoviç** ise referandumdan hemen sonra yaptığı açıklamada, **“stratejik hedefinin”** NATO’ya ve AB’ye tam üyelik olduğunu, önümüzdeki Eylül ayında BM’de bir sandalyeye sahip olacağını söyleyerek, emperyalistlerin bu eğilimini güçlendiriyor.

Ancak bazı yorumcular, tüm bu gelişmelere karşın Balkanlar’da yeniden hızlı bir istikrarsızlık yaşanabileceğini söylüyorlar. Ve de bu durumun ise Avrupa’nın geri kalan kısmında bir yangını körükleyebileceğini ekliyorlar.

Şu çok açık ki, Balkanlar’da istikrarın sağlanamaması, tüm Avrupa kıtasında istikrarsızlık anlamına gelmektedir. Bunu emperyalistler de çok iyi bilmektedirler. Bunun içindir ki, **“eğer Sırbistan yüzünü AB’ye dönmezse, Balkanlar’da istikrar sağlamak mümkün ol-**

mayacak gibi görünüyor” demekteler. Ayrıca, Karadağ’ın AB’ye girişinin, yani tam üyeliğinin hızlandırılmasının Sırbistan’daki iç ayaklanmaları daha da körükleyeceği düşüncesi de ağırlıklı olarak dile getirilmekte.

Kısacası; emperyalistlerin böl-parçala-yönet politikalarının ve de bu politikaların altında yatan yağma ve talan arzularının sonucu olarak gerçekleşen bu ayrılık Balkanlar’daki istikrarsızlığın ve çelişkilerin artmasından başka bir sonuç getirmemiştir. **Bu da Balkanların yeniden bir barut fıçısına dönmeye başlaması anlamına gelmektedir.** Çünkü öyle görünüyor ki, emperyalist politikaların sonucu ve de emperyalistlerin çıkarlarına hizmet etme amacıyla gerçekleşen bu ayrılık, Balkan halklarını ileriki süreçte daha da karşı karşıya getirecek.

Ve emperyalist politikaların bugün tüm Balkanlar’da hem de yoğun olarak hayata geçiriliyor olması bu ihtimali daha da artırmaktadır. Doğu bloklarındaki çöküşten sonra batı emperyalizmine yakın ve onlarla tam bir işbirliği içerisinde olan iktidarların başa gelmesi, sadece Yugoslavya’da değil, birçok Balkan ülkesinde gerçekleşmiştir. Balkanlar’daki ve Doğu Bloklarındaki ülkelerin neredeyse tamamının AB’ye dâhil edilmesi ile AB buralarda ekonomik olarak güç kazanırken, ABD de askeri gücünü artırma çabasına girmiştir.

Emperyalistlerin, özellikle de ABD emperyalizminin bugün Balkanlar’da en fazla yoğunlaştığı yerlerden birisi de **Bulgaristan**’dır. Geçtiğimiz aylarda yapılan askeri üs anlaşmaları ise bu yoğunlaşmanın en somut göstergesidir.

Tüm bu gelişmelerin bugün emperyalistlerin lehine gibi görünmesinin başlıca nedeni ise, Balkanlar’daki devrimci dinamiklerin henüz çok zayıf ve de örgütsüz olmasında yatmaktadır. Buradaki gelişmeleri sınıf mücadelesi rotasına çekecek, halklar arasında yaratılan ve de yaratılmaya çalışılan çatışmaları boşa çıkaracak devrimci önderliklerin güçsüzlüğü ise, emperyalistlerin işini -en azından şimdilik- kolaylaştırmaktadır. Ancak halklar bugün emperyalistlerin lehine esen rüzgarları eninde sonunda halkların lehine çevirecektir.

.....
(*Yazının buraya kadar olan bölümü, **Partizan** adına, Atina’daki Anti-emperyalist, **Anti-kapitalist Buluşma**’ya sunulan yazıdan alınmıştır.

Gelişmelerin bugün emperyalistlerin lehine gibi görünmesinin başlıca nedeni ise, Balkanlar’daki devrimci dinamiklerin henüz çok zayıf ve de örgütsüz olmasında yatmaktadır.

“Türk hakim sınıfları arasında çelişkilerin keskinleşmesi üzerine, rüzgara karşı yürüyenler fırtına tohumları ekerler. Başlar yukarı yoldaşlar”

Ülkemizin sosyo-ekonomik yapısı gereği, sınıf mücadelesinin seyri “şiddetli” bir biçimde sürmektedir. Bu şiddetin derecesi ve yoğunluğu bazen silahlı bir biçimde, öldürme, katletme, bombalama, sabotaj; vs... üzerinden yükselirken, bazen ise “sakin” bir seyir izlemektedir. Silahlı biçimlerden kastımız, bir yanıyla “siyasetin silahlarla sürdürülmesi” iken diğer yanıyla en genel anlamıyla halk kitleleri ve onların devrimci, komünist öncüleri üzerinde uygulanan katliam, baskı, işkence, tutuklama, tecrit vb. uygulamalardır. Bu anlamıyla ülkemizde sınıf mücadelesi tüm yoğunluğu ve şiddetiyle yakıcı bir biçimde sürmektedir. Ülkemizdeki sınıf mücadelesinin bu derece; şiddetli ve yakıcı olması; ülkemizdeki sınıfsal çelişkilerin uzlaşmazlığı ve keskinliği ile alakalıdır ve esasa ilişkindir.

İşte bu esasa ilişkinlik beraberinde Türk hakim sınıflarının sınıf düşmanlarına, halka, devrimcilere ve komünistlere yönelik her daim, sürekli bir saldırı yönelimi içerisinde olmalarını da beraberinde getirmektedir. Türk hakim sınıfları, yine aynı nedenden dolayı, kendi aralarında yaşadıkları “istikrar” mücadelesinde de dönem dönem şiddete, silahlı saldırılara, bombalama eylemlerine, provokasyonlara ve komplolara başvurmuşlardır. Hakim sınıf klikleri arasındaki bu mücadele dönem dönem en uç boyutuyla ortaya çıkarken; silahlı saldırılar da dahil olmak üzere komploculuk, dezenformasyon amaçlı haber yapma gibi bir dizi pratikle beslenen politikalar yaşamaya geçirilmekte ve böylelikle kamuoyu oluşturmak amaçlanarak, halk kitlelerinin hakim sınıfların herhangi bir kliğinin “iktidarına” yönelik hoşnutsuzlukları, tepkileri ve kendiliğinden gelişen eylemleri, bir diğer hakim sınıf kliğinin “iktidar” mücadelesine tabi kılınmaktadır. Hakim sınıf kliklerinin kendi aralarındaki klik mücadelelerinde “kitlelere” böyle bir anlam yüklenmektedir.

Hakim Sınıflar, halka karşı savaş, kendi aralarında dalaş

TC tarihi bize fazlasıyla ispatlamaktadır ki; Türk hakim sınıfları kendi aralarındaki “iktidar” mücadelesinin

de; halk kitlelerinin, Türk hakim sınıflarının bir kliğinin mevcut olan iktidarına karşı tepkilerini, hoşnutsuzluklarını, eylemlerini kendi klik mücadelelerinde, kendi politikalarını güçlendirmek amacıyla ele almakta, halk kitlelerinin politik iktidara yönelik; içeriğinde şu veya bu oranda devrimci öz taşıyan yönelimini, kendi “iktidar” mücadelesinin arkasına alarak ya da yönlendirerek rakiplerini etkisizleştirmek, tasfiye etmek amaçlanmakta ve bunun için de kendi iktidar mücadelesinin halkın istem ve taleplerine yanıt olma amacıyla olduğunun propagandasını yapmaktadırlar. Türk hakim sınıflarının hangi kliği olursa olsun, bu kliklerin bütün hedefleri ve amaçları, halkın kendiliğinden hareketlerini, kendi “iktidar” mücadelesine tabi kılmasıdır. Ancak yaşanan gelişmeler; halkın çıkarı söz konusu olduğunda ya da diğer bir ifadeyle halkın gerek kendiliğinden gerekse de devrimci ve komünistler öncülüğünde yürüttüğü mücadele karşısında, Türk hakim sınıflarının bütün kliklerinin kendi içlerindeki bu “iktidar” dalaşının tali plana düştüğünü ve hakim sınıfların halka, devrimcilere ve komünistlere yönelik saldırısının esas hale geldiğini görmekteyiz. Bu anlamıyla hakim sınıf klikleri arasındaki çelişki ve “iktidar” mücadelesi; halkın mücadelesi söz konusu olduğunda tali bir çelişki halini almakta; hakim sınıfların bütün klikleri halka, devrimcilere ve komünistlere yönelik saldırıda, ortak bir saldırganlık politikası izlemektedirler. Hakim sınıf-

ların herhangi bir kliğinin kendi “iktidar” mücadelesi için “halkçı”, “halktan yana” görünmesi, bu yönlü politikaları dillendirmeleri, bu nedenle tamamen aldatmacadan ibarettir ve sahtedir. Hakim sınıf kliklerinin bütün dertleri ve amaçları, halkı kendi kliklerinin sömürmesini, kendi kliklerinin “sömürü pastasından” daha fazla pay alınmasını sağlamaktır.

Hakim sınıf klikleri bir yandan halka karşı saldırıda sınıfsal duruşlarının gereği olarak ortak bir sınıfsal refleks geliştirirken ve saldırılarında ortaklaşırken; öte yandan kendi aralarındaki klik mücadelelerinde ise kimi dönem sertleşen, kimi dönem ise “demokrasi kuralları” içerisinde bir mücadele sürdürmektedirler.

Son dönem yaşanan kimi gelişmeler dikkatle değerlendirildiğinde hakim sınıf klikleri arasında “iktidar” dalaşının suni gündemler üzerinden giderek sertleştiğine tanık olmaktadır. Yaşanan gelişmeler bu tespiti fazlasıyla doğrulamaktadır. Bir yandan TSK, bürokrasi ve kendisini CHP’nin politikalarında somutlayan Türk hakim sınıflarının bir kliği ile diğer yandan kendini AKP hükümetinde ve uyguladığı politikalarda somutlayan bir diğer klik arasında yaşanan dalaşma, son dönem cumhurbaşkanlığı seçimleri vesilesiyle yapılan tartışma üzerinden su yüzüne çıkmıştı. R. Tayyip Erdoğan’ın ya da AKP’nin herhangi bir adayının cumhurbaşkanı seçilme olasılığının yüksek olması, beraberinde “Çankaya’da türban” tartışmalarını getirmiş, bu tartışmalar üzerinden ise; laik, anti-laik, Müslüman-Müslüman karşıtı vb. tartışmalar “rejim krizi” olarak adlandırılmıştı. Bu tartışmalar sonucunda ise kendini AKP hükümeti ve uyguladığı politikalarda somutlayan, “İslamcı yönü ağırlıklı” Türk hakim sınıflarının bir kliğinin kendi “iktidarını” sağlamlaştırmasının önüne geçilmesi amacıyla “erken seçim” tartışmaları gündeme getirilmişti.

Egemenlerin ortak görüşü: IMF ile devam!

Türk hakim sınıf kliklerinin arasındaki bu dalaşma, her ne kadar, “sömürden daha fazla pay” alma amacını güdüyorsa da, tartışılan meselelerin bu

konu üzerinden olmaması (ekonomi, ekonomik politikalar vs...) Türk hakim sınıflarının halka karşı uygulanacak ekonomi politikalarında tam bir mutabakat içinde olmalarından kaynaklıdır. Bu nedenle yaşanan bu klik dalaşı kendisini ekonomik politikalar üzerinden değil de, daha çok, halkı direkt yakından ilgilendirmeyen ve esasta da günlük yaşamında sorun teşkil etmeyen konular üzerinden yapılmaktadır. Bu nedenle bugün “kopartılan fırtınanın” arka cephesinde hükümette olan AKP’nin devletin kritik noktalarına, kendi kadrolarını yerleştirmeye başlaması ve cumhurbaşkanlığı da dahil olmak üzere TSK hariç devletin bütün önemli mevzilerinin kendini AKP’de somutlayan kliğin eline geçmesi ihtimalinin ciddi ciddi kendisini hissettirmesidir. AKP’nin seçim sonrası izlediği politikalar, ekonomik alanda ve diğer alanlarda, gerek emperyalistler ve gerekse de Türk hakim sınıfları açısından onaylanan politikalarıdır. Ancak kendini AKP’de somutlayan kliğinin kendi “iktidarını” sağlamlaştırma yolunda attığı adımlar, Türk hakim sınıflarının diğer kliğini rahatsız etti. Yargıya yapılan atamalar, YÖK’e yapılan atamalar, en son Merkez Bankası’na yapılan atama, AKP’nin devletin kilit ve önemli noktalarında kadrolaşması bu rahatsızlığı iyiden iyiye artırdı. Cumhurbaşkanlığı seçiminde AKP adayının kazanma ihtimalinin yüksek olması ise, hakim sınıf klikleri arasındaki bu çelişkiyi/rahatsızlığı bir üst boyuta taşıdı. Bu nedenle bugün hakim sınıf klikleri arasında yaşanan bu dalaşma esasen devlet aygıtı, “bürokrasi” üzerinde ortaya çıkmaktadır. Hakim sınıf klikleri diğer konularda ve özellikle de halka saldırganlık noktasında tam bir anlaşma içindedirler. Zaten emperyalistlerin “konuya dahil” olmamalarının nedeni de budur. Nihayetinde AKP de, CHP de emperyalistlerin ve onların uşaklarının politikalarını büyük bir istek ve şevkle sürdüreceklerinin sinyallerini ve güvencesini fazlasıyla vermektedirler.

AKP, “Kürt sorunu”nda farklı mı düşünüyordu?

Hakim sınıf klikleri arasında bir dizi meselede yaşanan çelişki ve çatışma kendisini daha önceden de açık bir biçimde hissettiriyordu. Kendini AKP’de ifade eden ve onun uyguladığı politikalarda somutlayan Türk hakim sınıflarının bir kliği uyguladığı ki-

mi politikalarda “farklı söylemler” kullansa da ardından yaşanan tartışma ve çeşitli uyarılar sonrasında “devlet politikasını” uygulamaya mecbur kalıyordu. Örneğin AKP’nin “Kürt Sorunu” karşısında söylemde farklı ancak özde aynı tavrı bazı çevrelerce (liberal, reformist ve Ulusal) olumlu bulunur ve ayakta alkışlanırken; Kürt Ulusal Sorununa ilişkin esasında çözüm içermeyen (ki hakim sınıflar bu sorunu çözemez) bu yaklaşım bile yapılan “uyarı” ve “balans uyarı” ile düzeltilmişti. Bu “düzeltme hareketi” sonrasında Erdoğan birden “şahin” kesilmişti. Yine Şemdinli’de faşist devletin gerçek yüzünün; genelde halka karşı özelde Kürt ulusuna karşı saldırganlığının ayan beyan ortaya çıkması üzerine, Erdoğan’ın ilk tepkisi “ucu nereye giderse gitsin” oluyor, ucu Genelkurmay’a gidince ise, yapılan “uyarı” ve “balans uyarı” ile bu söylem “Şemdinli halkının tanıklığına güvenilmez” oluyordu. Yine Van Savcısının hazırladığı Şemdinli iddianamesinde kontr-gerilla başı Y. Büyükanıt’ın adı geçti diye hükümet bu savcıcıyı meslekten almak zorunda bırakılıyordu. Kısacası bu ve benzeri onlarca örnek Türk hakim sınıfları ve onların temsilcileri arasında yaşanan klik dalaşına örnek olarak verilebilir.

Klik dalaşının son oyunu: Danıştay saldırısı

Ancak son yaşanan gelişmeler, Türk hakim sınıf klikleri arasındaki bu çelişkilerin ve dalaşmanın bir üst aşamaya sıçradığını göstermektedir. Danıştay’a yapılan silahlı saldırı sonucunda bir yargıcın öldürülmesi ve arkasından bilinçli ve planlı bir biçimde örgütlenen gösteriler, yapılan açıklamalar Türk hakim sınıf klikleri arasında yaşanan bu çatışmayı iyice açığa çıkarmış, yaşanan bu çatışmanın boyutunu ve derinliğini göstermiştir. Kimi çevreler yaşanan bu gelişmeleri laik, anti-laik, “türban sorunu”, cumhurbaşkanlığı seçimi, AB’ye girilmesini istemeyen bazı “ulusalci” güçlerin işi, çetelerin derin devletin işi, provokasyon, TİT, JİTEM, kontr-gerilla vb. örgütlenmelerin işi olarak değerlendirmekte ve Türk hakim sınıf klikleri arasında yaşanan, bu klik dalaşının üzerini örtmektedirler.

Gerek yukarıda değindiğimiz kimi değerlendirmeler ve gerekse de burada değinmeyi gerekli görmediğimiz bir dizi yorum ve “komplo teorisi” Danıştay saldırısının arka planında yatan gerçek nedeni ortaya koymamaktadır. Ülkemizde gerçekleştirilen bu türden “eylemleri” doğru değerlendirebilmek için her şeyden önce Türk hakim sınıfları arasında yaşanan klik dalaşlarını ve Türk hakim sınıflarının emperyalizme ve dolayısıyla emperyalist politikalara bağımlılığını göz ardı etmemek gerekir.

Ülkemizin sosyo-ekonomik yapısı ve yönetim biçimi beraberinde hakim

sınıf klikleri arasında çatışmayı/çelişkiyi sürekli kılmakta ve bu süreklilik içerisinde bazen bu çelişkiler ve çelişkilerin “çözümü” yönünde atılan adımlar, sergilenen pratikler “en uç” noktaya varabilmektedir. Son yaşanan Danıştay saldırısı ve bunun üzerine kopartılan “fırtınalar”, gerçekleştirilen protesto gösterileri ve yapılan açıklamalar, bu durumun tipik bir örneğini yansıtması açısından kayda değer gelişmelerdir.

TC Osmanlı’nın “komplocu” mirasını devralmıştır

TC devleti, Osmanlı Devleti’nden ve özellikle de İttihat ve Terakki Partisi’nden devralınan komploculuk, çetecilik, suikastlar vb. gibi “iktidar” mücadelesinde her yolu ve yöntemi mübah gören bir geleneğin mirasçısı ve devamcisidir. Osmanlı Devleti’nde “iktidar” için “kardeş katlinin” padişah fermanı ile yasallaştırılarak meşrulaştırılması, hakim sınıfların “iktidar” mücadelesinde hangi gelenekten beslendikleri konusunda önemli bir örnek oluşturmaktadır. Osmanlı devleti’nin son dönemine damgasını vuran İttihat ve Terakki Partisi’nin önderlerinden Talat Paşa’nın anılarında; “Biz iktidarı ikiyüz kişiyle Bab-ı Ali’yi basarak ele geçirdik” demesi, ülkemizde “iktidar” mücadelesinin hakim sınıf klikleri arasında nasıl verildiğine dair tipik ve anlamlı bir gerçeğe işaret etmektedir. Yine TC devleti daha kurulmadan Kemalistler ve İttihatçılar arasında yaşanan “iktidar” çatışmasında Kemalistler, başta İttihatçılar olmak üzere, tarihin garip bir cilvesi olarak bugün “rejim düşmanı” ilan ettikleri İslamcılar ile ittifaka girmişler ve en büyük düşmanları olan komünistlere yönelmişlerdir. Başta M. Suphi olmak üzere KP’nin önderliğinin önemli bir kısmını vahşi bir komployla Karadeniz’de katletmişlerdir. Kat-

Görüleceği üzere TC devleti daha kuruluş yıllarında, gerek hakim sınıf klikleri arasında yaşanan çelişkilerin “çözümünde” ve gerekse de sınıfsal düşmanlarıyla yaşadıkları çelişkilerde komplocu, katliamcı bir pratik ve “siyaset yöntemi” seçmişlerdir. TC devletinin kuruluşundan günümüze kadarki yaşanan tarihsel süreç bu gerçeği fazlasıyla ortaya koymaktadır.

liamın bir numaralı sorumlularından olan “Topal Osman” o dönem M. Kemal’in korumalığını yapmaktadır. Aynı kişi daha sonra M. Kemal’i eleştiren bir milletvekilini öldürmüştü, ardından ise bu kişi yine M. Kemal’in koruması tarafından öldürülmüştür. Görüleceği üzere TC devleti daha kuruluş aşamasında mirasını ve kurumlarını devraldığı Osmanlı’nın “Osmanlı oyunlarını” da devralmış ve kendi klik çatışmalarında “başarıyla” hayata geçirmiştir. O süreçte Türk hakim sınıflarının çeşitli kliklerini temsil eden Kemalistler, İttihatçılar, İslamcılar vb... gerçek sınıf düşmanları olan komünistlere karşı birleşmişler ve emperyalistlerle işbirliğine girerek ulusal kurtuluş mücadelesine komünistlerin önderlik etmesini ve bu mücadelenin tam anlamıyla amacına ulaşmasını, emperyalizmin ülkemizden kovulmasını ve ulusal mücadelenin zafere ulaştırılmasını, demokratik devrimin tamamlanmasını “başarıyla” engellemişlerdir. Türk hakim sınıfları en büyük düşmanları olan komünistlerin önderliğini ortadan kaldırdıktan sonra kendi aralarında “iktidar” mücadelesine girişmişler ve bu mücadele 1922’den itibaren Kemalistler ve İttihatçılar arasında giderek şiddetlenmiştir. İttihatçıların, Kemalistlere boyun eğmemesi sonucunda Kemalistler, İttihatçıları 1925 yılında İzmir Suikastı girişimi bahane ederek tasfiye etme yoluna gitmişlerdir. Bu tasfiye sonucunda bir kısım İttihatçı “fail” asılarak idam edilmiştir.

Görüleceği üzere TC devleti daha kuruluş yıllarında, gerek hakim sınıf klikleri arasında yaşanan çelişkilerin “çözümünde” ve gerekse de sınıfsal düşmanlarıyla yaşadıkları çelişkilerde komplocu, katliamcı bir pratik ve “siyaset yöntemi” seçmişlerdir. TC devletinin kuruluşundan günümüze kadarki yaşanan tarihsel süreç bu gerçeği fazlasıyla ortaya koymaktadır. Türk hakim sınıfları kendi aralarındaki klik mücadelesinde dönem dönem şiddeti ve pro-

vokasyonları “başarıyla” kullanmışlar ve bu türden “siyaset yöntemleriyle” rai-kip hakim sınıf kliklerini tasfiye etmeyi, tasfiye edemiyorsa da güçten düşürmeyi hedeflemişlerdir. Ülkemizde yaşanan askeri darbeler bir yanı sıra emperyalist politikaların ülkemizde sorunsuz ve başarıyla uygulanmasının bir aracı olarak işlev görmüşken; diğer yanı sıra hakim sınıf kliklerinin kendi aralarındaki klik dalaşının bir sonucu olarak ortaya çıkmışlardır. 27 Mayıs askeri darbesi ve ardından A. Menderes ve iki bakanın asılması, 12 Mart ve 12 Eylül darbeleri, Türk hakim sınıfları arasında yaşanan klik dalaşlarının ve emperyalist politikaların ülkemizde engelsiz bir biçimde uygulanması amacıyla gerçekleştirilen askeri müdahalelerdir.

Türk hakim sınıflarının emperyalistlerden ve emperyalist politikalarından bağımsız politikalar izleyemeyeceği ve bu klik dalaşlarının doğrudan emperyalist politikalarla ilişkileneceği beraberinde ülkemizde yaşayan Türk, Kürt ve çeşitli milliyetlerden halkımıza yönelik katliam, baskı, saldırı politikalarının izlenmesini de getirmektedir. Türk hakim sınıflarının bu türden klik dalaşları beraberinde, halkımıza yönelik saldırganlığın daha üst bir aşamaya sıçratılmasını da getirmiştir. Hakim sınıflar bir yandan kendi aralarında klik mücadelesi verirken ve bu mücadele dönem dönem en uç biçimde tezahür ederken; işçi sınıfına emekçi halkımıza, onun devrimci ve komünist öncülerine yönelik saldırılarını hiç aksatmadan devam ettirmişlerdir. Hakim sınıflar arasındaki çelişkinin şiddetlendiği dönemde ise bu saldırganlığın dozajı daha da artırılmıştır. Bugün yaşanan süreçte; hakim sınıf klikleri arasında yaşanan çelişkinin şiddetlenmesi, ülkemizin bulunduğu coğrafyada yeni emperyalist politikaların uygulanmasının gündeme gelmesi, beraberinde Türk hakim sınıflarının ve onların zor aygıtı olan TC devletinin halka, devrimcilere ve özelde de komünistlere yönelik saldırganlığının azgınlaşmasını getirmiştir. Proletarya Partisi’ne yönelik kapsamlı saldırıların olduğu bu süreçte, bu saldırganlığın bir nedeni de bölgemizde uygulanmaya konulmak istenen emperyalist politikalar ve bu politikalar doğrultusunda hakim sınıf kliklerinin kendi aralarındaki klik dalaşının şiddetlenmesi, diğer nedeni de yaşanan bu çelişkinin keskinliğinin halkta yaratacağı etki ve halka yönelik saldırılar karşısında durarak var olan bu etkiyi politik iktidara yöneltecek/yönlendirebilecek yegane gücün Proletarya Partisi olmasından kaynaklı olduğunu gözden kaçırmamak gerekir.

Söz konusu olan halka, devrimcilere ve komünistlere yönelik saldırı olduğunda, hakim sınıf klikleri kendi aralarındaki klik mücadelesini bir kenara bırakmakta ve saldırılarını en üst düzeyde ve bir ittifak halinde gerçekleştirmektedirler. Bu onların sınıfsal duruşlarının bir gereği olarak ortaya çıkmaktadır. Hakim sınıf kliklerinin emperyalist politikalarından bağımsız olmayan bu klik dalaşlarında halk kitlelerinin tepkileri ve kendiliğinden hareketleri, hakim sınıflar tarafından kendi klik dalaşları için bir kaldıraç işlevi olarak kullanılmaya çalışılmaktadır. Hakim sınıflar kendi aralarında yürüttükleri dalaşı, emperyalist politikalar doğrultusunda kimi dönem “sol” politikalar izleyerek, halkın devle-

te, iktidara, hakim sınıflara yönelik tepkilerini ve öfkelerini ustaca yönlendirerek hakim sınıf kliklerinin bir kesiminin politikalarının güçlenmesini sağlamaya çalışmaktadırlar.

sı yapmaktadırlar. Hangi değerlendirme yapılırsa yapılsın hangi çağrı gerçekleştirilirse gerçekleştirilsin, kesin olan bir şey var ki; gerçekleşen Danıştay saldırısı (planlı, örgütlü, yönlendirilmiş bir saldırı olup olmadığına bakılmaksızın) sonrasında yapılan açıklamalardan da görüleceği üzere, hakim sınıf klikleri arasında dalaşın gittikçe kızıştığını, “**si-ne-i millete dönme**” çağrılarının yapıldığı bir döneme rast gelmesi açısından ele alındığında var olan ortamın üzerine, “**ateş üzerine benzin dökme**” işlevine bürünmüştür. Türk hakim sınıflarının klik dalaşı ve dalaşta halk kitlelerini kendi arkalarına yedekleme çabası ve girişimlerini olabildiğine artırmıştır. Ülke çapında şu veya bu oranda kitlelerin

değirmekte yarar vardır. Bu iddia doğru ve gerçekçi bir iddia değildir. Türk hakim sınıflarının emperyalist efendilerinin karşısında bağımsız, kendi başlarına politika izleyebilme şansları ve imkanları yoktur. Hangi klik olursa olsun, Türk hakim sınıfları ülkemizde kendi iktidarlarının devamı için emperyalistlerin her türlü desteğine ihtiyaç duyduklarının fazlasıyla farkındadırlar. Nitekim bugün hükümeti elinde bulunduran ve kendisini AKP aracılığıyla ifade eden hakim sınıf kliği için de bu yaklaşımımız geçerlidir. Kısa bir süre önce ABD’de “**Başbakan danışmanı**” sıfatıyla C. Zapsu’nun emperyalist efendilerine, “**Erdoğan ve hükümetinin delikte aşağıya süpürülmesi yerine kulla-**

doğan ve hükümetinin emperyalist politikaları hayata geçirmede, eski hükümetlere oranla bu kadar pervasız olmasının ardında yatan neden, emperyalistlerin desteğine duyduğu ihtiyaçtır. Zaten Erdoğan ve hükümeti, emperyalistlerden aldığı bu destek sayesinde bugün “**başını dik tutabilmekte**”, rakip hakim sınıf kliğine karşı daha güçlü çıkışlar yapabilmektedir.

Bu nedenle tüm bu yaşananları, “laik, anti-laik, “**türban**” vb. çelişkisi/çatışması olarak değerlendirmek eksik bir değerlendirme olacaktır. Bu meselenin sadece görünen bir yüzüdür. Bu durum yukarıda ifade edilen nedenler bir yana esas yaşanan Türk hakim sınıfları arasındaki klik dalaşdır. Ve bu dalaşta em-

Proletarya Partisi zorlukları aşacak güçtedir

Proletarya Partisi’ne yönelik son süreçte yaşanan saldırılar, Türk hakim sınıflarının kendi aralarındaki dalaşlarından, emperyalizmin özellikle Ortadoğu’daki politikalarından ve Proletarya Partisi’nin yöneliminden bağımsız olarak değerlendirilmemelidir.

te, iktidara, hakim sınıflara yönelik tepkilerini ve öfkelerini ustaca yönlendirerek hakim sınıf kliklerinin bir kesiminin politikalarının güçlenmesini sağlamaya çalışmaktadırlar.

Hedef rejim mi, hükümet mi?

Son dönem yaşanan Danıştay saldırısı tam da bahsini ettiğim bu zemin üzerinden yükselmekte; Türk hakim sınıflarının CHP’de somutlanan kliğinin açıklamalarıyla; “**bu saldırı rejimin temellerine yönelik**” bir saldırı olarak değerlendirilerek, Genelkurmay Başkanı; “**eylemlerin devam ettirilmesi**”ni talep etmektedir. Türk hakim sınıflarının bir diğer kliğinin sözcülüğünü yapan AKP ise bu saldırının “**bir komplo olduğuna**”, “**Hedefin rejim değil, hükümet**” olduğunu ileri sürmektedir. Bunun dışında kalan bir dizi “sağ” ve “sol” çevre saldırıyı kendi açılarından değerlendirmekte ve kimileri “**aman dikkat**” çağrı-

hakim sınıf kliklerinin ardında saf tutması sağlanmaya çalışılmaktadır.

Burada önemli ve Türk hakim sınıflarının klik dalaşında belirleyici olan bir diğer nokta ise, gerek hükümet görevini yürüten ve bu anlamıyla Türk hakim sınıflarının birliğini temsil eden AKP ile muhalefette olan ancak TSK ve bürokrasi içinde etkinliği ile önemli bir güç olan ve kendisini CHP’de somutlayan hakim sınıf kliğinin emperyalistlerle ilişkileridir. ABD emperyalizminin Irak işgaliyle fiili olarak yer aldığı Ortadoğu bölgesinde yaşanan son gelişmeler ve ABD’nin “Büyük Ortadoğu Projesi çerçevesinde” İran saldırısını gündeme getirmesi beraberinde Türk hakim sınıflarına hangi klik olursa olsun- önemli görevler ve sorumluluklar yüklemektedir. Burada AKP’nin ABD emperyalizminin taleplerine “**direndiği için**” Danıştay saldırısının gerçekleştirildiği ya da başka bir ifadeyle Türk hakim sınıflarının İran saldırısında fiili olarak yer alması için “**ikna edilmesi**” olarak değerlendirilmesine

“**nılması**” gerektiğini hatırlatması, Türk hakim sınıflarının bu gerçeğin “**bilincinde**” olduklarını yeterince göstermektedir. Erdoğan ve hükümet aracılığıyla kendisini ifade eden Türk hakim sınıflarının “**İslamcı-muhafazakar**” maskeli bu kliğinin emperyalist politikalar doğrultusunda kullanılmaya hazır ve istekli olduğunu bu sözler yeterince ispatlamaktadır. Öte yandan AKP’nin izlediği politikaların pek çoğunun emperyalist politikalar doğrultusunda olması, zaten bu kliğin bütün mesaisinin, bölgemizde emperyalist politikaların uygulanmasına harcanmış, Erdoğan’ın deyimi ile “**adeta ülkeyi pazarlamakla mükellef olduğu**” düşünüldüğünde, bu hakim sınıf kliğinin bütün amacının ve hedefinin emperyalist efendilerine hizmet olduğu daha net açığa çıkar. Bu hizmetten Erdoğan ve hükümette kendisini ifade eden hakim sınıf kliğinin çıkarı ise emperyalistlere pazarlanan ülke kaynaklarımızdan alacağı komisyon ve hiç kuşkusuz ki önümüzdeki seçimlerde destektir. Er-

peryalist efendilerini ikna eden ve halk kitlelerinin desteğini yarattığı sahte gündemle arkasına alan klik başarıyla çıkacaktır. Yaşananlar AKP’de kendini ifade eden kliğin hareket alanının önemli oranda daraltıldığına işaret etmektedir. Önümüzdeki süreçte ülkemizin bulunduğu coğrafyada emperyalist politikaların en başarılı biçimde uygulanması doğrultusunda, hangi klik daha istekli ve azimli olursa, halk kitlelerini kendi yarattıkları suni gündemler aracılığıyla kendi politikalarının arkasına yedekleyebilirse o klik bu mücadeleden başarıyla çıkacaktır! Hakim sınıf klikleri arasında yaşanan bu klik dalaşında kaybeden, zararlı çıkan ise işçi sınıfı ve emekçi halk olacaktır. Hakim sınıf klikleri arasında yaşanan bu dalaşlar esnasında özelleştirme saldırısının devam etmesi, yeni saldırı yasalarının çıkartılmasının gündemde durması ve birbiri ardına yaşanan bir dizi gelişme bu yaklaşımımızı güçlendiren bir durum arz etmektedir.

İşte gözden kaçırılmaması gereken nokta ise hakim sınıf kliklerinin kendi aralarındaki bu dalaşmalarının arka planında halka, devrimcilere ve komünistlere yönelik saldırıların alabildiğine azgın bir şekilde sürdürülmesi yatmaktadır. Bir yandan özelleştirmeler, yargı kararlarıyla devam ettirilirken Terörle Mücadele Yasası (TMY) gibi yasalardan bazıları resmileştirilmeyi beklerken, bazıları ise yasalaştırılmıştır. Yaşanan tüm bu “**gürültünün**” arka planında bu gerçekler yatmaktadır.

Türk hakim sınıf kliklerinin halka yönelik bu saldırganlığında bu noktalar kendisini açık bir biçimde hissettirirken, pratikte ise iki yönlü bir saldırı ön plana çıkmaktadır. Bunlardan birincisi Kürt Ulusal Hareketi ve somutta Kürt halkı iken, diğeri ise ülkemizde sosyal kurtuluş mücadelesi veren komünistlerdir. Türk hakim sınıflarının, TC devletinin kuruluşundan itibaren Kürt ulusuna yönelik asimilasyon, katliam, yok sayma ve baskı politikaları izleyegeldikleri bilinen ve ortada olan bir gerçektir. Türk hakim sınıflarının Kürt ulusuna yönelik bu imha ve inkar politikaları içinden geçtiğimiz süreçte bizim değiştirecek ama özünden ve hızından hiçbir şey kaybetmeden devam ettirilmektedir. Kürt Ulusal Hareketi önderliğinin “**stratejik yaklaşımına**” ve her türlü “**barış**” politikasına rağmen imha ve inkar siyaseti azgın bir şovenizm dalgası eşliğinde, gerillaya ve halka yönelik askeri operasyonlarla sürdürülmektedir.

Yine Türk hakim sınıflarının, Kürt ulusuna yönelik saldırılarına benzer bir biçimde ülkemizde Demokratik Devrim mücadelesi veren komünistlere yönelik katletme, işkence, tutuklama saldırısı bugün de tüm hızıyla sürdürülmektedir. Türk hakim sınıflarının kendi aralarındaki klik dalaşında ortaklaştıkları nokta komünistlere ve Proletarya Partisi'ne yönelik saldırıdır. Son bir aydır, ülkemizde Proletarya Partisi'ne yönelik artan tutuklama saldırıları, sınıf düşmanları olan komünistleri ve Proletarya Partisi'ni Türk hakim sınıflarının ne denli önemsediklerini ve kendileri açısından bir tehlike olarak gördüklerini göstermektedir. Nitekim bu önemsemenin ve korkunun doğal bir sonucu olarak birbiriyle öyle kıyasıya bir klik dalaşı içinden bile (halkımızın güzel bir deyişimiyle “**iki eli kanda olsa bile**”) Proletarya Partisi'ne yönelik tüm güçleriyle azgın bir saldırı içine girmişlerdir. Faşizm bu saldırılar bir yana, burjuva-feodal basın yayın organları ve televizyonlar aracılığıyla bu saldırı olabildiğince artılarak “**TKP/ML'yi çökertiriz**”, “**TİKKO'yu çökerttik**” vb. türden bildik ve oldukça tanıdık açıklamalarla, yalan haberlere yer vermişlerdir.

Faşizmin maaşlı memurlarının açıklamaları, burjuva-feodal basında, “**terör örgütüne darbe vuruldu**”, “**teröre büyük darbe**” vb. haberleri bir yana daha iğrenç ve aşağılık karşı-devrimci propagandalar eşliğinde manşetlere ve

haber bültenlerine taşınmıştır. Bir yandan komünistleri ve **Proletarya Partisi**'nin **Ermeni soykırımı** vesilesiyle “**Türk halkından hesap soracağız**”(!) abuk sabuk yalanını ortaya atarken; öte yandan ise “**örgütte tecavüz**” vb... kendi sınıfsal duruşlarını ve ahlaklarına uygun düzeysiz haberler yapmaktan geri durmamışlardır.

Burjuva basın psikolojik hareketin sözcüsüdür

Türk hakim sınıflarının komünistlere ve Proletarya Partisi'ne yönelik “**psikolojik hareket**” konsepti çerçevesinde yürüttükleri bu türden, yalan, çarpıtma ve düzeysiz haberler hiç kuşkusuz ki yeni ve yabancı değildir. Son da olmayacaktır. Geçmiş süreçlerde bu ve benzeri açıklamalar ve haberler sıklıkla yapılmıştır. Ülkemizde Proletarya Partisi faşizmin maaşlı memurlarının açıklamaları ve burjuva-feodal basına göre pek çok kez “**çökertilmişti**”(!) Ancak her ne hikmetse, “**çökertilen Proletarya Partisi**” eskisinden daha güçlü bir biçimde, ayağa dikilmiş, yoluna ve mücadelesine devam ederek, sınıf düşmanlarına, korku ve kaygı salmaya devam etmiştir.

Ancak faşizmin Proletarya Partisi'ne yönelik son süreçte yönelttiği bu saldırıların daha özel bir anlamının olduğunu da gözden kaçırmamak gerekir. Bu durum ise yaşanan saldırıyla birlikte, faşizmin ve burjuva-feodal medyanın eşgüdümlü bir biçimde ve hiç kuşkusuz ki aynı merkezden beslenen “**psikolojik saldırı**” kampanyasıyla net olarak ortaya çıkmaktadır. Proletarya Partisi'ne yönelik son süreçte yaşanan saldırılar, sınıf mücadelesinin doğal seyri içinde yaşanabilecek/yaşanabilen gelişmeler ve olasılıklar olmasına rağmen, bu saldırının “**gereğinden fazla**” abartılarak propaganda edilmesi, bir yandan faşizmin Proletarya Partisi ve Halk Savaşı çizgisi karşısında duyduğu korkunun ve kaygının ürünüyken diğer yandan içinden geçtiğimiz sürecin belli başlı özelliklerinden ve çelişkilerin keskinleşmesinden kaynaklıdır.

Proletarya Partisi'ne yönelik son süreçte yaşanan saldırılar, Türk hakim sınıflarının kendi aralarındaki dalaşlarından, emperyalizmin özellikle Ortadoğu'daki politikalarından ve Proletarya Partisi'nin yöneliminden bağımsız olarak değerlendirilmemelidir. Gerek Türk hakim sınıflarının kendi aralarındaki klik mücadelesi ve gerekse de, halka yönelik kapsamlı saldırıların sonucunda yaşanan hoşnutsuzluk, büyük rakamlara ulaşan işsizlik ve bununla doğru orantılı olan işsiz ve yoksul sayısındaki muazzam artış, halk kitleleri içerisinde belli bir hareketliliğe ve tepkiye neden olmaktadır. İşgününe denk gelmesine rağmen 2006 1 Mayıs'ının ülkemizde ortaya çıkardığı tablo bu durumu net olarak yansıtmaktaydı. Öte yandan özellikle

ABD emperyalizminin Irak işgalinden sonra, tehditlerini İran'a yöneltmesi, halk kitlelerinde, ABD emperyalizmi nezdinde emperyalist politikalara karşı öfkeyi, tepkileri daha da belirginleştirmektedir. Tüm bu politik gelişmeler içerisinde, Proletarya Partisi'nin Halk Savaşı'na yönelik net ve berrak yaklaşımı, gerilla mücadelesini yükseltme kararlılığı ve bunu içeren pratik yönelimi; aynı zamanda bu yönelimini politik içeriği oldukça güçlü ve hesap sorucu eylemlerle yaşama geçirmesi, halk kitlelerine yönelik hakim sınıfların yaratmış oldukları sahte gündemlerin arka planında yatan gerçekleri teşhir direğine çivilemesi ve kitlelerin yürümesi gereken yolun, yapması gerekenlerin yaratılan sahte gündemlerin peşinden gitmek değil, Halk Savaşı ve gerilla mücadelesinin yükseltilmesi olduğunun propaganda edilerek, bu yönelim içine girilmesi beraberinde faşizmin bütün imkan ve olanaklarıyla Proletarya Partisi'ne yönelmesini getirmiştir.

Hakim sınıfların emrindeki kolluk güçlerinin, Proletarya Partisi'ne yönelik saldırılarındaki ele alışları ve yaklaşımları, yine bu saldırılar sonucunda yapılan açıklamalar ile oluşturulan sahte zafer havası, Proletarya Partisi'nin kitlelere yönelik vermiş olduğu “**gerilla savaşını yükseltme**” mesajının; faşizmin maaşlı uşakları tarafından da oldukça net olarak “**anlaşıldığını**” göstermektedir.

Proletarya Partisi'nin sınıf düşmanları; Proletarya Partisi'nin yönelimini ve ele alışını kendileri ve politik iktidarları açısından “**haklı olarak**” yaşamsal bir tehlike olarak algılamışlar ve tüm güçleriyle Proletarya Partisi'ne yönelmişler, onun savaşını yükseltme yönelimine darbe vurmak istemişlerdir. Estirilen bu sözde zafer havası, faşizmin Proletarya Partisi'ne yönelimiyle birlikte bazı tutsaklıkların yaşanması olağandır. Sınıf mücadelesi içinde düşmana tutsak düşmek anlaşılabilir bir olgudur. İşte tam da bu nedenle faşizmin sözcüleri tarafından yaşanan bu gelişmeler üzerinden daha yoğun ve kapsamlı bir “**psikolojik hareketle**” beslenen karşı devrimci saldırıya başvurulması anlamlıdır. Bu nokta üzerinde hassasiyetle durulmalıdır. Faşizmin bu yönlü bir saldırıya girişmesinin altında daha kapsamlı ve bilinçli bir hesap vardır. Bu hesap faşizmin Proletarya Partisi'nden ve onun yöneliminden, “**gerilla savaşını yükseltme**” çağrısından ve bu çağrının halk kitlelerinde yankı bulmasından ne kadar çekindiğinin, kendi ağızlarından açık bir ilanıdır. Bu nedenle faşizm ve onun temsilcileri ülkemizdeki sınıf mücadelesi içerisinde yaşanması her an ihtimal dahilinde olan bu türden gelişmeleri olduğundan daha fazla abartarak, psikolojik savaş teknikleri kullanarak ve yalan haberlerle besleyerek, kitleleri Proletarya Partisi'nin şahsında manipülasyona tabi tutmuşlardır. Çünkü Proletarya Partisi'ne yöneltilen bu saldırılarla, onun yöneliminin engellenemeyeceği, Halk Savaşı çizgisinin

ve onun ülkemizdeki savunucularının bitirilemeyeceğini en iyi sınıf düşmanları bilmektedir. Tam da bu nedenden dolayı, faşizmin Proletarya Partisi'ne yönelik bu saldırılarıyla birlikte, burjuva-feodal basın yayın organları, büyük bir gayretle kullanılmaya çalışılmış, Proletarya Partisi ve Halk Savaşı çizgisi karalanmaya, halk kitleleri nezdinde gözden düşürülmeye çalışılmıştır.

Proletarya Partisi'ne yönelik düşmanın bu saldırısının, Proletarya Partisi'nin yöneliminde ve Halk Savaşı çizgisinin uygulanmasında belli sıkıntılar yaratacağı açıktır. Bu eşyanın tabiatı gereği böyledir. Ancak bu durum Proletarya Partisi'nin yöneliminde ve Halk Savaşı çizgisinde, yol üzerinde küçük bir tümsekten öteye bir anlama taşımamaktadır. Bu durum geçici ve gizlenilebilir bir olgu olduğu için (Proletarya Partisi bu türden saldırılarla 34 yıllık tarihi sürecinde pek çok kez karşılaşmış ve her defasında bu türden saldırıları bertaraf edebilmiştir.) Sınıf düşmanları, Proletarya Partisi'ne yönelik saldırıları ve yaşanan gelişmeleri alabildiğince abartma ve bu saldırıları yalan-yanlış haberlerle dezenformasyon amaçlı olduğu oldukça açık olan beyanatlarda bulunarak, halk kitlelerinde, Proletarya Partisi'nin taraftar ve çerçevesinde olumsuz bir ruh hali yaratmaya çalışmaktadır.

Proletarya Partisi zorlukları aşacak güçtedir!

Oysa Proletarya Partisi, faşizmin kendisine yönelik bu saldırısında, bütün işleyişi ve kurumlarıyla dimdik ayakta durmaktadır. Yönelimi berrak ve nettir. Halk Savaşı ve silahlı devrim mücadelesi faşizmin bu saldırısıyla engellenemez/engellenemedi. Faşizmin bu saldırısı ve ardından yapılan açıklamaların içeriği Proletarya Partisi'nin yöneliminin ve Halk Savaşı çizgisinin, sınıf düşmanlarında nasıl bir kaygı, korku ve telaş yarattığının bir kez daha açık bir biçimde ilanıdır. Başkan Mao'nun ifadesiyle “**Düşman saldırıyorsa bu iyidir. Daha çok saldırıyorsa bu daha da iyidir. Bu bizim doğru yolda olduğumuzu gösterir.**” Faşizm bu saldırısıyla Halk Savaşı'nın, halkın haklı mücadelesinin engellenebileceği politik yanlılığı içerisinde, Halk Savaşı çizgisinin daha güçlü savunulması ve bunun pratik adımlarının daha da hızlandırılması gerektiğini göstermiştir. Faşizm Proletarya Partisi'ne yönelik bu yönelimiyle gerilla savaşının, Halk Savaşı'nın yükseltilmesinin tohumlarını atmıştır. Düşman Proletarya Partisi'nden ve Halk Savaşı çizgisinden ne denli çekindiğini, kendi içinde şiddetli klik çatışmaları yaşarken bile Proletarya Partisi'ne yönelik azgın bir saldırı gerçekleştirerek bir kez daha göstermiştir. Faşizm bu saldırısıyla ektiği tohumları Halk Savaşı fırtınasıyla geri alacaktır. Buna inancımız tamdır.

Beyinlerde kurulu barikatları yıkarak, yeni insanı yaratma mücadelesinde yerimizi alalım!

Dünyayı değiştirip-dönüştürmeye, onu yeniden yaratmaya aday bizler, kendimizi değiştirip-dönüştürmenin, yeniden yaratmanın neresindeyiz?

Bu soruya her birimizin farklı yanıtlar vereceği muhakkak. Vereceğimiz yanıt kavrayışımız oranında olacağı için yanıtlar da farklı olacaktır. **Bu doğaldır.** Ancak asıl olarak pratiğin diliyle baktığımızda doğru sonuçlara ulaşacağımız da görülecektir. **Böyle baktığımız zaman farklılığın çok daha derinleştiği farkedilecektir.** Bu, bize her birimizin teorisyle pratiği arasındaki farkı vermektedir. **Onun içindir ki, bugün asıl üzerinde durulması gereken konu, teoriyle pratiğin birliği meselesidir.** Genelde bir bütün olarak devrimci hareketin, özeldense biz **Marksist-Leninist-Maoist**'lerin sürekli vurguladığı; kitleleşememe, çekim merkezi olamama, kitlelerin devrimcilere karşı güvensizliği, **marjinalleşme** vb. sorunlar teori ve pratiğin diyalektik birliğini sağlayamamış olmamızdan kaynaklanmaktadır. **Bizler çok iyi bilmekteyiz ki; pratikten kopuk bir teori, teori değildir.** Yine devrimci teori olmadan devrimci pratiğin olmayacağı da aşikardır. Demek ki, toplumsal pratiğin içinden çıkan devrimci teori, aynı zamanda toplumsal pratiğe yön vermek durumundadır. Bütün mesele bu diyalektik birliğin tutarlı bir şekilde yaşama uyarlanmasıdır.

Yaşanan süreç, ödenen bedeller ve kat edilen yola bakıldığında, olunması gereken noktada olunmadığı açıktır. Dahası bu durumu her birimiz büyük bir rahatlıkla ifade edebilmekteyiz. **Peki neden? Bu kaçılmaz bir durum mu?** Elbette ki değil.

Hep söyleriz nesnel dünyanın değiştirilme mücadelesi öznel dünyanın değiştirilmesiyle mümkündür diye. Bu doğru önermeyi teorik olarak sahiplenmekle birlikte, pratikte ne kadar ete kemiğe büründürdüğümüz ya da büründüremediğimiz meselesidir önemli olan. **Peki bu açıdan bakıldığında düşüncelerimiz ne kadar pratiğimizle örtüşüyor? Ne kadarını eyleme döküyoruz?** İşte tüm bu sorular hepimizin üzerinde düşünmesi ve çözüm yollarını mutlaka bulması gereken önemli noktalar. Bu tür durumlarda Başkan Mao'nun **"Doğru düşüncelerin hayata geçirilmesi üzerine..."** adlı makalesi çözümün adresini açıkça göstermektedir. Yine Başkan Mao'nun özellikle altını çizdiği ve hemen tüm ustaların işaret ettiği gibi, en mükemmel programların bile onları hayata geçirecek kadrolardan yoksun olması halinde hiçbir anlam ifade etmediği, başka bir ifadeyle; bir düşünce doğru bir programla ortaya konduktan sonra, onu hayata geçirecek kadroların belirleyici olduğu gerçeği unutulmamalıdır.

Doğru düşüncelerin hayata geçirilmesinin bir değil, birçok yolunun olduğunu hepimiz biliriz. **"Somut koşulların somut tahlili"** ilkesi her zaman başvurduğumuz bir sözdür. En genel anlamıyla söz konusu doğrula-

rın bilinçlere kazınması-işelleştirilmesi için, sürekliliği sağlanmış siyasal eğitimin aksatılmadan verilmesi, verilen bu eğitimin pratikten kopuk, teorik düzeyde kalmaması için gerekli olan örgütsel mekanizmaların devreye sokulması olmazsa-olmazdır. Dahası bu eğitimin pratiğin içinde bilfiil verilmesidir aslolan. **"Siyasal çalışma bütün çalışmaların can damarıdır."** Bu doğru önermeden ne anlıyoruz? Kitabı bilgilerin döne-döne ezberlenmesi şeklinde algılıyorsak, daha baştan yanlış yapıyoruz demektir. **Doğrular toplumsal pratiğin içerisinden çıkarılacaksa, o zaman öyle mekanizmalar yaratmalıyız ki, bizim toplumsal pratiğin içindeki tutum ve davranışlarımızı objektif biçimde denetleyebilsin-değerlendirebilsin.** Ve bu denetleme ve değerlendirmelerin ışığında konumlandırılabilirsin. Tam da burada doğru güçlerin doğru yerlerde konumlandırılması olgusunun da altını çizmek durumundayız.

Doğru düşüncelerin hayata geçirilmesine dair çok şey söylenebilir. Ama önemli olan söylenecek şeylerin çokluğundan ziyade nesnel gerçekliğimizle ne oranda örtüştüğü, ihtiyaçlara ne oranda yanıt verdiğidir. Bugün eleştiri-özeleştirme mekanizmasının devrimci tarzda işletilmesinin Proletarya Partisi açısından hayati öneme sahip olduğuna, onun gelişme yasası olduğuna hiçbirimiz itiraz etmeyiz. **Ama eleştiri karşısındaki tutum ve davranışlarımız buna uygun olmak zorundadır.** Nesnel dünyayı değiştirme-dönüştürme mücadelesinde oldukça istekli ve heyecanlı olan bizler, ne yazık ki, aynı istekliliği ve heyecanı öznel dünyamızı değiştirmede gösteremiyorumuz.

Aksine bu konuda oldukça ayak diretiyoruz. Yıllarca bu yanımızı koruyoruz, saklıyoruz. Kolektif içinde ikili bir kimlikle varlığımızı sürdürüyoruz. **Terazinin kefi eğildiği zamanda duruma uygun olan kimliği öne çıkarıyoruz.** Deyim yerindeyse vaziyeti idare ediyoruz.

"Biz kimiz?" sorusunu sormak...

Her durum, her olgu kendisini var-eden nesnel gerçeklikler üzerinde şekillenir. Ve her durum kendi alt evrelerini oluşturarak onların üzerinde tezahür eder. Dünyayı değiştirip-dönüştürmek, onu yeniden yaratmak gibi zorlu ve soylu bir kavgaya soyunanlar; Demokratik Merkezîyetçilik ilkesine bağlı kalmak, somut koşulların somut tahlilinden yola çıkarak hareket etmek, eleştiri-özeleştirme silahını tam ve devrimci tarzda amacına uygun olarak kullanmak, kitlelerin öğretmeni olmadan önce onların öğrencisi

olmak, onlardan öğrenmeyi esas almak, kaprislerimizden, komplekslerimizden sıyrılıp mütevazılığı, hoşgörüyü ve erdemli kuşanmak zorundadır. Aslında yukarıda saydığımız genel kabul gören ilkelimizin her biri ayrı bir makale konusudur. **Her biri hakkında sayfa-larca yazılabilir.** Burada yalnızca sorunun merkezinde yatan olgulara dikkat çekmekle yetineceğiz.

Bir şeyin yanlışlığını vurgulamanın

yeterli olmadığını biliriz. Alternatif olarak doğrusunu söylemek de yeterli değildir. **Alternatif olarak ileri sürülen, doğru olarak önerilen-sahiplenilen düşüncelerin yaşam bulması için gerekli ortamın sağlanması, mekanizmaların yaratılması da gerekmektedir.** Dahası bu da yeterli değildir, zira mekanizmalara işlerlik kazandırılması olmazsa-olmazdır.

Bugün gelinen aşamada teorimizin ön gördüğü pratiği sergileyemediğimiz gerçeklik olarak bütün çıplaklığıyla karşımızda durmaktadır. Kitlelerden öğrenme yerine **"burnumuzun dikine"** gidip, kitlelerden kopmayı, içine kapanmayı; adil olma objektif davranma yerine, alabildiğine ben merkezci ve öznelciliğin batağına saplanma; burjuvalara taş çıkartan kapris, kompleks ve ön yargılara kendini kaptırma... Evet yoldaşlar, şimdi bir kez daha yüksek sesle **"biz kimiz?"** sorusunu soralım kendimize. Yeninin temsilcisi, Altınçağın hazırlayıcıları olarak önümüze koyduğumuz görevleri yerine getirmek, hedeflerimize ulaşmak için yukarıda sıralanan burjuva hastalıkların her birini yaşamımızdan söküp atarak, halkın deyişiyle özüyle sözü bir olan yani düşündüğü gibi yaşayan, yaşadığı gibi düşünen; yani, teoriyle pratiğin diyalektik birliğini yaşama uyarlayan; dürüstlüğüyle, mütevazılığıyla kitlelerin gönlünde taht kuran birer militan, örgütleyici olmalıyız.

İnanmadığımız oranda inandırıcı olabiliriz

Öncelikle teorinin ele alınışı, algılanması, kavranmasında bir yetmezliğin olduğunun altını çizelim. Teorinin beslendiği damarlardan kesilip koparılması, yaşamın canlı pratiğinden soyutlanması, kitapların-satırların arasına sıkıştırılması sorunun bir yanını oluştururken; bir diğer yanı **(ki, oldukça önemli yanı)** kitaplara sıkıştırılan teoriyi hayata uyarlayacak olanların, bu düşüncenin pratikte yapılabilirliğinin muhakemesini yapmadan, deyim yerindeyse kuru kuruya savunması, kendisini de buna inandırmasıdır. Tabi burada nesnelenden uzak **"kendini inandırma"** konusu üzerinde iyice düşünmek gerekir. Bu durum halk deyişiyle **"evdeki hesabın çarşıya uymaması"** şeklinde tezahür ettiği gibi, düşünce sahibinin kendi yapamadığı, inanmadığı şeylere başkalarının yapmasını-inanmasını beklemesi gibi bir ham fikirliliği doğurmaktadır. Yine proletaryanın iktidarı için mücadele ettiğimizi, içinde bulunduğumuz yapının en doğru ve en bilimsel yolu izlediğini söyleriz, ama bir yandan da devrimin gerçekleşmesini mevcut gidişatla pek mümkün görmediğimizi bütün ruh halimizle ele veririz. Bir yandan da kitlelere içi boşaltılmış, nesnellikten fersah-fersah uzak kuru ajite çekmeye devam ederiz. Ve kitlelerin bize inanmasını, peşimizden koşup gelmesini bekleriz.

Tabii beklenen gerçekleşmeyince (bu durumda başka sonuç da beklenemez) “**bu halk adam olmaz**” diyerek ya da on yılların toplumsal pratiğinden ve tarihin imbiğinden damıtılarak birikip günümüze kadar gelen ve bütün canlılığını koruyan düşüncelerin sorgulanmasına yöneliriz. Düşüncenin sorgulanmasına karşı değiliz. **Bunu tabii ki yapacağız. Ama kendimizi, hareket tarzımızı da sorgulamayı asla ihmal etmeden.**

Demek ki, başarının yolu yaptığımız işin, koyduğumuz yolun bizi hedeflerimize götüreceğine olan sarsılmaz inançtan geçmektedir. **Yaptığın işin ucunda ışığı göreceksin.** Yaptığın işin doğruluğuna ve yapılabiliğine inanacaksın ki, hem yaptığın işle bütünleşsin, hem de kitlelerin güvenini kazanıp, onların da inanmasını sağlayabilesin. Başarı için; düşüncenin billurlaşp-kristalize olması, verili koşullarda en ideal araçların yaratılması ve zafere kilitleme... **Çalışma şevki, heyecanı ancak böylesi bir ruhi şekillenme ile yakalanabilir.** Her yeni duruma göre anında politika belirleme, ileriye doğru atılımı sürekli kılma, siyasal-askeri, ideolojik-politik her alanda tam bir seferberlik ilan etme, siyasal ruhsuzluğu kökünden sökü� atma, kitlelerin

güven duygusunu yeniden kazanma ve yapının tabandan-tavana kadar tüm faaliyetçilerinde bunu hissettirme ve yaşama geçirme... Kolektifin aldığı kararların (**en genel anlamda devrim perspektifinden tut, güncele yönelik taktik politikalarına varıncaya dek**) her faaliyetçinin doğruluğuna, yapılabiliğine yürekte inanması ve pratiğe geçirme noktasında işe dört elle sarılması bir zorunluluktur. Bu zorunluluk; salt tüzük, disiplin, kural ve kaidelerin basıncıyla duyulan zorunluluk olmamalıdır. Kolektifin karar alma süreci ve aşamalarının mahiyetiyle ilintilendirilmedir. **Kendi düşüncelerinin derli toplu biçimde önlerinde bulan kitleler, esas itibarıyla kendilerine ait olan bu düşüncelere dört elle sarılacaktır.** Bu durum tüm faaliyetçilerimiz için geçerlidir. Düşüncelerinin Parti içinde yankısını, ürüne dönüştüğünü gören her faaliyetçi, büyük bir şevk ve coşkuyla işe koyulacak, emeğini daha da üretken kılma çabasına girecektir. Aksi taktirde düşüncelerinin kaile alınmadığını düşünecek, her türlü girişimi ve çabalarının beyhude bir uğraştan öteye gitmeyeceği düşüncesine kapılacaktır. Böylece üretimden kopacak, duruşlanacak, bu durum da kaçınılmaz olarak

yozlaşma ve çürümeyi getirecektir. Ve bir noktadan sonra çürüten her nesne parçacığı gibi bütünden kopup toz zerrecikleri şeklinde yok olmasına, daha doğrusu artık mahiyetinin dışında başka bir şey olmasına neden olacaktır. **Kolektif, insan öğüten makine değildir.** İnsanı eğiten, onu ayakları üzerine diken, yaratıcı yanlarını açığa çıkaran, emeğini verimli kılan, ona toplumsal kişilik kazandıran, sistemden kaynaklı bastırılmışlıklarına son verip, özgürleşmesinin yolunu açan ve en nihayetinde onu insanlaşma yürüyüşüne katan bir işlev görmelidir-işlev görürdür.

Toplumsal mücadelenin içinde yer alan her faaliyetçi yaptığı işle bütünleşmeli, alanında uzmanlaşmayı önüne hedef koymalıdır. Üretim araçlarına, insana ve insana dair her şeye karşı yabancılaşmayı sıfır noktasına çekmelidir. Yukarıda da belirttiğimiz gibi yaptığı işin hem doğruluğuna, hem de başarıyla tamamlanacağına önce kendisi inanmalıdır.

Bugün insanlarımızda ciddi anlamda siyasal gerilik, ideolojik yetmezlik, algılama ve anlatmadaki yetersizliklerin nedenleri-niçinleri irdelendiğinde yukarıda anlatılmaya

çalışılan olgularla sık sık karşılaşılacaktır. **Yıllarca Parti saflarında olup hiç mi hiç kendini geliştirememiş; alışlagelmiş, kalıplaşmış cümlelerin dışında söyleyecek tek bir sözü olmaması başka nasıl açıklanabilir?** Bu üretimsizlik, bu ruhsuzluk, bu işe kapanma nasıl açıklanabilir? Başkan Mao der ki, “**eğer bir insan yıllarca hiçbir siyasal ilerleme kaydetmiyor, hep yerinde sayıyorsa; bu, iki şeyden kaynaklı olabilir; ya zekasında bir sorun vardır, ya da inanç sorunu vardır.**” Bir noktanın altını önemle çizmek durumundayız. Gerek bir bütün olarak devrimci hareket, gerek Proletarya Partisi feda ruhu, direngenlik, devrimci mücadelede ısrar ve daha birçok alanda yaratılan değerler manzumesine sahiptir. Kan-can pahasına yaratılan tüm değerler bizimdir. Ve onlar artılarımız olarak, kazanımlarımız olarak yadsınmaz biçimde yüreklerimizdeki yerlerini almışlardır. Burada asıl amaç zaafalarımıza açmazlarımıza yönelmek; bunların nedenlerini üzerinde kafa yormaktır. Ve bu zaafalarımızdan, açmazlarımızdan olabildiğine arınmak, bunu başarmak için kendimize yönelmekte tereddüt etmemek, yaşamın canlı pratiği içinde büyük dersler çıkarabilmektir.

PUSULA

Bilimsel doğrular çıkarlara saldırmasaydı, çürütülmeye çalışılmazdı

Bilimsel her öğretiyi kaçınılmaz olarak sömürücü sınıfların çıkarlarına dokunarak, var olmaya, yaşamaya ve gelişmeye çalışmıştır. **Bu gerçeklik onun egemen sınıflar tarafından saldırıya uğramasının en güçlü nedeni olmuştur.** Sınıf çatışması üzerine kurulmuş bir toplumda tarafsız ve bağımsız bir bilim yoktur/olamaz da. Özellikle toplum-bilim alanında ortaya konan, geliştirilen her bilimsel düşünce karşıtlarının sahipleri tarafından (**egemen güçlerce**) baskı altına alınıp, susturulmaya, yok edilmeye çalışılmıştır. **Başarısız kaldığında devreye çarpıtcılar, manipülatörler, her türden idealizm savunucusu reformist, oportunistler sokulmuştur.** Modern toplumun en ileri sınıf olan proletaryanın devrim bilimine karşı en büyük saldırı sınıf uzlaşmacı düşünceleri temel alan reformistlerden ve onun daha gelişkin savunucuları olan revizyonistlerin sinsi ve açık saldırılarından gelmiştir.

Bilimsel devrim öğretileri sadece doğruların karşıtları olan egemenler tarafından saldırıya baskıya ve yok edilmeye çalışılmamıştır. Aynı zamanda yanı başında bulunan, onunla yoğun ilişki ve karşılıklı çatışkı içinde bulunduğu küçük burjuvazinin darlık, sınırlılık engeliyle ve tahrifatlarından da karşı karşıya gelmiştir.

Kaypakkaya yoldaş Türkiye proletaryasının aydınlanmasına ve örgütlenmesine doğrudan hizmet eden ve bu sınıfın görevlerine işaret eden ve bugünkü düzenin yerine kaçınılmaz olarak demokratik halk iktidarının geçeceğini gösteren bilimsel öğretisi attığı her adımda karşıtlarının saldırılarını

ve engeliyle karşılaştı. O'nun ideolojik-politik karşıtları olan revizyonistler, reformistler onun teorik görüşlerine, politik çalışmalarına karşı mücadeleyi elden hiç bırakmadı. **Düşüncelerinin parti içinde ve devrimci çevrelerde yayılmasını, fikirlerinin gelişimini engellemeye, başaramayınca tahrif ederek çarpıtmaya gözden düşürmeye çalıştılar.** Hatta daha ileri giderek onu fiziksel olarak imha etmeye kalktılar. O'nun bütün mücadele yaşamı toplumun ekonomik-politik-kültürel yaşamına egemen olan yasaları ortaya çıkarmak, bu yasaların ışığında toplumsal yapının gelişimi önündeki engeller olan başta emperyalizmin dayanakları olan feodalizmi, komprador kapitalizmi devirmek için proletaryayı ve emekçileri devrimci silahla donatmaktı.

“Dünyanın hiçbir yerinde proleter hareket birdenbire ortaya çıkmamıştır, dünyanın hiçbir yerinde böyle ortaya çıkmazdı” der büyük usta Lenin yoldaş. Yine der ki **“bizzat ileri işçilerin, sınıf bilinçli işçilerin uzun mücadeleleri ve zorlu çabalarıyla proleter sınıf hareketini her türlü küçük-burjuva katkılardan, sınırlılıklardan, darlıklardan ve tahrifattan kurtarmak ve onu sağlamlaştırmak mümkün olmuştur.”**

Türkiye devrimci hareketinin gelişimi ve ilerlemesi, sınıf bilinçli proleterlerin elinde muazzam bir silaha dönüşümü de **“birden bire”** olmadı. Yıllarca pasifist parlamentarist görüşlerin altında reformizmin bunaltıcı darlığına **“Bir avuç yurtsever aydının ordu içinde darbe”** anlayışına bel

bağlayan, kitlelerin devrimdeki rolünü inkâr eden milli burjuvazinin darbeci görüşlerine; keza bir avuç öfkeli aydınını kitlelerin devrimdeki rolünü açığa çıkartıp onları örgütleyerek kırlardan şehirlere doğru ilerleyen, uzun süreli Halk Savaşı stratejisi yerine öncü savaş teorisinin yön verdiği fokocu tezlerine karşı uzun süreli yoğun bir mücadele içinde proletaryanın devrim öğretisi oluştu. Uzun bir ideolojik-politik mücadele içinde adım adım proleter devrimci tezler oluştu.

Türkiye devrimci hareketi içinde küçük burjuvazi tarafından uzun bir süre modern revizyonizmin etkisi altında kalarak sosyal emperyalizmin bilinçsiz savunuculuğu yapıldı. **Bu anlayış devrimci hareketin önemli bir kesiminde ve uzun bir süre etkili oldu. En önemlisi de Kemalizm'in bitmek bilmeyen hayranlığı altında komprador burjuva ve toprak ağalarının egemen ırkçı şoven görüşlerinin etkisidir.** Yarım asra yakın bir süre onun etkisi altında kaldı. O'nun feodal-faşist yüzü görülemeyerek, Kemalizm'in **“milli burjuva”, “küçük burjuva sınıfın”, “ilerici-devrimci”** görüşleri olduğu iddia edildi ve savunuldu. Kemalizm dalkavukluğu ve hayranlığı devrimci hareketin gelişim ve ilerlemesini baskı ve zulüm altında en demokratik haklarından yoksun bırakılan Kürt halkıyla ve proletaryasıyla bütünleşmesini engelledi. Kemalizm savunuculuğu yapılarak mazlum ve ezilen bir ulusun kendi kaderini tayin hakkı reddedildi; şovenizmin, Türk milliyetçiliğinin ağır gerici zinciri devrimci hareketin gelişimine vurulmuş pranga olarak kaldı.

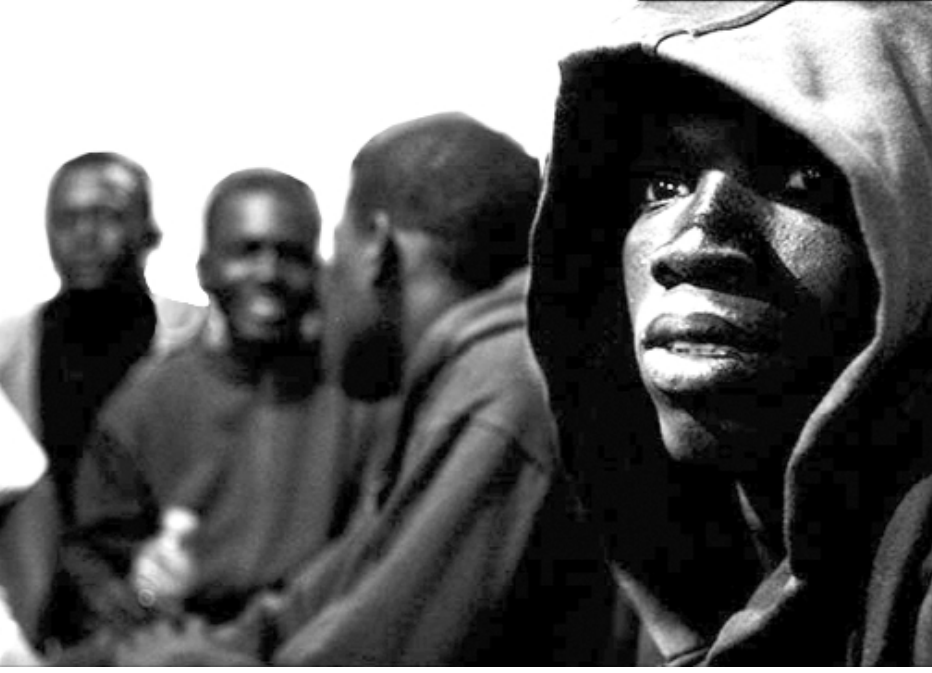
Oysa çok iyi bilinmektedir ki Türkiye işçi sınıfını ve çeşitli milliyetlerden emekçi halkı sömürsüz baskısız bir topluma, özgürlüğe, bağımsızlığa ve sosyalizme götürmek için sağlam bilimsel görüşlere sahip olmak gerekirdi. Burjuva feodal sistemin

yaratmış olduğu düşünceler ve görüşler eleştirici bir tutumla ve tek bir noktası atlanmaksızın ele alınıp gözden geçirilmeli ve bu eleştirel sorgulayıcı bilimsel dünya görüşü üzerinde örgütlenmenin ve aydınlanmanın yolu gösterilmeliydi. **Eskinin yerine yeninin geçeceğini gösteren bilimsel devrimci öğretiyi, bütünlüklü, sağlam ve devrimci olmalıydı.** Yoksa eskinin yıkımı gerçekleşmezdi.

Bundandır ki Kaypakkaya yoldaş, burjuvaziye ve gericiğe ait tüm düşünce ve fikirlerle karşı amansız bir mücadele yürüterek, devrimci öğretisini oluşturdu. Sınıf bilinçli proleterlerin bütün ilgilerini komünist partinin silahlı mücadele içinde inşa edilmesi sorununa çevirdi. **Devrimci savaşın geliştirilmesine, devrimci programını sınıf bilinçli proleterlerin bilincini geliştirmeye çalıştı.** Bütün çalışmasını proletaryanın ve çeşitli milliyetlerden emekçilerin burjuva feodal sisteme karşı mücadele görevlerine yoğunlaştırdı. Doğrudan doğruya devrimin politik görevlerinin günümüzde almış olduğu biçim olan gerilla savaşında örgütlenmesine çevirdi.

Sınıf bilinçli proleterler, İbrahim Kaypakkaya yoldaştan öğrenecekleri şudur; sonuna dek devrime inanmayı, sınıf bilinçli proleterlere devrimci görevlerini sonuna kadar savunma çağrısında bulunmayı, devrimin geçici yenilgilerden ve başarısızlıklardan dolayı yüreksiz yakınmalara izin vermeyen ideolojik sağlamlığı öğrenmelidir. O'nun yol göstericiliği, emrettiği devrim görevleri vazgeçilmez devrim yolu olmaya, devrimin şah damarı olmaya devam ediyor. O'nun devrim bayrağı Diyarbakır'da genç militanların elinde, işkencehanelerde yoldaşlarının elinde direniş bayrağına, baş eğmez kararlılık silahına dönüşmüştür. Kaypakkaya yoldaşın ardılları onun yolundan yürümeye, zaferi kan ve can pahasına zirvelere taşımaya kararlılar.

Emperyalistlerin Afrika'yı yağmalama çabaları

lık muhafızına sahip ve önümüzdeki günlerde yapılacak seçimleri kaybetmesi durumunda bunları harekete geçirebilir.

Kongo'da on yılı aşkın bir süredir bir iç savaş yaşanmakta ve bu savaşta 3.8 milyon insan yaşamını yitirmiş durumda. Bu iç savaşta katılanlar ise -yerli halkın ve hükümet güçlerinin dışında- **Uganda, Ruanda, Angola, Sudan** vb. komşu ülkelerin yanı sıra Fransa, ABD ve diğer batılı emperyalist güçler.

Peki, Kongo emperyalistler açısından neden bu kadar değerli?

Hem emperyalistlerin bölgede yoğunlaşmasının hem de süren iç savaşın başlıca ve hatta tek nedeni bölgenin hammadde zenginliği. Bölgede, **altın, mücevher, bakır, petrol** ve **dijital** teknolojide kullanılan hammadde vb. doğal zenginlikler bol miktarda bulunmaktadır. **Ülke ayrıca dünyanın en büyük odun rezervlerine sahip.** Kongo'da bulunan hammaddenin, Afrika'nın yarısına enerji sağlayabilecek miktarda olduğu ve yoksulluk ve sefalet içindeki Kongo'nun aslında, Afrika'nın en zengin 5. ülkesi içinde olabileceği söylenmektedir.

Bu arada emperyalistlerin Afrika'yı yağmalamaya dönük girişimleri kendi aralarındaki çelişkileri de iyice kızıştırıyor.

Bölgedeki talanda öteden beri başlıca rolü oynayan **Almanya** ve **Fransa** gibi Avru-

palı emperyalistler, ABD'nin ve de özellikle Çin'in bölgedeki yağmada kendilerinden öncelikli bir yere oturacaklarından kaygılılar.

ABD emperyalizmi giderek tırmandırdığı saldırganlık politikaları gereği bu bölgeye "**ilgisini**" artırırken, giderek büyüyen bir emperyalist güç olan Çin, son yıllarda bölgedeki en büyük rakip durumunda. **Kongo'daki madenlerden büyük miktarda maden çıkartan Çin, bölgeyi ucuza ürettiği mallar açısından da iyi bir pazar olarak görmektedir.**

BM'nin bugün yağma ve talan etmek istedikleri her yerde olduğu gibi "**demokrasi ve barış**" adı altındaki sinsice bir yalanla asker göndermek istemesinin ardında yatan gerçeklikler işte bunlardır.

Bu süreçte Kongo'yu yoğun bir biçimde gündemlerine almalarının nedenlerinden biri olan seçimlere gelince; seçimler sakın geçse bile, bu durum ülkenin esaslı sorunlarına çözüm getirmeyecek. Seçimler olsa olsa birbirleriyle rekabet halindeki yerel kliklerle, onların arkasındaki emperyalist güçler arasında kartların yeniden dağılımını getirecek. Yani ülkenin muazzam zenginliklerinin yeniden dağılımını. Emperyalistlerin bu günlerdeki yoğunlaşmasının ardında yatan gerçek neden işte budur: **dağılımdan en büyük payı almak!**

BM, Afrika'nın kalbi olan **Kongo**'ya 2 bin asker göndermeye hazırlanıyor. Şimdilik 4 ay bölgede kalmaları planlanan bu askerlerin yaklaşık **800'ünü Alman askerlerinin oluşturacak olması da** meselenin bir diğer yanı.

Afrika'ya **2. Paylaşım Savaşı**'ndan bu yana en büyük asker gücünü yollamaya hazırlanan Almanya açısından Afrika'da asker bulundurmanın önemi ise 19. yüzyıla kadar uzanıyor. Afrika bu dönemde Avrupalı sö-

mürgecilerce paylaşılırken Almanya geç kalmış ve **Togo** ve **Nambia** gibi iki küçük bölgeyle yetinmek zorunda bırakılmış ve buraları ise **1. Paylaşım Savaşı**'nda yine kaybetmişti. Anlaşılan bu defaki paylaşımında geç kalmak istemiyor!

BM'nin göndermeye hazırlandığı askerlerin misyonu "**barış gücü**" olarak belirlenmiş! Ancak bu misyon bir anda "**savaş gücüne**" dönüşebilir. Çünkü şu an iktidarda olan Joseph Kabila 10-15 bin arasında bir başkan-

Nepal'de Maoistlerden büyük eylem

Nepal'de 10 yılı aşkındır devam eden **Halk Savaşı** süresince, **Maoistler** tarafından başkent Katmandu'da ilk kez kitle eylemi düzenlendi. **2 Haziran**'da gerçekleşen mitingde 200 bini aşkın insan katıldı. **Katmandu**'nun 6 değişik noktasında toplanan kitle, yoksul semtlerden başkentin merkezindeki Açık Hava Tiyatrosuna doğru yürüyüş yaptı. Yürüyüş boyunca kitle, "**Yaşasın Nepal Komünist Partisi (Maoist)**", "**Ülkeye Yönetmeye Hazırız!**", "**Kahrolsun Kraliyet Rejimi!**" sloganlarını attı. Eylem için ülkenin farklı bölgelerinden 1000 otobüsün başkente geldiği belirtildi. Toplanma yerine sığmayan kitle, daha öncesinde kraliyetin resmi törenlerinin yapıldığı, orduya ait bölgeye de girdi. Buradaki "**Yaşasın Kral!**" yazılı bayrağı indiren kitle kızıl bayrağımızı göndere çekti. Eylemin güvenliğini sağlamak amacıyla çoğu genç kadınlardan oluşan 5 bin gönüllü genç, **Prachanda**'nın resimlerinin bulunduğu kırmızı tişörtlerle alanda yerlerini aldılar.

Eylemde yapılan konuşmalarda, parlamentonun açılışının halk hareketinin tam zafere önünde engel olduğu vurgulanarak hükümetin istifası istendi. Prasanta (**Jonardan Sharma**) yoldaş, konuşmasında mücadelenin nihai hedeflerine ulaşana kadar sürecini belirtti. Mitingdeki esas konuşmayı yapan Bahadur Mahara yoldaş ise 12 madde-lik anlaşmadan geri adım attığı için hüküme-

ti eleştirdi ve parlamentonun derhal feshedilerek halk meclisi seçimlerinin gerçekleştirilmesini talep etti. Mitingde kadın önderlerden Bhusal ile Halk Kurtuluş Ordusu'nun üst düzey komutanlarından **Prabhakar** yoldaş ile farklı Maoist önderler de konuşmalar yaptılar.

Maoistler yaklaşık 2 haftadır, gerici rejimin kontrolündeki çeşitli illerde büyük mitingler düzenliyor. Doğu Nepal'deki mitinglere Prachanda ile Baburam yoldaşlar da katılıp konuşmalar yapıyorlar.

Baburam yoldaş yaptığı değerlendirmede, bu eylemin ülkenin % 80'inin Halk Hükümetinin ve **Halkın Birleşik Devrimci Konseyi**'nin yönetiminde olduğu bir dö-

nemde gerçekleştiğini ve Maoistlerin hedefinin ülkenin geri kalan %20'sini kazanarak zafere ulaşmak olduğunu vurguladı.

Özellikle kralın **1 Şubat 2005**'deki darbesinin ardından Maoistlerin halk hareketine önderliği güçlenmiş ve 7 parlamenter parti, Maoistlerle ittifak yapmak zorunda kalmıştı. Emperyalist güçlerle Hindistan da bu 7 parti üzerinden gerici rejimin devamlılığını sağlamak için taktiklere başvurmaktadır. Mücadelenin halk meclisi ve yeni anayasa için devam ettiğini vurgulayan **Baburam** yoldaş, şayet parlamenter partiler halkın taleplerine uyarısa işlerinin daha kolay olacağını, aksi takdirde ise işleri biraz zorlaşsa da zaferin engellenemeyeceğini belirtti.

Viyana'da MİTING

Bu yıl Federasyonumuz **ATİGF**, 25. mücadele yılını ve 20. yaşını kutluyor. 1986 yılında federasyonlaşana kadar koordinasyon komitesi olarak demokrasi ve eşitlik mücadelesi veren **ATİGF**, bu yıl buna yönelik çeşitli etkinlikler yürütmektedir. **Bugüne kadar Avusturya'nın değişik bölgelerinde miting ve toplantılar yaptı.** Son olarak **25-28 Mayıs** tarihleri arasında Literaturhaus'da panel, seminer, müzik dinletileri ve film gösterimleri yaptı.

3 Haziran 2006 tarihinde de gerek federasyonumuzun 20. kuruluş yılından dolayı, gerekse de Avusturya'da gelişen ırkçılığa, yabancı düşmanlığına, sosyal hakların kısıtlanmasına ve son olarak Avusturya İçişleri Bakanı Liese Prokop'un "**Bize uymayan yabancılar burayı terk etsin**" söylemlerine karşı Stephansplatz'da bir miting düzenlendi. Yaklaşık olarak iki saat süren mitingde, **ATİGF**'i anlatan çeşitli konuşmalar yapıldı ve sloganlar atıldı.

Avusturya ATİGF üyeleri

Tamil Kaplanları terör listesinde

Tamil Kaplanları'nın örgütü olan LTTE, AB tarafından "terör örgütü" listesine alınarak, tüm faaliyetleri yasaklandı. AB 30 Mayıs'ta açıkladığı yasak kararı ile birlikte, 25 AB üyesinden LTTE'nin (Tamil Eelam Kurtuluş Kaplanları) ekonomik kaynaklarının dondurulmasını, doğrudan veya dolaylı olarak maddi yardımın yasaklanmasını ve

LTTE üyelerine bu ülkelere giriş yasağı konmasını yasaklanmasını talep etti.

AB'nin bu kararı tamamen keyfiyete dayanmakta. Tamamen politik nedenlere dayalı ve tüm Avrupa'daki göçmenlerin demokratik haklarına dönük daha fazla saldırı gerçekleşeceği anlamına gelmekte. Sri Lanka'da 20 yıldan bu yana süren iç savaş nedeniyle göç etmek zorunda kalan yaklaşık 300 bin Tamilli, bugün tüm Avrupa'ya dağılmış durumda.

AB yaptığı açıklamada, Sri Lanka hükümetinden denetimi altındaki bölgelerde şiddetin önünü almasını istedi. Ancak ne Sri Lanka güvenlik güçlerinin ne de para militer güçlerin Tamillere karşı gerçekleştirdiği katliamların sözünü bile etmedi.

Kararda etkili olan ABD, bir yandan barış görüşmelerinin ye-

niden başlamasını talep ederken, diğer taraftan da, **Tamil Kaplanları'nın** Sri Lanka hükümetine karşı gerçekleştirebilecekleri askeri eylemlere karşı Sri Lanka ordusunu güçlendirme hazırlığı yapıyor.

Bush hükümetinin barış görüşmelerinin başlamasını talep etmesi ise sadece bir taktikten ibaret. Buradaki savaşın bitmesini istemesinin tek nedeni, bu

savaşın ekonomik ve stratejik çıkarları olduğu Güney Asya ve özellikle de Hindistan'da istikrarsızlığa neden olmasıdır.

AB'nin aldığı bu karar ise Tamil Kaplanları açısından tam bir darbe. Çünkü AB ülkelerindeki Tamiller, Tamil Kaplanlarını ekonomik ve politik olarak oldukça desteklemekte. Şimdi ise Tamillere ait bazı medya kuruluşları ve şirketleri yasaklanabilir.

☆ YUNANİSTAN

Yunanistan'ın başkenti **Atina** 1991'den bu yana gerçekleşen en kitlesel öğrenci eylemlerine sahne olurken, **7 Haziran'da** 25 bin öğrenci sokaklarında eylem yaptı. Benzer eylemler diğer şehirlerde de gerçekleşirken, polisle öğrenciler arasında şiddetli çatışmalar yaşandı. **Polis öğrencilere gaz bombaları ile saldırarak, birçok öğrenciyi feci şekilde dövdü ve 40'tan fazla öğrenciyi gözaltına aldı.**

Yunanistan'da Haziran başından beri birçok üniversitede profesörler de grevde. Öğrenciler ise 200'ün üzerinde yüksek okulda üç yüzden fazla enstitüyü işgal etti. Bu ortak eylemlerin gerekçesi ise, sağcı **Yunanistan** hükümetinin eğitim sisteminde bir dizi neo-liberal reformun önünü açan yeni bir yasayı çıkarmak istemesi ve anayasada bu yönlü değişiklik yapmaya çalışması.

Evrensel Bakış

"BAĞIMSIZLIK" VE "İSTİKRAR" ALDATMACASI GENİŞLEYEREK SÜRÜYOR!

ABD emperyalizmi, dünyanın hâkim gücü olma iddiasıyla hız verdiği saldırılarını sürdürürken, O'nun saldırganlık politikalarını hayata geçirmede birbiriyle yarış içinde olan ve de işgal, katliam, talan saldırılarında ABD'nin en sadık müttefiki konumlarını koruyan diğer emperyalist güçler de boş durmuyor.

Özellikle de ABD'nin Irak'ta girdiği çıkmaz, en başta da AB emperyalistlerini iyice cesaretlendirmiş, ABD'nin öncü emperyalist gücü olma pozisyonunu sarsmış olmalı ki, kendi hâkimiyet alanlarını genişletme çabalarını da bu doğrultuda hızlandırdılar.

ABD'nin askeri üstünlüğünü aşacak bir güce henüz sahip olamamaktan kaynaklı, O'nun askeri saldırganlığında müttefik olmakla yetinerek, ülkelerin yağma ve talanından bu vesileyle pay almaya çalışan **AB emperyalistleri**, bir yandan Avrupa Ordusu kurma çabalarını sürdürüp, askeri anlamda da ABD ile yarışır duruma gelmeye çalışırken, diğer yandan da ekonomik büyümelerine hız vermekteler.

Doğu Blok'undaki çöküşle birlikte, eski Doğu Bloku ülkelerinin birçoğunu AB'ye dâhil ederek, siyasal-ekonomik etki alanlarını genişlettikleri bilinmekte. Siyasal-ekonomik yapıları çöküntü içinde olan bu ülkelerin emekçi yığınlarını ucuz işgücü potansiyeli olarak değerlendirmenin yanı sıra, buruların emekçi halkları, oluşturulması düşünülen **Avrupa Ordusu** için asker potansiyeli olarak da görülmektedir.

Doğu Avrupa'da 1990'lardan itibaren hızlanan parçalanma, en başta da AB emperyalistlerince kısırtılmış, bu parçalanmanın sonucu olarak ortaya çıkan büyüklük-çüklü bir dizi ülke olağan süreç bile işletilmeden AB'ye dahil edilmiştir. Bu parçalanmaların en büyüğü ise, kısırtılan böl-parçala-yönet politikaları sonucu halkları birbirine kırdırılan **Yugoslavya**'da yaşanmıştır.

Ancak AB emperyalistleri bu aralar sadece Balkanlar'a değil, Afrika'ya da "istikrar", "barış", "bağımsızlık" götürme çabasındalar! Bu çabaları her ne kadar BM şemsiyesi altında gerçekleşse de, Kongo vb. eski sömürgelerin de yeniden hâkim olma telaşına kapıldıkları kesin.

Batılı emperyalistlerin Afrika'da etkin olma çabalarında ise, giderek büyü-mekte olan Çin emperyalizmiyle aralarında süren rekabetin payı oldukça büyük. Çünkü aynı bölgelere bugün Çin'de yoğunlaşmış durumda

Emperyalistlerin birbiriyle yarış halinde giriştikleri yağma ve talandan "geç kalmadan" pay alma derdinde olan bir diğer güç ise, ABD emperyalizminin son yıllardaki işgal vb. askeri saldırganlığının tam destekçisi olan Avustralya.

Avustralya, biraz da "gözlerden uzak" olmanın verdiği avantajla olacak, sessiz sedasız işgaller gerçekleştiriyor. Hem Endonezya'ya hem de kendisine komşu olan Doğu Timor'u, "iyi yönetilmediği" gerekçeyle geçtiğimiz günlerde işgal ederek, işgal yasaları hayata geçiriyor. Bu da tabii ki,

keyfi tutuklamalar, gözaltılar ve de katliamlar anlamına geliyor. **Bu işgalin ardında yatan gerçek neden ise, % 80'i Doğu Timor'a ait olan gaz ve petrole el koymak ve Asya-Pasifik sahasına hâkim olmak.**

Tüm bu gelişmeler elbette ABD'den habersiz ve de bağımsız gerçekleşmiyor. Son dönemde yaşanan bu gelişmelerin arka planına baktığımızda, hemen hepsinde ABD'nin şu veya bu biçimde onayı-desteği olduğunu görüyoruz. **Bunun bir nedeni;** emperyalistlerin kendi aralarındaki rekabet sürse de, halklara karşı gerçekleştirdikleri saldırılarda ortaklaşıyor olmalarıdır. ABD açısından bir diğer önemli neden ise, bu güçlere şu süreçte ihtiyaç duymasındandır. Özellikle de **Ortadoğu**'ya dönük saldırganlık politikalarını; Irak'ta girdiği bataktan sonra tek başına hayata geçiremeyeceğini görmektedir. **Irak halkının işgale karşı verdiği amansız direnişi tüm çabalarına rağmen bitiremeyeceğini giderek farkındadır.** Çünkü bu direnişi bitirmek için gerçekleştirdiği tüm hamleler boşa çıkmaktadır. Saddam yakalandığında direnişin biteceğini ilan etmiş ancak direniş bitmek bir yana, daha da artmıştı. Bugün aynı söylemi Zarkavi'nin öldürülmesinden sonra da dilendirdi ve direnişçilerin yanıtı saldırılarını yükseltmek oldu.

ABD emperyalizmi Irak'taki bu çıkmaza karşın, Ortadoğu'yu kan gölüne çevirme arzusunun vazgeçmeyecek, işgal ve katliamlarına yenilerini ekleme çabalarını sürdüreceği gibi görünüyor. Bunu İran'a saldırı hazırlığının kızıştırılma çabalarında gördüğümüz gibi, bu yönlü askeri hazırlıklarda da görmekteyiz. Ama bu çaba ve hazırlıklar aynı zamanda saldırı planlarını dayandırdıkları gerekçelerin ne kadar yalan ve de ikiyüzlüce olduğunu da açığa çıkarmakta. İran'da var olduğu söylenen nükleer silahlar, kendilerine ait askeri üslerde, hem de

kendi raporlarıyla açığa çıktı. Bu askeri üsün İncirlik olması ise, Türk egemen sınıflarının bölge halklarına dönük katliam ve işgallere nasıl doğrudan ortak olduklarını gösterdiği gibi, emperyalizme uşaklık derecelerini de gösterdi aynı zamanda.

Hem bölge halklarını hem de Türkiye halkını tehdit eden bu gerçeklik ise, başta Türkiye **devrimci** ve **komünist** hareketin olmak üzere, tüm ilerici, anti-emperyalist güçlerin çok ciddi ve de acil olarak, gündemlerine almalarını, bu yönlü tepkilerini geciktirmeden ortaya koymalarını gerektirmektedir.

Ülkemizde ve dünyada yaşanan ve de emperyalistlerin dünyayı yağma ve talan etme arzularını ürünü olan bu gelişmeler, mazlum halklardan gereken yanıtı alacaktır. Dünyanın birçok bölgesinde yükselen mücadeleler bunun göstergesidir. **Asya, Latin Amerika, Türkiye** vb. ülke halklarının verdiği ulusal-sosyal kurtuluş mücadeleleri, Avrupa'da, Yunanistan gençliğinin öğrenci eylemlerinde, Fransa'daki göçmenlerin isyanında, "sol" maskeli Latin Amerika önderlerinin ülkelerindeki gençlik ayaklanmalarında ve daha birçok ülkede işçi-emekçi yığınların geliştirdiği birçok halk hareketinde yankısını bulmaktadır.

Bu çoğunluğu kendiliğinden gelişen işçi-emekçi-gençlik hareketlerinin doğru devrimci bir rotaya kanalize edilmesi, bunlar arasındaki enternasyonal dayanışmanın geliştirilmesi ise, devrimci-komünist önderliklerin en acil görevleri arasındadır.

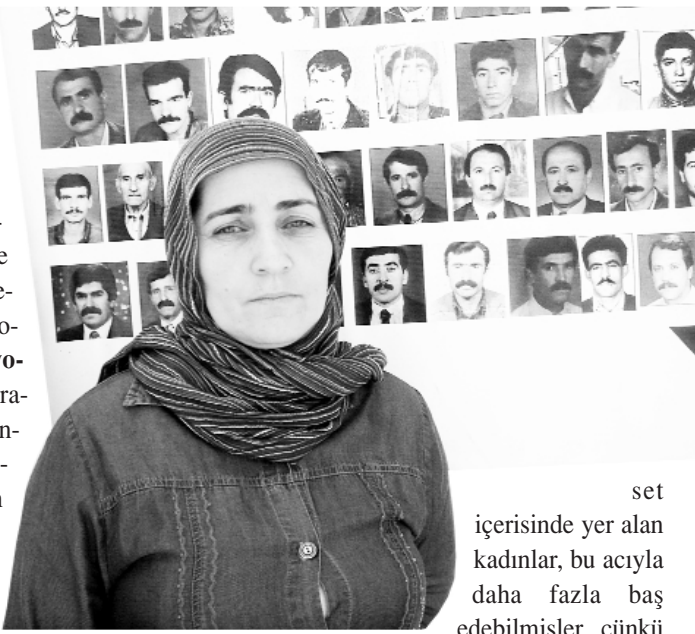
Halklara "bağımsızlık" ve "istikrar" ancak o zaman gelecektir. Halkları, yeryüzündeki zulmün, yoksulluğun, sefaletin, katliamların yaratıcısı ve sahibi olan emperyalistler değil, devrimci rota ve enternasyonal dayanışma temelinde yükselen sınıf savaşları ve bu savaşlardan elde edilen zaferler özgürleştirecektir!

"Bilmiyorum nerededir, ben neler çektim kimse bilmiyor..."

Haber başlığındaki sözler kırık Türkçesiyle acılarını anlatmaya çalışan Kürt bir anaya ait.

Kayıp yakınları bu günlerde yeni bir kampanya başlatmış durumdadır, kampanyanın adı bile insanlara hangi acıların re-va görüldüğünü ortaya koyuyor: "Mezarımı istiyorum". Kaybedilenleri aradan geçen onca yıldan sonra bulabileceği umidini yitiren insanlar, en azından başında ağlayabilecekleri bir mezar istiyorlar. İstekler bununla sınırlı değil kuşkusuz, kaybedenlerin ve sorumlularının açığa çıkartılması da gerekiyor; ancak insanlara çocuklarının kemiklerini bile vermeyip "Ne yapacaksınız ki onları?" diyen zihniyetin yol açtığı acıların, bu acıyı hiç yaşamayanlarca da görünür kılınması, dile getirilmesi ve bunun üzerinden hesap sorulması gerekiyor. **Kürt halkına sistemin yaşattığı bu acıların ülkemizde yaşayan diğer milliyetlerden emekçi halkımızın da görmesi ve bu acılara karşı ortak bir duruşun koyulması, hesabının sorulması için zorunlu.** Çünkü bu ülkede en yoğun olarak onlara uygulanırsa da, kaybetme politikası hem devrimciler ve muhaliflere hem de sistemin kolluk güçlerinin eline düşen sıradan insanlara bile bir korku yayma aracı olarak kullanıldı. Böylelikle devletin "gücü" de ortaya konmuş oldu, "bakın ve görün devletin nelere kadir olduğunu" mesajı verildi.

Son verilere göre 1200'ü geçti ülkemizde devlet, kolluk güçleri ya da devletle bağlantılı kişiler tarafından kaçırılıp kaybedilenler. Kaybedilenler, Cumartesi eylemiyle kamuoyunun gündemine girdiler belli bir süre, sonrasında polislin azgın saldırıları nedeniyle eylemler bitirildikten sonra, kamuoyunun gündemine zaten çok fazla girmemiş olan ama en yoğun acıyı yaşayan onlardı: kaybedilenlerin eşleri ve çocukları... **Nasıl ki ölüm doğanın bir gerçekliği ise ama aynı ölüm farklı insanlarda farklı etkiler yaratıyorsa, kaybedilenlerin eşleri de içinde buldukları koşullara göre çok daha keskin ve sancılı yaşadılar bu süreci/halen daha yaşıyorlar.** Yaptığımız sohbetlerde hepsinin söylediği ortak bir nokta var; süresiz bekleyişin getirdiği çaresizlik ve geçmek, bitmek bilmeyen, tüketilemeyen bir acı. Tam da bu noktada, kaybedilenlerin eşlerinin politik olup olmamaları ya da yaşam içindeki duruşları acıları azaltan ya da artıran bir rol oynamış. Gözlemleyebildiğimiz konuştuğumuz kadarıyla, eşinin ölümünün ardından "O'nun yolu benim yolumdur" diyerek aktif siya-

set içerisinde yer alan kadınlar, bu acıyla daha fazla baş edebilmişler, çünkü

karşılarında çok net görebildikleri bir durum var: **iyiyle kötünün, doğruyla yanlışın arasındaki bu savaşta, zulmeden her şeyi yapabilir haklı mücadeleyi bastırma için, kaybetmek de bunlardan birisi...** Aynı politikanın kendilerine de uygulanabileceğini biliyorlar, eşlerine neden uygulandığını kavradıkları gibi. Kuşkusuz bu durum acıyı ortadan kaldırmıyor ama en azından baş edebilme gücünü artırıyor. Politikleşen eşler, mücadeleyi devam ettirerek hem eşlerinin kendilerine bıraktığı yolu devam ettirdiklerini, bu yönüyle sistemin amacına ulaşamadığını, hem de hesap sormanın ancak bu yolla yapılabileceği düşüncesiyle kendilerini "çaresizlik" düşüncesinden kurtarmış oluyorlar. Tıpkı Filistinli çocuklarla görüşmeler yapan Fransız bir gazetecinin "Tas atan çocuklar, taş atmayan çocuklardan daha sağlam bir psikolojiye sahip. Çünkü kendilerini işe yarar hissediyorlar ve çaresizlik duygusunu aşılıyorlar" demesindeki tespitte olduğu gibi, mücadele etmek kişinin hem kendisine hem de içinde bulunduğu, beraber yol aldığı topluluğa güven duymasını da beraberinde getiriyor.

"Kaybedilenlerin eşleri süresiz bir yas tutuyor..."

Diyarbakır Kardelen Kadın Dayanışma Evi'nde görevli olan bir psikolog pek çok kayıp eşi olan kadınla yaptığı görüşmelerden şunları aktarıyor: "Normal bir ölümden, kişinin belirli bir yas tutma süresi var. Kişi cenaze töreniyle, mezar ziyaretleriyle, arkasından yaptıklarıyla bu yas tutma sürecini yavaş yavaş atlatıyor. Ancak kaybedilenlerde ortada ölümü somutlayacak herhangi bir şey yok. Pek çok aile yıllar sonra bile "Belki çıkabilir" düşüncesiyle bekliyor. Bu bekleyiş sürecinin uzun olması özellikle kadın ve çocuklarda psikolojik travmaların yaşanmasına neden oluyor. Eşlerini kaybeden kadınlar, hem annelik hem de babalık rolünü birden üstleniyorlar. Bu da hem

kadınları çok hırpalıyor, hem de model alabileceği bir baba bulamayan çocukları. Pek çok eş, kaybedilen kocasıyla kendini özdeşleştiriyor. Travma atlatılmadığı için çoğu depresyonda ve çevresiyle iletişim kuramıyor" diyerek anlatıyor kadınların psikolojilerini. Özellikle Türkiye Kürdistanı gibi feodalizmin yoğun olarak yaşandığı bir coğrafyada bir kadının eşi olmadan yaşaması çok büyük zorluklar demek. Öyle ki eşinin acısını bir tarafa koymak zorunda kalıp toplumun ürettiği dedikodularla boğuşmak zorunda bu kadınlar. Toplumun tepkisinden çekinerek, kendi kendilerine büyük kısıtlamalar getirerek adeta hayattan elini ayağını çekerek kendini cezalandıranlar da var, çözüm olarak büyük kaynıyla evlendirilen de...

Bir de toplumun tepkisini, ne diyeceğini düşünmeye, eşinin acısını yaşamaya bile tam fırsat bulamayanlar var ki, bunlar gördüğümüz kayıp eşleri arasında en zor durumda olanlar. **Bu kadınlar, tüm acıyı içlerine gömüp, çalışmak ve çocuklarına bakmak zorundalar.** Yoksulluk, eşlerinin gidişinin ardından olanca ağırlığıyla çökmüş omuzlarına ve iş imkanının olmadığı/yaratılmadığı bir coğrafyadan bir iç ülkeye sürekli göçebe bir yaşamla ekmeklerini kazanma derdindedir...

Sohbet etmek için yanına yaklaştığımız Behiye Sevim, "Benimki gözaltında değildir, dağdadır" diyor, kırık Türkçesiyle. Sonra soru sormaya fırsat kalmadan ardı ardına sıralıyor bir çırpıda: "13 sene olmuş. Benim çocuğum dağa çıkmıştır. Şimdiye kadar benim haberim yoktur. Bu sene 26 Aralık'ta haberdar oldum, bana dediler senin oğlun şehit düşmüş. Bilmiyorum nerededir? Bilmiyorum sağ mı ölmü? Ben neler çektim kimse bilmiyor. Zaten hepsi bizi öldürüyor, hepsi bizi eziyor..." Erdoğan'ın çocuk ve kadınları hedef gösteren açıklamasına ateş püskürüyor. "Üç yaşında çocuğu vurdular, bunu mu savunuyor?" diyor. 13 yaşındaymış Küçük Mazlum kod adlı Yakup Sevim dağa çıktığında. Besta'da şehit düştüğü yerde mi, yoksa başka yerde mi gömülmüş bilmiyor. Bildiği arkadaşlarının onun cenazesini alamadığı. Devlet, bugüne kadar ona mezar yerini öğrenme hakkı tanımamış...

"Ben de insandır... Bizim hakkımız yok mu?"

Kadriye Türker'in eşi Celal Demir faili belli olsa da "faili meçhul" cinayetle öldürülenler arasında. Dolmuş şoförüymiş. Batman'da arkadaşıyla birlikte vurulmuş. 15 sene ol-

muş. Konuşamadığı Türkçe'yle var gücüyle anlatmaya çalışıyor: "benim üç çocuğum vardır. Batman'da oturuyorum. Herkes görmüş O'nu vururlarken, bana cenazesi üç gün sonra verilmiş. O'nu devlet vurmuş..." "Dava açtınız mı?" sorusunun cevabı önce "Ben de bu davayı istiyorum..." diyor, ikincisi "Sonuna kadar davacıyım" oluyor. Bu topraklarda dava, devletten beklenen adaletten daha çok uğruna baş koydukları davayı temsil ediyor çünkü... Sonrasında giriştiği dava hukuk davası değil, ekmek davası olmuş, üç çocuğunu doyurabilmek için. İşin bu kısmı tam anlamıyla yürek paralayacak cinsten; anlatıyor: "2 ay fındık toplamak için Bolu'ya gidiyorum, Nevşehir'e patates toplamak için, İzmir'e tütün toplamak için... Çapaya gidiyorum, pamuk toplamaya gidiyorum. Mecburum çocuklarıma bakmak için. Yakınlarını kaybeden çok aile var ama komşularına söylüyor, başkalarına söylemiyor." 15 yaşındaki iki kızı da okuma-yazma bilmiyor ve okula gitmiyorlar. Okula giden sadece oğlu. "Bizim hakkımız yok mu?" sorusuna cevabı kendi yapıştıyor: "Vardır, vermemiş devlet..."

"Aynı aileden altı kişi kaybedildi..."

Kamile Yıldırım'ın eşi Ali Bulut 1994'te yaşadıkları Lice'nin Kabakkaya (Çımarı) köyünde diğer beş amca oğluyla birlikte kaybedilmiş! Askerler köye geldiklerinde kendileriyle birlikte köyden beş kişiyi daha almışlar. 15 gün nerede tutulduklarını bildiklerini daha sonra köyden alınan beş kişiye "Siz gidin biz onları bırakırız" denildiğini aktarıyor. Ancak sonrasında ne eşinden ne de amca çocuklarından herhangi bir haber alamamışlar. Komutanlığa yaptıkları başvurulardan herhangi bir sonuç gelmemiş. Hatta böylesi durumlarda kendilerinin "suçlu" çıkartılmaya çalışıldıklarını ve "Siz nerde olduklarınızı bilirsiniz" yönlü söylemlerin kullanıldığını söylüyor. Eşleri kaybedilen diğer aile fertleriyle birlikteler, hepsi birbirinin acısını yaşıyor. Bir kayıp eşinin dediği gibi "Hepsinin acısı birdir..." diyorlar, bu yüzden sadece kendi kayıplarının değil, tüm kayıplarının bulunmasını ve sorumluların yargılanmasını istiyorlar...

"Kayıbı anlatmak zordur..."

Hanım Tosun, İstanbul'da 1995'te gözü altında kaybedilen **Fehmi Tosun**'un eşi. Kendisi eşinin kaybedilmesinin ardından olayın peşini bırakmadığını ve defalarca nasıl kaçırıldığını, neler yaşadığını anlattığını, ancak her defasında bu zorluğu tekrar yaşadığını belirtiyor. Anlatıyor bir kez daha duymayanlar duysun diye yanbaşılarında neler olup bittiğini **"1995'in 15 Ekim'inde evden çıktı sabahleyin. Akşam saat yedide Avclar'da evimizin önünde gördük O'nu sivil polislerle birlikte"** deyince şaşırıyoruz, **"kaybedilmek"** istenen birinin için ailesine gösterildiğini anlamaya çalışıyoruz. Hanım Tosun, eşine niçin böyle yaptıklarını şöyle açıklıyor: "Eşim kaybedilenler için hep 'kimseye zarar vermeden kendilerini gösterebilseler, en azından nerde olduklarını biliriz' derdi. Bir arkadaşı sonradan o gün Aksaray'dan gözaltına alındığını söyledi. O'nu getirdiklerinde yan bahçeye götürüp bir yerleri kazmışlar. Belli ki eşim kendini bize göstermek için oraya getirmişti onları bir bahaneyle. Getirdikleri taksiden çıkardıklarında kızım görmüş 'adamlardan birinin elinde telsiz vardı' dedi. Balkondan baktığımda birinin araba sanki bozukmuş gibi kaportasını kaldırdığını gördüm. O esnada eşimi bahçeden çıkarırlarken gördüm balkondan. Eşim kafasını kaldırıp bizi görünce **'beni kaçıyorlar'** diye bağırды ve biz o zaman anladık olanları. Aşağıya koştuğumuzda araba hızla hareket etmişti, eşimin ayakları dışarıda sürükleniyordu. Birisi arabanın plakasını alabilirdi. Bence eşim bizi haberdar etmek için böyle yaptı, daha önce iki arkadaşı kaybedilmişti" diyor.

"Bizi ara ki, bu adam kaybolmasın!"

İnsana söyleyecek söz bırakmayan, böylesi bir göz göre göre kaybetme olayı karşısında ne söyleyeceğimizi bilemiyoruz. Peki ya sonrası? "Olaydan yarım saat sonra polisler geldi. Ben hem karakola, hem DGM'ye, hem İHD'ye başvurdum. Ertesi gün eve döndüğümde ev darmadağın edilmişti, Gayrettepe'ye gelmem gerektiğini yazdıkları bir kağıt vardı evde. Gittiğimde evimizden alınan fotoğrafların yapıstırıldığı bir dosya gösterdiler ve çeşitli sorular sordular, ben cevap vermedim. Bana **'Sen korktuğun için bir şey söylemiyorsun, sonra sakinleşince beni ara ki, bu adam kaybolmasın!'** dediler. O günden sonra bir daha haber alamadım eşimden. 6 ay sonra AİHM'e başvurdum, ben davayı kazandım ancak ben eşime gözaltında ne olduğunu öğrenmek ve faillerinin yargılanmasını istiyordum, bu olmadı" diyor. Aslında emperyalistlerin ve onların uşaklarının kendilerine adaleti sunamayacağını farkında, o yüzden çok fazla bir şey beklemiyorlar ne TC ne de AİHM'den. Ancak toplumsal muhalefet bu işin üzerine giderse, Şili'de olduğu gibi faillerin yargılanabileceğini biliyorlar.

"Her bir çocuğuma baktığımda eriyorum..."

Hem anne, hem baba olmak nasıl diye bir soru sorulur mu? Soramazdık, bu yüzden **"Sonrası?"** deyip bırakıyoruz sözü. "5 çocuğum var. Her türlü sıkıntıyı çektim. Acı bir yana, ekonomik sıkıntı bir yana, babasız büyümeleri bir yana. Bir yemekte tuz olmazsa nasıl tadı tuz olmazsa, babası ol-

mayan bir çocuğa da ne yapsan mutlu olmuyor, ne o mutlu oluyor ne sen mutlu oluyorsun" diyor. Eşinin ölümünden sonra kendini O'nun mücadelesini devam ettirmeye ve çocuklarına bakmaya adanmış yiğit bir kadın olarak konuşuyor. Gözlerinin içinde oynayan acıyı öfkesini büyüterek aza indirgemiş. **"Tekrar evlenmek?" "Çocuğum olmasaydı belki"** diyor ve kararlıca ekliyor: **"Benim için en önemlisi hem çocuklarıma bağlı kalmak, hem de babasının bıraktığı yerden mücadelesine devam etmek... Eşim haklı bir davayı savunduğu için, kimliğine sahip çıktığı için kaybedildi. Ben ölene kadar eşimin çizdiği çizgiden çıkmayacağım, sonuna kadar arkadaşım, yoldaşım"** diyor inançla.

İnsanlara ne demeli buradan? "Bu kadar insan kayıp, bu kadar faili meçhul. Benim çektiğim acıyı kimsenin çekmesini istemiyorum ama birbirimize destek olalım. İlk bayramdan bugüne kadar özel günleri yaşamak istemiyorum. İnsan en sevdiği insanı kaybedince ne yapar? Bu kayıplar bir daha olmasın. Her bir çocuğuma baktığımda eriyorum ben, bir daha çocuklar babasız kalmamasın ve bu acıyı çekmesin. Bu mücadele için herkes destek versin. Ben bugüne kadar verdiğim mücadeleyi sadece eşimi geri getirmek için değil, bir daha insanlar gözaltında kaybolmasın diye verdim" diyor herkesi bu mücadeleye destek sunmaya çağırıyor.

Senem Tosun da eşini **"faili meçhul"** denilen aslında kimin yaptığını herkesin bildiği cinayetlerden birinde kaybetmiş. Polis ve korucular tarafından 1994'te Diyarbakır Merkez'den alınmış eşi Mehmet Pektaş. Kahvehaneden alınmasına yanındakiler karşı çıkmışlar bunun üzerine gelenler

"Biz polisiz" diyerek silah çekmişler. Üstelik dışarıda bekleyen tanıdık korucuları görüyorlar. Şehitlik semtinde çevre evlerden bakanların gözleri önünde bıçaklarla katlediliyor eşi. Uzun süren boğuşmada gücü 5 korucuya yetmiyor ve öyle kanlar içinde bırakıp gidiyorlar onu semtin orta yerinde. Yaralı olduğu halde kimse yanına gidemiyor. Sabah cesedinin resimlerini köylülerine gösterip soruyor polis: **"Hastanenin morgunda böyle bir ceset var. Tanıyor musunuz?"** daha dün gözleri önünden alınan kişinin resimlerini gören köylüler şaşırıp kalıyorlar. O zaman 7 aylık hamileymiş Senem Tosun, eşinin ölümünden sonra olan oğluna onun adını vermiş. "Bu işi yapan devlettir. Yapan korucuların isimlerini söyledik, köylerimizi yakanlar da onlardı. Alıp bıraktılar korucuları. Devletin onlara izin verdiğini, birlikte yaptıklarını biliyoruz" diyor korkusuzca.

Dikkatinizi çeken bir şey oldu mu? Kadınların pek çoğunun eşleriyle soy isimleri farklı. Çünkü resmi nikahları yok. Çoğunun eğitim düzeyinin düşük olması ve yoksulluk hak aramalarını engellemiş. **Bölgedeki feodal yapı onların önüne daha büyük engeller çıkarmış.**

Ancak tüm zorluklara, yaşadıkları tüm sıkıntılara ve acılara rağmen, onlardan **"çaresiz insanlar"** olarak bahsetmek mümkün değil. Acıların bu kadar çok yaşandığı bir coğrafyada başka insanların yaşaması durumunda uzun süre atlatamayacağı durumları onlar soğukkanlılıkla karşılamayı ve mücadele etmenin vazgeçilmezliğini görmüşler. **"Daha fazla ne yapabilirler ki?"** diye soran onlar ve bu kadar bedelden sonra vazgeçmeyenler de...

Elinize bulaşan kan, alnınızı akladı mı?

Şiddetin yaşamımızın bir parçası haline getirildiği, getirilmekle de kalmayıp kutsandığı, alabildiğine kışkırtıldığı ülkemizde **"töre"** adı altında öldürülen kadınlara her geçen gün bir yenisi ekleniyor. **Ne yazık ki daha önceki ölümlerden, Güldünya'dan, Şemse'den, Kadriye'den yeterince utanmamış olacak ki bu toplum, hem yeni ölümlere yaratmaya hem de bu yeni ölümlere yeterince tepki vermeye devam ediyor.**

Bu nasıl bir **"töre"**dir ki, kaç sabah birlikte uyandığımız kardeşinizi, kaç akşam üstünüzü örtmüş annenizi, kaç kere **"en güzel sözü söylemek"** için çırpındığınız sevgilinizi, aynı günün akşamında elinizde solup giden bir yaşam haline getirirsiniz? Dünya daha mı yaşanılır, daha mı güzel olur elinize kardeş kanı sürüldüğünde? **"Namus"unuz kirlenmişse, alnınıza sürdüğünüz kan mı aklayacak sizi?** Kurban mı veriyorsunuz tanrıya, aslında çok daha fazla ikiyüzlü davrandığınızı bildiğinizden, kendi **"borcunuzu"** ödemek için? Kadınları **"gezilecek ve evlenilecek"** olanlar ikiye ayıran sizin zihniyetiniz değil mi? O kadınlardan biri kardeşi-

niz olduğunda kopan fırtına, duyguları parayla alınıp satılan metaya indirgediğinizde sizin içinizde niye kopmuyor?

Yüzyıllardır süregelen bu çarklar, kadınlarmın aleyhine dönüyor ve sonuçta yine kadınları öğütüyor. **"Bakire olmadığı"** gerekçesiyle **"baba evi"**ne ertesi gün bırakılan Yasemin'in yazgısında cisimleşiyor bu defa kadınlarımızın yazgısı. Ne kahreden bir durumdur ki bu **"Bana eniştem tecavüz etti"** demesine rağmen, kendisine biçilen kurban rolünden kaçamıyor... **"Benim ne suçum var?"** sorusuna verecek bir cevapları yok oysa. Mamak'ta O'nu vuran kardeşi şimdi firarda, öldürülmesine sebep olan eniştesi ise ortalarda yok. Belli ki kendisine tanınmayan **"kaçma hakkı"** onlara tanınmış, kendisine tanınmayan yaşam hakkı gibi. Ülkemizdeki pek çok kadın gibi **"resmi nikah hakkı"** da olmadan, kocası olmayan ama **"sahibi"** olan erkek tarafından, ailesinin evine geri götürüldü, babadan çıkıp koca evine gitmişti, geri dönebileceği tek yer de gene orasıydı. Askerden izine gelmiş olan kardeşi Gökhan, yıldırım hızıyla yetişti: **"Bu leke temizlene-**

cekti..." Düşünce kaç defa yerden kaldırmıştır kardeşini, kaç defa doyurmuştur elindeki ekmeğin yarısıyla... **Tüm bunları yıllarca yaşar da nasıl uzanır elleri o tetiğe kardeşin?**

Mamak'ta başına sıkılan kurşuna karşı verdiği mücadeleyi kaybetti Yasemin. Cenazesini almaya ailesinden gelen olmadı, **"utanılacak"** olan Yasemin miydi ki? Oysa olanca masumluğuyla gülümsüyor bize geride kalan resimlerinden. O, **Cebeci Asri Mezarlığı'nda** yatarken şu an, AKP hükümeti aile içi şiddetin cezalandırılmaması için ısrarını sürdürüyor. Eşine dayak atanlar özür dilerse, affedilecek... Devletimizin her dönem çok sevdiği o **"Pişmanlık Yasa"**larından biri de çıkartılabilir Yasemin'i, Güldünya'yı, Şemse'yi öldürenler için...

Çıkıp ortaya **"pişmanım"** deseler yetmez mi devlet babanın gözünde? Oğullarına **"vur emri"** veren babalar, polislerine **"katli vaciptir"** diyen devlet babadan esinleniyor, güç alıyorlar. Kadınlarsa, bu bildik oyunda bir figürler, ezberi bozup, çarkın dışına çıkıp **"oynamıyorum!"** diyene kadar...

Zor dönemlerin çığır açıcısı: Hayrettin Bakış

BARGİNİ ŞEHİTLERİ

Hayrettin Bakış komutasındaki gerilla birliği **29 Haziran 1985** tarihinde **Hozat**'ın Bargini köyüne yakın bir mezrada konakladığı bir sırada bir işbirlikçinin, ihbarı sonucu TC askerleriyle **TİKKO** gerillaları arasında çıkan çatışmada Nihat Topuzoğlu ve Metin Eker ile birlikte şehit düştü.

Nihat Topuzoğlu: 1961 yılında Dersim Ovacık Topuzlu köyünde dünyaya geldi. Kod adı Mazlum'dur. Yurtdışından kısa süre önce ülkeye dönmüş ve kavganın denizine atılmıştı.

Metin Eker: 1962'de Dersim Hozat Ergen (Gecimli) köyünde dünyaya gelen Metin Eker; Cenk ve Gözlük kod adlarını kullandı. Genç yaşlarda tanıştığı Proletarya Partisi'nin düşüncelerine gönülden bağlıydı.

Hayrettin çok genç yaşlarda **Proletarya Partisi**'nin düşüncelerinden etkilendi ve kısa sürede örgütlü faaliyete başladı. Bu faaliyet içerisinde düşmana esir düştü, hapis-haneye konuldu. İki yıla yakın bu koşulları

tırmamak için, geminin dümenine daha sıkı sarılıp usta bir kaptanın engin tecrübesiyle, engellerle ustaca boğuşup yoluna devam etmesi için görevinin başında olmalıydı.

Kaptanlardan biri olarak geminin başında bulunması bir ideolojik kavrayış, davaya, partiye, halkına bağlılık sorunudur. Davaya, partiye, kitlelere ve kendine karşı sorumluluk ve samimiyet sorunudur. O, buna layık olmaya çalıştı. Kavrayış, seviyesi, yetenekleri ve birikimi oranında çaba saffetti. Yetersizliklerini gördüğü ve gösterildiği oranda samimiyetle aşan bir yoldaştı. Oldukça alçak gönüllü idi.

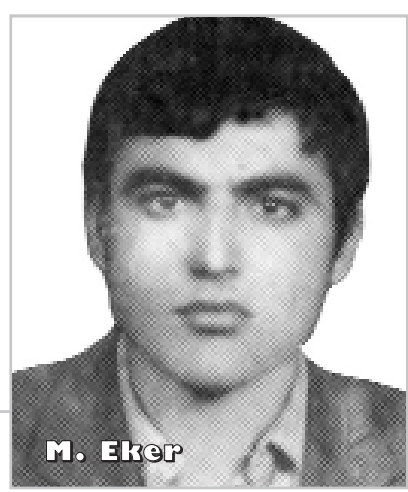
Araştırmaktan bıkmayan, öğrenmekten kaçmayan...

Ondan öğreneceğimiz, bize örnek teşkil eden birçok yönü var. En başta araştırma ve inceleme yapmasını sevmesi. Teorik-siyasal araştırmaları imkân ve zamanı elverdiği oranda yapardı. Onun dışında herhangi bir sorun ve olguyu ele alırken mümkün olduğu kadar iyi araştırır ve ondan sonra hüküm

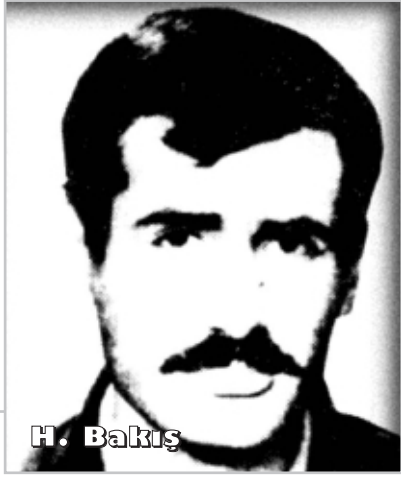
bilecek saygınlığını ve sevgisini kazanıyordu. Yoldaşın sınıf kınıyla dolu olması ve düşmana karşı acımasız olması onun bir başka özelliğiydi. O dönemin sınırlı teçhizatına rağmen bir dizi saldırı ve savunma eylemine girmiş, başarıyla çıkmıştı. İhbarcıların korkulu rüyasıydı. Gelen bilgilerin yanı sıra diyaloglarda istihbarat edinir, zayıf noktalar bulur, tahlil, bağlantı, ilişki ve çelişkileri iyi yakalar, izlerini sürdürür, gözetim altında bulundurup, müthiş bir mantık gücüyle ele alır sonuca taşırdı.

Yoldaşlarının gözbebeğiydi

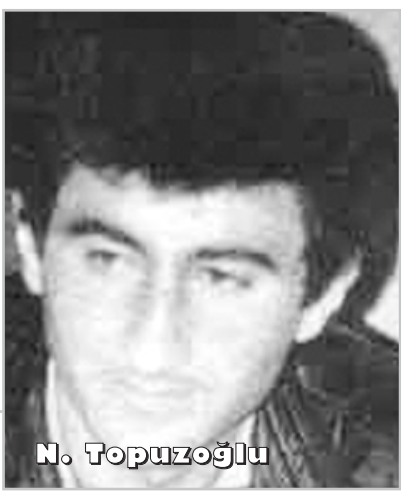
Hayrettin yoldaş sadece kitleler tarafından bu kadar sevilmiyordu. Bütün yoldaşları tarafından da çok seviliyordu. Onunla çalışmak, onun gerilla birliğinde olmak bütün yoldaşlarının gönlünde yatan bir istemdi. Onunla birlikte çalışmak bir şanstı. Onun yanında olanlar kendini daha güvende hissediyordu. Gerek siyasal meselelerde, gerek örgütsel meselelerde, gerek gelişen olaylar-

M. Eker

H. Bakış

N. Topuzoğlu

yaşadı ve 1980 sonlarında çıktı. Hapishane sürecinde sürekli okuyor, araştırıyor, yoldaşlarıyla tartışıp birçok şey öğreniyor, kavrayıyor, ideolojik ve siyasal olarak yetkinleşiyordu. Kendisini "dışarı"daki sınıf mücadelesine hazırlıyordu.

Hapishanedan çıkınca ilk işi partisi ile bağ kurmak oldu ve örgütlü faaliyete bıraktığı yerden devam etmekte tereddüt etmedi. Artık kırsal alanda görevlendirilmmişti ve **Dersim**'e getirilmiş, gerillaya katılmıştı.

Cuntanın gelişinden aylar sonra yapılan 2. Konferans'dan sonra çeşitli kararlar alınmış ve buna uygun görevlendirmeler yapılmıştı.

1981 yaz sonlarından itibaren **Proletarya Partisi** birçok alanda alınan kayıplar sonrası önemli darbeler yedi. Ancak Dersim'deki büyük ve yoğun operasyonlara rağmen, kırsal alan oluşu ve kitle desteğinden dolayı kayıp almıyordu. Ancak şehirlerde düşmanın çok yönlü saldırıları sonucu önemli kayıplar alınmıştı.

Ağır faşist terörün bütün hızıyla sürdüğü, devrimci hareketin çok ağır kayıp aldığı, kitlelerin önemli ölçüde sindirildiği koşullarda Proletarya Partisi'nin daha iyi korunabileceği ve örgütlü gücü ve silahlı gücünün başında olmanın önemini görüp, onda diretenlerden biriydi Hayrettin yoldaş. Hem hedefe ilerlemek, hem keşmekeşliği önlemek ve ortaya çıkan her karmaşayı önlemek, hem de fırtına ve azgın dalgalarda gemiyi ba-

yürüttü. Araştırmadığı, incelemediği, bilmediği konulara karışmazdı ve "bunlara sahip olmadan konuşmak saçma sapan konuşmaktır, ciddi hatalara götürür" derdi. Kitlelerle diyalogu çok muazzamdı. Yaşlılarla, kadınlarla, gençlerle ve çocuklarla oldukça rahat diyalog kurar, yaşlıyla yaşlı, çocukla çocuk gibi olur ve öne çıkan sorunları üzerine ajitasyon/propaganda yaparak onları sıkmadan saatlerce dinlemelelerini sağlardı. Oldukça sabırla onları dinler, konuşurken de ara sıra soru sorar onların dikkatini yoğunlaştırır ve neşeyle dinlemelelerini sağlardı. Kitlelerin iyi bir öğrencisi olduğu gibi, iyi bir öğretmeni oluyordu. Aynı zamanda iyi bir ajitatördü.

Kitlelerin sorunlarıyla ilgilenmeye önem verirdi. Kırsal alanlarda bulunduğu için köylülüğün küçük mülk sahipliğinden gelen sorunlarını, çelişkilerini, sürtüşmelerini, bunların nedenlerini iyi bildiği için kolay çözerdi. Kim neyi, niye, hangi amaçla getiriyor veya hangi zemine çekecek hemen başında tahmin eder, hemen altında yatan hesapları ortaya döker, "böyle olmaz" deyip ikna ederdi. Herhangi bir sorunu araştırırken de oldukça uyanıktı. Yoldaşın diğer şeylerin yanı sıra ağırbaşlılığı, olgunluğu, alçakgönüllülüğü, fedakarlığı, ciddiyeti, verdiği sözlere bağlılığı, kitlelerle diyalogu, seviyeli esprileri, yoldaşlarına bağlılığı, onlar üzerinde gözle görülür yarattığı etki, oturaklı kişiliği vb. kitleleri derinden etkiliyor, olağanüstü denile-

de, gerek sorunları ele alırken yöntemde ve gerek düşman karşısında takınılan tavır ve izlenmesi gereken hat konusunda olsun Hayrettin yoldaşın yanında olmak bir avantajdı yoldaşlar için.

İyi bir örgütçüydü

Yoldaşın örgütçü yeteneği gelişkindi. Her koşulda koşulları, ihtiyacı, mevcut nicel gücünü ve onun niteliğini iyi tahlil edip, stratejik hedeflerini gözden kaçırmadan, neleri önce, neleri daha sonra ele alacağını iyi hesaplayarak hareket eder, planlamasını ona göre yapardı. Güçlerini organize edip doğru yönlendirmeyi iyi becerirdi. Pratik zekâ, çekip çevirme, duruma hâkim olma, inisiyatifinde elde tutma, insanlara güvenip öncelik tanırken aynı zamanda inisiyatifinde elinde bulundurma, yanlış ve aksaklıklara zamanında müdahale etme, her insanın yeteneklerinden yararlanmak, görevlendirmelerde yeteneklerini göz önünde tutmak her örgütçüde bulunması gereken bir özelliktir.

Bugün genelde devrimci örgütlerin, özelde **Proletarya Partisi**'nin her zamanından çok böylesi yoldaşlar yetiştirmeye ihtiyacı vardır. Yeni kuşaklar bazı yönlerini vurguladığımız Hayrettin yoldaş kendilerine örnek almalıdır. Her isimlerini telaffuzda ve fotoğraflarına bakarken onlara ne derece layık olduğuna cevap verebilmelidir. Onların ideallerine bugün daha çok bağlı kalıp hayata uygulamalıyız. **Bir yoldaş**

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Aziz Akpınar: 17 Haziran 1978'de Tarsus'ta polis tarafından katledildi.

Aziz Araz: Aslen Karslı olan Aziz Araz, 15-16 Haziran'la ilgili yapılan gösteriler sonrasında 16 Haziran 1980 tarihinde İstanbul'da gözaltına alınarak işkencede katledildi. Devrimci örgüt TİKB'nin yaptığı bir korsan eylem sonrasında çıkan çatışmada bir asteğmen ve iki er öldürülmüştü. Tek bir eylemciyi dahi ele geçiremeyen devlet, bölgede insan avına çıkmıştı. Bu operasyonlar sırasında Aziz Araz da gözaltına alındı. Aziz Araz ve TİKB militanı Songül Kayabaşı bu işkenceler sonucuna katledildiler.

Efendi Diril: 30 Haziran 1980 tarihinde İstanbul Kanarya'da katledildi.

1956 yılında Dersim'in Ovacık ilçesi Hülüküşağı köyünde dünyaya gelen Efendi Diril, henüz çocuk yaşlarda tanıştığı faşizmin zulmüyle. 1976 yılında TKP/ML saflarına katıldı. Birçok eylemde aktif rol alan Efendi Diril, 1978 yılında Parti Üyesi olduktan sonra da çeşitli askeri eylemlerde yerini aldı. İstanbul Bölgesi örgütlenme komitesinde yer alıyordu. Yiğit, militan, fedakar mücadelesiyile kısa zamanda düşmanın korkulu rüyası haline geldi. İstanbul Kanarya Çakar sokağında vücuduna 20 kurşun sıkılarak katledilmiş vaziyette bulundu. Cenazesi daha köye varmadan Ovacık Merkezde görkemli bir tören düzenlendi. 2000'i aşkın kitlenin hep bir ağızdan attığı "Efendiler Ölmez" sloganlarıyla uğurlandı.

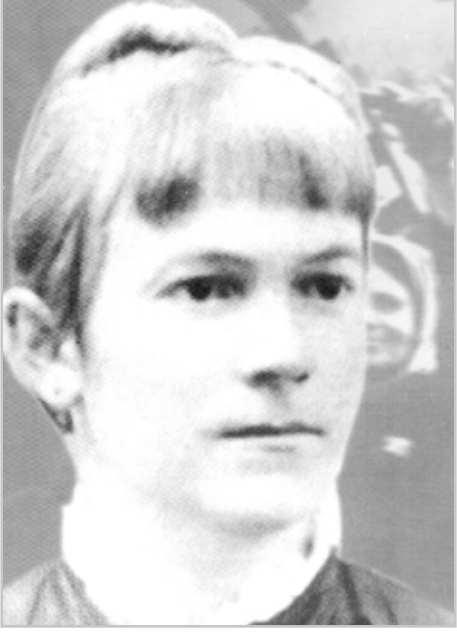
Aziz Erkoç: Aziz Erkoç (İzzet) Dersim-Hozat Tagger köyünde doğdu. 1980 öncesinde mücadeleye katıldı.

İsmail Bulut: 1963 yılında Dersim'in Hozat ilçesi Zenkire köyünde doğan İsmail Bulut, mücadele hayatı boyunca Şahin, Qero isimlerini kullandı. Gerilla savaşındaki ustalığı ile sadece Dersim değil; Sivas'ta da halkın sevgilisi, düşmanın ise korkulu rüyası olmuştur. Karadeniz dağlarında adım adım çatışmalar devam ederken TİKKO gerillaları Kaçkar dağlarını aşıyorlardı. Tarihler 21 Haziran 1992'yi gösterdiğinde bir haber daha dalga dalga duyuluyordu. Eksilen cephanelerini tamamlamak için bomba imal eden gerillalardan Doğan Karadağ, elindeki bombanın patlaması sonucu şehit düşerken yanında bulunan İsmail Bulut ise yaralanmıştı. Aynı gün yaralı olarak ele geçirilen İsmail Bulut, yapılan işkenceler sonucu katledildi.

Doğan Karadağ: 1962 yılında Dersim Hozat, Tagger (Ormanyolu) köyünde doğdu. Çocukluğundan itibaren devrimcileri tanıyan Doğan Karadağ, önceleri Dev-Yol taraftarıydı. 12 Eylül AFC'sinin ardından TİKKO'ya katılarak halkın sevgisini kısa zamanda kazandı.

Fatih Öktülmüş: 1949 doğumlu olan TİKB MK Üyesi Mehmet Fatih Öktülmüş, 68 kuşağı devrimci gençliğin anti-faşist, anti-emperyalist mücadelesinin içinde yer aldı. Devrimci bir grubun içinde faaliyet sürdürürken 12 Mart döneminde tutsak düştü. Hapishanedan başı dik çıkan Fatih Öktülmüş, Çukurova tarım işçilerinin arasında sendika çalışması yürüttü. 1976'da yeniden tutuklandığında yine şubedeki direnişiyile düşmanı çığına çeviriyordu. Osman Yaşar Yoldaşcan'ın şehit düştüğü çatışmada ağır yaralandı. Ardından yakalandığı Adana'da, 12 Eylül faşizminin en ağır döneminde Adana, Ankara ve İstanbul polislerinin aylar süren işkencelerine devrimci iradeyle karşı koydu. Kabakoz, Metris, Sultanahmet'te süren tutsaklık yaşamı Sağmalcılar Özel Tıp Hapishanesi'nde son buldu. 1983 sonlarında Tek Tıp Elbise'ye karşı TİKB ve Devrimci Sol'un başlattığı, Devrimci-Sol savaşçıları Abdullah Meral, Hasan Telci ve Haydar Başbağ'ın da şehit düştüğü Ölüm Orucu direnişinin 67. gününde 17 Haziran 1984'te şehitler kervanına katıldı.

Ölüm Orucu Şehitleri: Veli Güneş, 16 Haziran 2001 (DHKP-C), Aysun Bozdoğan, 26 Haziran 2001 (TKEP/L) Zehra Kulaksız, 29 Haziran 2001 (DHKP-C) Feda eylemcileri: Hüseyin Çukurluöz ve Bekir Batu-ru (DHKP-C) 23 Haziran 2004'de hapishanede ölüm orucundayken bedenlerini tutuşturarak şehit düştüler.

Bugün herkesin bildiği devrimci kadın önder **Clara Zetkin**, bir zamanlar konuşma kürsüsüne korka korka çıkandır, oysa mücadelenin içinde artık mücadelenin en ön safında yer alan bir savaşçı ve kadınların kürsüdeki sesi olur.

“Sanki kanat takmışım gibi geldi bana...”

Paris’te 1889’daki **II. Enternasyonal**’in kuruluş kongresinde ismi okunduğunda bu korkuyu yener, “**Söz sırası yurttaş Zetkin’in**”. Başlangıçta tutuk, sonra gittikçe kendisinden daha emin ve daha akıcı bir dille, 32 yaşındaki **Clara Zetkin** ilk büyük konuşmasında kadınların davasını temsil eder: Konuşma metninin başlığı, “**Kadının kurtuluşu için**”dir. Clara Zetkin sosyalist partilerde hakları için savaşmak isteyen kadınlara tercüman olmaktadır. “**Erkeğin desteği olmadan**” diye açıklar, “evet, hatta genellikle erkeklerin iradesine karşın, kadınlar sosyalist bayrak altına girmişlerdir... Fakat onlar şimdi bu bayrak altında duruyorlar ve burada kalacaklar! Burada özgürlükleri için, eşit haklara sahip insan olarak kabul edilmeleri için savaşıyorlar.

Sosyalist işçi partisi ile el ele yürüyerek savaşın tüm zorluğuna ve gerektirdiği özverilere katılmaya hazır oldukları gibi, zaferden sonra da elde ettikleri tüm hakları korumaya kesin kararlıdır.” Paris kongresindeki bu konuşma sadece Clara Zetkin’in ilk büyük konuşması değildir. Bu konuşma uluslararası bir topluluk önünde cinsinin eşitlik hakları için savaş veren ve “**Kadın ve Sosyalizm**” konusunu gündeme getiren bir kadının tarihteki ilk konuşmasıdır. “**Sanki kanat takmışım gibi geldi bana**” der Clara Zetkin konuşmasını bitirdiğinde.

“**Yaşamın olduğu yerde savaşmak istiyorum**” sloganı onun yaratışıdır. Bu noktaya nasıl varmıştır? Bu genç Alman kadın neden ille de Sosyal Demokrat Parti’ye katılmıştır? Bir köy öğretmenin kızı olan **Clara Eissner**, **Chemnitz** yakınındaki **Wiederau**’da yetişir. Günün birinde babasının kütüphanesinde Papa’ya karşı ayaklanmaların bir hikâyesini bulur. Yakılmak için odun yığınları üstüne bağlı olduklarında bile inançlarından dönmeyen bu kadın ve erkeklerden çok etkilenmiştir.

“**Onlardan, daha çocukken, insanın inancı uğruna ölmeye hazır olması gerek-**

tiğini öğrendim” diye anlatır hayatının sonunda. 1872’de Eissner ailesi **Leipzig**’e taşınır. Clara öğretmen olmak ister. Gerçekleşmesi kolay olmayan bir arzudur bu. Çünkü devlet o zamanlar kadınların yüksek öğrenim görmesi ve kadın öğretmen yetiştirilmesi ile ilgilenmemektedir ve kadınlar kamusal eğitimin henüz her dalında çalışmamaktadır.

Leipzig’deki kurs döneminde Clara, devrimci düşünceleri ve eylemleri yüzünden ülkelerinden sürülen ve şimdi Leipzig’de öğrenim gören bir grup Rus öğrenciyle tanışır. **Karl Marx** ve **Friedrich Engels** isimlerini ilk kez işitir.

Rus öğrencilerden biri olan **Ossip Zetkin**, Clara’nın en yakın arkadaşı ve dostu olur. Sık sık kendisini sosyal demokratların toplantılarına götürür. Aynı yıl 1878’de **Sosyalistler Yasası** yürürlüğe girer. Bu yasa eyalet polis müdürlüklerine yerel sosyal demokrat cemiyetleri, sendikaları ve işçi eğitim cemiyetlerini yasaklama yetkisi vermektedir.

Birdenbire parti ve onunla birlikte tüm işçi örgütleri yasadışı olur, tüm yayınları yasaklanır. Partinin yasadışı çalışmalarına katılmaya devam eder.

1880’de Ossip Zetkin Leipzig’den sürülür. İki yıl sonra Clara onun ardından Paris’e gider. Evlenirler.. Kısa bir zaman sonra **Ossip Zetkin** ağır hastalanır. 1889’un Ocak ayı sonunda ölür.

Clara Zetkin yıllar sonra bir kız arkadaşına kocasının ölümünü yazarken, “**Sanki benim hayatım da durmuştu**” der; “o zaman sadece çocuklarım uğruna hayata geri döndüm; ve tam adımı koyarsak, sosyalist devrim savaşçısı bir kadın olarak verdiğim uğraş sayesinde.” Clara Zetkin Paris’te sürgündeyken sürekli Alman ve Fransız işçi hareketleriyle ilgilenir ve bu sırada iki temel sorunla karşılaşır:

Sosyalist toplumda kadının yeri nerededir?

Sosyalistler kadınları nasıl uyandırıp mücadelenin içine çekebilirler?

Bu konuya ilişkin ilk büyük katkısı Paris’teki **II. Enternasyonal**’in kuruluş kongresinde yapar.

Eylül 1890’da sosyal demokratlara karşı tedbir yasaları kaldırılır. Clara Zetkin iki çocuğuyla vatanına geri döner ve Stuttgart’ta yerleşir. Kadın işçilerin çıkarını kollayan Eşitlik adlı bir derginin kurucu ortağı ve yöneticisi olur. İlk yılların Eşitlik dergisinin sayfaları çevrilirse, kadın işçi hareketi gelişiminin canlı tabloları görülür. Bu dergilerde Jüt İplik Fabrikası’nda bir kadın işçinin Bremen’de 14 fenikten 15 fenığe kadar saat ücreti aldığı okunur. Çoğu, haftada yalnız bir kez sıcak öğle yemeği yiyebilmektedir... **Dresdenli** tütün işçileri; “içimizden biri mesai sırasında gülecek olsa bu ölümcül

suçun bedelini 50 fenik ceza ile ödemek zorundaydı,” diye anlatırlar. 1905 yılından itibaren eğitimini tamamlamış olan öğretmen Clara Zetkin kendisini yürekten istediği bir konuya adar: Pedagojik çalışma.

Ağustos 1907’de sosyalist kadınların ilk uluslararası toplantısına 14 ülkeden 56 delegeye katılır. Bu kadınlar Clara Zetkin’i uluslararası sekreterliğe seçer ve Eşitlik dergisini uluslararası yayın organı olarak belirlerler.

Ağustos 1910’da ise, Kopenhag’da toplanan **Uluslararası Emekçi Kadın Kongresi**, Zetkin’in önerisiyle 8 Mart’ı Uluslararası Emekçi Kadınlar Günü ilan eder.

II. Uluslararası Kadınlar Konferansı’nda katılımcı kadınlar, her yıl uluslararası bir kadınlar günü kutlanmasını kararlaştırır. İlk önce, mart ayındaki bu gün, kadınların seçme hakkı için propaganda yapmaya hizmet edecektir. “**Yaşasın kadınların oy hakkı!**” Bir yıl sonra Alman kadınlar mart ayındaki “**kendi günlerinde**” caddelerde bu sloganı pankartlara yazarlar. Clara Zetkin Eşitlik dergisinde bunu, “**Dünyanın şimdiye kadar gördüğü, kadının eşitliği için yapılan en görkemli gösteri**” diye haber verir.

Daha 1912 yılında Clara Zetkin uluslararası sosyalistler kongresinde, Basel’de dünya kadınlarını barışın korunmasına aktif olarak katılmaya çağırmıştır. Savaşın sür-

düğü 1915’te Almanya’da illegal olarak bir manifesto yayınladı: “**Savaşı Bırakın!**” “**Vatana ihanete teşebbüs**”ten tutuklanır. Serbest kalır kalmaz, savaşa karşı yasadışı mücadeleye devam eder. En ağır darbeyi yiyene kadar: Parti yönetimi Eşitlik’in redaksiyonunu elinden alır.

“**Her şey beni Rusya’ya çekiyor. Rusların arasında yeni vatanımı buldum, politik açıdan, insanlık açısından, onların arasında sonuna kadar çalışmak ve savaşmak istiyorum.**”

Bunu 1917’de Rus işçi ve köylüleri Çar’ı devirdiklerinde yazmıştır. Lenin’le uzun konuşmalar yapar ve bunları Lenin ile Anılar kitabında yayınladı. 1920’de Alman parlamentosunda yeni kurulan Komünist Parti’nin baş adayı seçilir. **Komünist Enternasyonal**’in kadınların çalışma hayatıyla ilgili temel esaslarını hazırlar.

Ölümünden bir yıl önce, 75 yaşındayken hâlâ **Berlin**’deki Alman parlamentosunun kürsüsünden faşist tehlikeye karşı hararetle bir konuşma yapmış ve ağır hasta olmasına rağmen şöyle haykırmıştır: “...Faşizmin tüm ülkelerdeki karşıtları! Kanlı zulümle, terörle, açlık ve savaşla birleşmiş faşizm paramparça edilip yere serilmeden, aramızdan hiç kimse dinlenme ve mola verme hakkına sahip değildir.”

BEYAZ DAĞ ŞEHİTLERİ

19 Haziran 1982

Düşman bir ihbar üzerine Dersim’in Hozat ilçesindeki Beyaz Dağ’ı dört bir yandan kuşatma altına alır. Konaklamak için gittikleri bu yerde nöbetçinin dikkatsizliği, durumu daha da zorlaştırır. **19 Haziran 1982**’de çıkan çatışmada Hüseyin Gözülü şehit düşerken **Mahmut Şefik Karaağaç** ağır yaralı olarak düşmanın eline geçer ve işkencede katledilir.

M. Şefik Karaağaç: 1956’da Der-

sim’in Hozat ilçesi Incıga köyünde aydın bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. **II. Parti Konferansı**’ndan sonra **TİKKO**’nun çeşitli komutanlıklarında da görev yaptı.

Hüseyin Gözülü: Dersim Merkez Rayberler köyünde doğan **Hüseyin Gözülü** (Bozo), kendi köyünde Proletarya Partisi’yle ilişkiye geçerek kuryelik görevini üstlendi. Daha sonra **TİKKO** örgütlenmesi içinde yer aldı. **TİKKO** muntika komutanlığında da görev yaptı.

Umudu Tohumca büyüttük

Geleneksel “Umudu Tohumca Büyüteceğiz” pikniği Tohum Kültür Merkezi tarafından bu sene 4 Haziran Pazar günü gerçekleştirildi. Kemerburgaz’da Aziz Paşa Piknik Alanı’nda gerçekleşen pikniğe İstanbul’un pek çok semtinin yanısıra çevredeki illerden de katılım sağlandı.

Her yıl insanları bir araya getirmek, egemenlerin dayattığı yoz kültüre karşı emekçilerin kültürünü yükseltmek amacıyla yapılan pikniğe bu yıl pek çok sanatçının yanısıra tiyatro, halk oyunları ve konuşmacılar da katıldı.

Sabahın erken saatinde buluşmaya:

Sabah erken saatlerde kalkan otobüslerle piknik alanına gelen kitle kısa süre içinde 3000’in üzerinde bir sayıya ulaştı. Alana giren kitle; “Kürt halkına özgürlük Halk Savaşıyla gelecek”, “Emperyalizmin köleleştirici kültürüne karşı Yeni Demokrasi Kültürünü kuşan”, “Emekçi semtlerinde yıkım ve çeteleşmeye karşı direnişi yükseltelim” yazılı pankartlarla karşılandı.

Otobüsten inen kitle kısa süre içerisinde piknik alanında yerini hazırlayarak kahvaltılarını yaptı. Yaklaşık yarım saat sonra piknik alanında kurulan platformdan etkinlik çağrısı yapıldı. İlk sahne alan Gulasor Halk Oyunları Ekibi, Adana yöresine ait oyunu ile kitleyi coşturdu.

Kürt halkının talepleri ve türküleri kendi dilindeydi

Gulasor Halk Oyunları ekibinin ardından sahneye Koma Çiya çıktı. Son günlerde egemenlerin “Türk egemen ulus” politikalarını daha da azgınlaştırması ve sahneye ülkücü-şovenist kuklaları sürmesiyle Kürt halkının kültürü ve kimliği üzerine olan baskıları hedef alan türkülerde, sık sık “Yaşasın halk-

ların kardeşliği”, “Kürt halkına özgürlük halk savaşıyla gelecek” sloganları atıldı.

Kitleyi uzun süre halaya çeken Koma Çiya üyeleri, burada olmaktan ve böyle bir şekilde kültürlerini yaşatmaktan mutlu olduklarını söyleyerek sahneden inmeden önce herkesi selamladı.

Partizan coşkusu halaya durdu

Geçmişten beri tanınan ve bugüne kadar pek çok konser ve etkinlikte adını sık sık işittiğimiz Hasan Sağlam, kısa bir aradan sonra sahne aldı. Egemenlerin, halkın kültürünü yozlaştırmak için elinden geleni yaptığını, halkların dillerini yasakladığını, mahallelere çeşitli yozluklar soktuğunu belirten Sağlam, kitleyi de bu konuda mücadeleye çağırarak, birliğin değerinin iyi bilinmesi gerektiğine vurgu yaptı.

S a ğ - lam, sahnede bulunduğu süreçte halay türküleriyle kitlenin coşkusunu perçinledi. Ayrıca Kürtçe bir ağıtı da seslendiren Sağlam, başka etkinliklerde de buluşmak üzere kitleyi selamladı.

“Dönen dönsün ben dönmezem yolumdan!”

Esenler’de kurulup çalışmalarına TKM’nin ev sahipliği yaptığı Tiyatro Meşale “Pir Sultan” oyunuyla türkülerin arasına Anadolu’nun isyankâr ruhunu, başeğmezliğini ekleyerek pikniğe katılanlar için sahneye koydu. Bir yandan deyişler, bir yandan Pir Sultan türküleriyle sahneye konan oyunda Pir Sultan’ın

zamanın sömürücüleri tarafından ve Hızır Paşa’nın maşalığı ile nasıl asıldığını canlandırdı.

Tarihi türküleriyle tekrar canlandırılan tiyatro grubu, en son sahnesinde kitleden “Ağa patron devletini yıkaçağız, halk iktidarı kuracağız”, “Faşizmi döktüğü kanda boğacağız” sloganlarıyla destek buldu.

Halaylar, horonlarla buluştu

Öğle yemeği için verilen aradan sonra çıkan Gökhan Birben, ilk başta çok iyi bilinen “Avluska Licunali” türküsüyle dinletisine başladı. Sahnede kitlelere takdim edilirken Gökhan Birben’i sanata kazandıranın Kazım Koyuncu olduğu belirtilerek, söylenen türküler O’na ithaf edildi.

Birben, türkülerinden önce Kazım Koyuncu’nun kısa bir biçimde hayatına değinerek, onun Karadeniz ezgilerini

ölüm olduğunu belirten Birben; bedeninin toprağa gömülmüş olsa bile sevgisinin ve ezgilerinin insanların, halkının yüreğine gömüldüğünü söyledi. Kazım Koyuncu anısına Kazım’ın bazı şarkılarını da dillendiren Birben, kitleyi horona çağırarak piknikteki renkliliği daha da artırdı.

Arap halkının ezgileri “halkların kardeşliği”ni dile getirdi

Daha sonra sahne alan Hilmi Yarayıcı, bugün halka yönelmiş bu kadar saldırı arasında buna karşı duran devrimcilerin toplum açısından önemine değinerek, sahneden Partizan’ı selamladı.

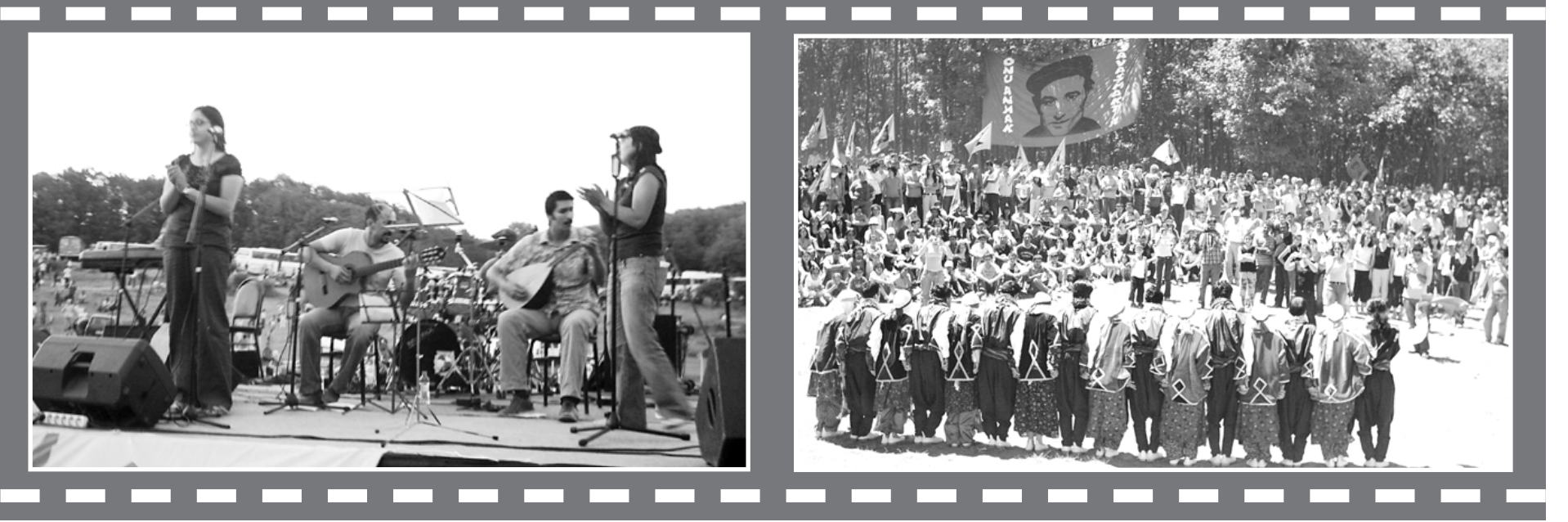
Yıllardan beri pek çok direniş var edildiğini ve bu direnişlerin halkın kendi kültürü ile dilden dile, yerden yere yayıldığını belirten Hilmi Yarayıcı, bugün burada egemenlerin yoz kültürü yerine devrimci bir kültürü seslendirmekten duyduğu mutluluğu belirtti.

Dinletisine daha ilk başında coşkuyu ve devrimi koyan sanatçı burada Arapça ezgilere de yer verdi. Bir ara dinletisine kısa bir ara veren sanatçı; yeni hazırlanan TMY’nin halkın pek çok kesiminin haklarını gasp ettiğini, halka karşı savaş yasası olduğunu belirterek pikniğe katılanları TMY’ye karşı yapılan eylemlere daha duyarlı olmaya ve bu eylemlere katılmaya çağırdı.

“Bu birlikteliğin değerini bilmek, hakkımız için mücadele etmek lazım”

Hilmi Yarayıcı’dan sonra sahne alan Suavi, dinletisinin başında kısa bir konuşma yaparak Tohum Kültür Merkezi’nin örgütlediği pikniğin önemine vurgu yaptı.

Bazıları tarafından bu tarz pikniklerin arkadaş, eş, dostun yılda bir buluşması gibi görülse de var olan bu kadar yozlaştırma içinde bunların ayrı bir yeri olduğunu söyledi. Kültür denilen kavramın bütün bir yaşamı etkilediğini ve bu yüzden kan emicilerin dejenere etmek için uğraş verdiğini belirten Suavi, pikniğe katılanların burada söylenen türkülerle daha coşkulu ve inançlı katılmasını istedi.

Ayrıca bazı "sanatçıların" kültür üzerinde var ettikleri yozlaşmaya değinen Suavi, böylelerinin sanatçı sayılmaması gerektiğini ve halkın bunlara rağbet etmemesi gerektiğini vurguladı.

Suavi, kitleyi atılan sloganlara daha gür bir sesle eşlik etmeye ve bu sloganları hayatlarına hedef olarak koymaya çağırdı.

Suavi'nin arkasından ise 7 Nisan 2006 tarihinde Ordu'da askeri bir eylem hazırlığındayken bir kaza sonucu şehit düşen TKP/ML TIKKO komutanlarından Dilek Polat'ın abisi Metin Polat, kısa bir konuşma yaptı. "O, bu yolda yaşadı, bu yolda öldü" diyen Polat'ın sözleri "Gerillalar ölmez yaşasın Halk Savaşı" sloganıyla karşılandı. Daha sonra "Yeni Demokrasi" kültürünü yaymak için üretimler yapan ve hepimizin yakından tanıdığı Grup Şiar sahneye çıktı.

Grup Şiar'a Partizan coşkusu eşlik etti

Sahne aldığı sırada programın geç başladığını ve bu yüzden bazı sanatçılara çok fazla zaman kalmadığını belirten Grup Şiar, yeni çıkan kasetinden okuduğu türkü ve marşlarla kitlenin coşkusu artırdı. Kitle sık sık "Gençler dağlara Partizan iktidara", "Kürt halkına özgürlük halk savaşıyla gelecek" sloganlarını attı.

Grup Şiar'ın ardından çıkan ve Ruhi Su Sanat Topluluğu içerisinde yıllarca Ruhi Su'nun türkülerini halka taşıyan Hasan Karayol ve müzisyen Mus-

tafa Karaçeper sahne aldı. Sanatçılar Ruhi Su'nun Türkiye'deki pek çok milliyet ve ulusun geleneklerine yerleşmiş türkülerini dillendirdi ve beğeniyle karşılandılar.

Etkinlikte ayrıca şair Ruhan Mavruk şiirleriyle pikniğe coşku katarken, Kartal Hürriyet Mahallesi'ndeki yıkımlarla ilgili olarak Hasan Ekinci, Dünya Çevre Günü nedeniyle de Munzur Çevre Derneği Başkanı Ali Ekber Barmağaç birer konuşma yaptılar.

Etkinlik havanın kararmasına rağmen kitlenin coşkulu alkışları ile son buldu.

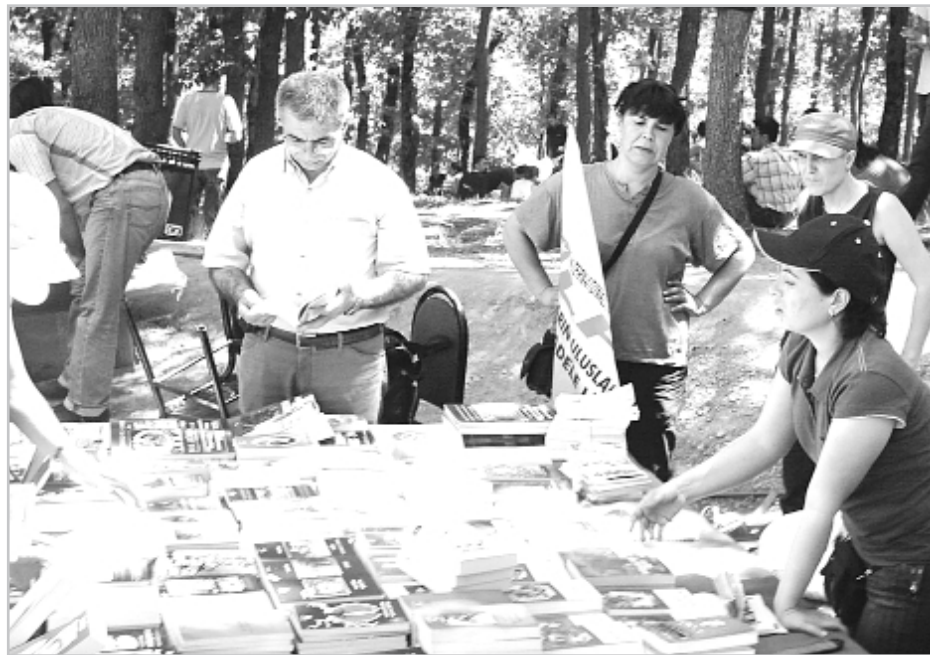
Gözlemler... Gözlemler... Gözlemler... Gözlemler... Gözlemler...

Bu sene çalışması geçmiş yıllara göre daha kısa bir zamana sıkıştırılan TKM'nin Umudu Tohumca Büyütelim pikniğine tüm aksiliklere ve kısa süreli çalışmasına rağmen yoğun katılım oldu. Biz de burada insanlarla sohbetlerimiz sırasında edindiğimiz gözlemleri aktarmayı uygun gördük.

"Kültürümüzü hep beraber yaşıyoruz"

TKM'nin geleneksel pikniğinde en hoş olan olaylardan biri insanların sofralarını ve yiyeceklerini paylaşmasıydı. Haberi izlerken bize çay ikram eden ve sofrasına buyur eden bir aile ile görüşmemiz de bu noktada önemli bir gerçekliği temsil ediyor. Diyarbakır'dan göç eden aile, pikniğe geldiklerini ve ortamın çok hoşlarına gittiğini belirtiyor. Ailenin babasına nedenini sordüğümüzde eşi de arada söz geçirerek şunları belirtiyor;

"Böyle bir şeyi mahallede yapsan adamlar seni linç etmeye kalkışır. Öte yandan Kürdüz ve kendi kültürümüzü yaşayamıyoruz. Ama buraya geldiğimizde bizim gibi düşünen ve yaşayan

nice insan gördük. Demek ki tek biz değiliz. Koca bir halkız burada ve hep beraberiz..."

Öte yandan pikniğe katılan YDG'lilerin yanına gidiyoruz. Gençler büyük bir şevkle çalışmalarına devam ediyor. Aralarında oturup onları dinlediğimizde ise Haziran ayı içerisinde gerçekleştirilecek ÖSS'yi konuşuyorlar ve hararetle bir tar-

tışma ile eylem kararı alıyorlar. Tartışmalarda bir arkadaşın belirttiği durum hoş; "Çevremize bir bakalım, bu kadar insan buraya sadece eğlenmeye gelmiyor, kültürünü yaşıyor. Biz de istediklerimizi yaşayabiliriz ama öncelikle haklarımızı almamız lazım. ÖSS zaten bir hak gaspı. Doğrusu ben üniversitede okudum, asıl hak gaspı sınavdan sonra görülüyor ama

bu sınav liseli kardeşlerimizin üniversite haklarının gasp edilmesidir."

Biraz sonra ise şehir dışından gelip pikniğe katılan arkadaşlarla tanışıyoruz. Arkadaşlar böyle bir pikniğe ilk kez katıldıklarını söylüyor. Nasıl bulduklarını soruyoruz, cevap şu oluyor; "Valla kirve bizim ilk katılımımız. İnan insan böyle bir sahneden gayet mutlu oluyor. Ayrıca böyle bir şeyi devrimci geleneklere göre kutlamak ayrı bir zevk"

İnsanların pek çoğuna yönelttiğimiz sorularda piknik konusunda ortaklaşa olarak şunlara yer veriyor;

"TKM'nin pikniği bize kendi kültürümüzü yaşıyor. Biz bu sanatçıları normal organizasyonlarda dinleyemiyoruz. Bir sürü para... Ekonomik olarak bunu yapamayız. Lakin insanlarla ortaklaşmaya dayalı böyle bir piknikte hem de böyle sanatçılarla güzel bir gün yaşamak, düşündüklerini yaşamak insanı diri tutuyor. Bence pikniği bu şekilde ele almak lazım".

Eğlencenin ve devrimci coşkunun iç içe geçtiği bir piknik daha sonlanırken, yüzlerden halay çekmekten gelen yorgunluk ve dost gülümsemeleri okunuyor...

İşçi-köylü'den

Zerkavi'den sonra Irak'ta yeni bir dönüm mü?

“Soruşturmaların sonuçlanması iki haftayı bulacaktır ve peşin yargılarda bulunmamalıyız. Fakat, aslında liderler olarak oraya gidip birliklerimizle konuşma sorumluluğumuz var. **Yüzde 99.9**'unun zaten yaptığı şeyi –tam olarak onlardan beklediğimiz gibi onurları ve yükleriyle savaşmalarını- onlara anlatmamız gerekiyor.” Yukarıdaki alıntı **ABD Genelkurmay Başkanı Peter Pace**'nin Kasım ayında **Hadisa**'da ABD askerleri tarafından yapılan ve 25 insanın katledilmesiyle sonuçlanan saldırıyla ilgili yaptığı değerlendirmenin bir bölümüdür. Irak'ta Hadisa ve diğer bölgelerde yapılan katliamların sorumlusu olan **yüzde 0.1**'lik oranla açıklanamayacak bu katliam bilançolarının baş sorumlusu kuşkusuz ki başta ABD olmak üzere emperyalist güçlerdir. Irak'ın başkenti Bağdat'ta yılın ilk 5 ayında çoğunluğu halktan insanları hedef alan saldırılarda **6 bin** kişi hayatını kaybetti.

İngiliz Yayın Kuruluşu BBC'nin Irak hükümetinin resmi rakamlarını kaynak göstererek verdiği habere göre, 2006'nın ilk 5 ayında Irak'ta ABD'nin silahlı katillerinin saldırısı sonucu çoğunluğu sivil yaklaşık **6 bin** kişi hayatını kaybetti.

Ramadi'de, Amerikan savaş uçaklarının **7 Haziran günü** yaptığı hava saldırısında

19 Iraklı'nın yaralandığı açığa çıkmıştı. Artık her gün yaşanan saldırılardan bıktıklarını ifade eden Ahmet Eymen isimli Iraklı, “**Her gün bizi havan topu ve füzeyle vuruyorlar. Sürekli saldırı altında kalıyoruz. Bunu Bush ve Maliki kabul eder mi? Bu mu demokrasi, bu mu bize getirdikleri özgürlük?**” sorularını soruyor.

Amerikalıların keskin nişancılarla sivilleri hedef aldığını anlatan **Kadir Sami** de, “Amerikalılar buraya geldikten sonra sürekli fakir aileleri öldürüyor. Bize böyle özgürlük getiriyorlar. Her gün keskin nişancılar 20-30 kişi öldürüyor. Biz, Irak hükümetinden **El Ambar** bölgesine biraz daha ilgi göstermesini istiyoruz. Burada masum insanlar ölüyor. Bu saldırıda 19 kişi yaralandı. Hepsi masum insanlar. Amerikalılar için önemli olan tek şey, Iraklıları öldürmek. Amerikalıların hepsi terörist. Burada aileleri öldürüyorlar. Iraklılar bunu yapmıyor” diyor.

Saldırıların hız kazandığı Irak'ta ABD askerleri yeni bir “**başarıya**” daha imza attı. Başına 25 milyon dolar ödül konulan “**terörist**” **Ebu Musab Zerkavi** kaldığı yerin tespit edilmesinin ardından hava saldırısı düzenlenerek öldürüldü. Başta Bush olmak üzere bir dizi ismin tebrik mesajları ve açıklamalar yayınladı.

diği olayın ardından en çok tartışılan nokta, direnişin bundan sonraki sürecine bu gelişmenin nasıl bir etkide bulunacağı oldu. Yani direnişin lideri olarak tanımlanan **Zerkavi**'nin öldürülmesinin ardından direnişçiler dağılacak, “terörist” saldırılar azalacak vb. tespitler yapılmaya başlandı. Ve bu gerçek dışı rüya, en çok da Bush tarafından görülmek istendi. Bu rüyanın hayalden öte bir anlam taşımadığını bilmesine rağmen.

Ürdünlü olan Zerkavi, Irak'ta **Ladin**'e bağlı direniş gruplarının lideri durumundaydı. TV ekranlarına yansıyan ve Irak direnişini karalamanın aracı olarak kullanılan kafa kesme eylemlerinin de lideri olarak tanımlanan Zerkavi'nin ardından yapılan değerlendirmelerde dikkat çeken nokta “**Zerkavi, Irak'ta baş kesmelerle Kaide'nin adını kötüye çıkaran kontrolden çıkmış tehlikeli bir kişiydi. Ladin, gruplar arasında bağı sağlamada Iraklı birinin daha akıllıca olacağını düşündü**” oldu. Zerkavi'nin yerine düşünülen yeni lider ise ölümünün hemen ardından açıklandı: Abdurrahman Iraki. Ölümünün ardından dolaşan isimler bir yana kamuoyunun en çok üzerinde durduğu noktayı incelemekte fayda var. Direnişin bundan sonraki aşamasının nasıl şekilleneceği ve bir anlamda emperyalistlerin ve uşaklarının beklentilerinin ne kadar gerçek olup olmadığı sorunu. Irak'ta işgal, başladığı günden bugüne çeşitli dönüm noktaları geçirdi. Bu dönüm noktalarının tümünde de yapılan değerlendirmelerin hepsi aynı nitelikte oldu ve hepsinde de direnişin sonunun geldiği açıklandı. Ancak bu açıklamaların hemen ertesinde direnişin bitmesi bir kenara, ABD'nin saldırılarının artmasına paralel

olarak direniş ivme kazanmıştır. Son dönemde artan saldırı ve katliamlara paralel olarak da direniş etkisinden ve gücünden bir şey kaybetmeyecektir.

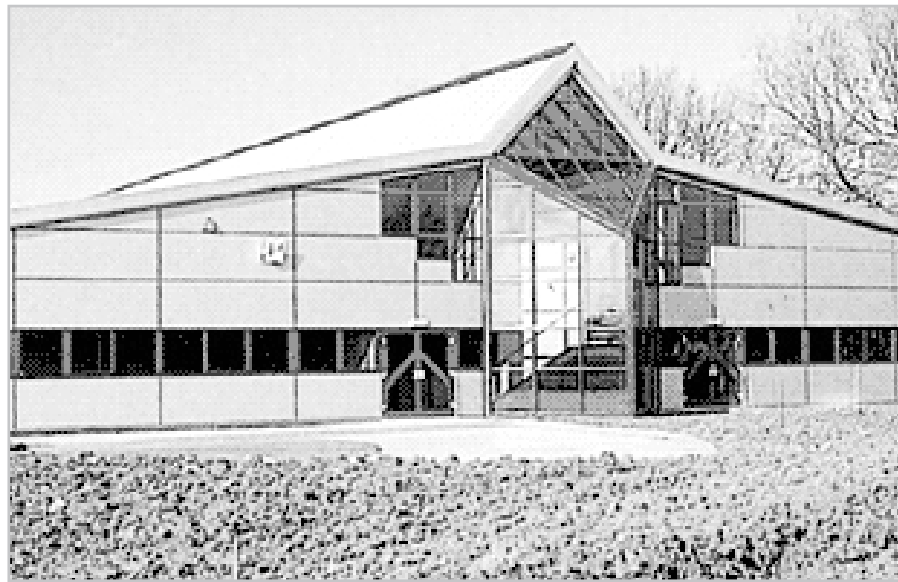
ABD'nin son dönem yoğunlaşan krize paralel olarak artan ve artacak olan saldırıların etkisi sadece kendi ülkesiyle sınırlı kalmayarak, oldukça geniş bir yelpazeyi kapsamaktadır. ABD'nin son dönemde Rusya ile ilgili olarak ABD Başkan Yardımcısı Cheney'in Rusya'yı hedef alan sert açıklaması, **Putin**'in “**Ulusa sesleniş**” konuşmasında, ABD'ye yönelik, “İstediyini kimseye sormadan yutan kurt” nitelemesi, ulusal savunmaya yaptığı vurgu, İran'a diyalog çağrısı petrol fiyatlarının yükselişi, doların değer kaybetmesi, euronun kullanımının gittikçe yaygınlaşması gibi oldukça kritik gelişmeler ABD ekonomisindeki çalkantıları ifade eden somut bazı göstergelerdir. Ortadoğu'da ise Irak fırtınasına ek olarak İsrail-Filistin çatışmaları yeniden alevlenme eğilimleri taşımaktadır. İsrail'in hava saldırıları olarak başlayan ve sivil halkın ölümü ile sonuçlanan saldırılarına **HAMAS**'ın da yanıt vermesi bu eğilimlerin büyümesi sinyallerinin güçlü olduğunu göstermektedir.

Artan saldırılara paralel olarak dünyanın bir dizi bölgesinde direnişler de yaygınlık kazanmaktadır. **Fransa**'da gerici yasalara karşı direnenler bugün **Şili**'de sokakları doldurmakta. Her fırsatta “**bitirilen**” Irak direnişi tüm saldırı ve kuşatmalara rağmen devam ediyor. Emperyalizm yenilgiye mahkum olmuş geleceğini değiştirmek için çırpınıyor. Ancak dünya halkları da direniş ateşinin etrafında ördüğü halkıyla ateşi harlamaya devam ediyor.

Corus Yasan işçileri grevde

İşçi sınıfının genelde sistemin baskılarına özelde ise kendi baş çelişkileri olan patronlara karşı örgütsüz olmalarından dolayı “**sessiz**” kaldıkları bir dönemdeyiz. Grevlerin, direnişlerin kendi buldukları bölgedeki diğer işçilerden “**destek görmekte zorlandığı**”, diğer bölgelere ise (başka semtler, ilçeler, şehirlere vs.) “**haber**” niteliği dışında taşınmadığı bir dönemde, grevlerin örgütlenmesi, direnişlerin olması geri kesimin suskunluğuna karşı olduğundan çok daha nitelikli bir karşı koyuştur. Bu direnişin nitelikli bir kazanıma ulaşması için, ekonomik taleplerle sınırlı kalmayıp sosyal ve demokratik talepler içeren politik bir hatta ilerlemesine önem gösterilmelidir. Bunun yanında lokal olarak gelişen direnişler arasındaki dayanışmanın örgütlenmesi de var olan direnişi büyütecektir.

Sakarya 1. OSB (Organize Sanayi Bölgesi)'de bulunan 70 kişilik Corus Yasan Metal sanayi işçilerinin örgütlü olduğu **Birleşik Metal-İş** ile patron

Birleşik Metal-İş Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu, Corus şirketinin dünyanın en büyük çelik tekellerinden birisi olduğunu, devletin resmi kurumlarının açıklamalarında açlık sınırı 500 YTL'nin üzerinde olduğunu, ancak Corus işçilerine bu ücretin verilmediğini ve bunun için mücadele ettiklerini belirtti.

arasındaki görüşmelerde, idari maddelede anlaşma sağlanırken, ücret konusunda sağlanamadı. 450-500 YTL maaş alan işçilerin ilk altı ay için %35'lik zam taleplerine karşın patron enflasyon oranında zam dayattı. Bunun üzerine işçiler OSB içinde yürüyüş yaparak çevre fabrikalardan destek istediler. “**İşçiler ortak mücadeleye**”, “**Corus işçisi köle değildir**” vb. sloganlarıyla grev pankartını işyerinin astılar. Konuyla ilgili görüşlerini belirten Birleşik Metal-İş Genel Başkanı **Adnan Serdaroğlu**, Corus şirketinin dünyanın en büyük çelik tekellerinden birisi olduğunu, devletin resmi kurumlarının açıklamalarında açlık sınırı **500 YTL**'nin üzerinde olduğunu, ancak Corus işçilerine bu ücretin verilmediğini ve bunun için mücadele ettiklerini belirtti. Ayrıca **Corus** işçilerinin sanayi bölgesindeki bütün işçileri örgütlemekle yükümlü olduklarını belirtti. Greve çıkan işçilere **DİSK**'e bağlı sendika yöneticileri de destek verdiler.

(İstanbul)

Binlerce eylem içerisinde, ancak az sayıda olumsuz örnekte, daha çok zarar gören “kaza” sonucu kendi yoldaşlarımız olmuştur. Halktan kişilerin ölüm ve yaralanmasına yol açan eylemler, bu kadar uzun süreli ve yoğun faaliyet içerisinde bir iki olay ile sınırlı kalmıştır. Bunun hiç olmaması için duyduğumuz sorumluluk, gösterdiğimiz titizlik, özen ve dikkate karşın, her alanda ve konuda olduğu gibi bu faaliyette de hatalı tutumlar olabilmekte ve sonuçta halka/devrime zarar verilebilmektedir. Bunu ne doğal ne de meşru (mücadelenin bir parçası) olarak kabul ediyoruz. Hiç olmaması ve yaşanmaması için azami dikkatin gösterilmesi ve yüksek bir sorumluluk duygusu içinde çalışılması gerektiğinin bilincindeyiz.

Erzincan-Ulalar’da yaşanan ve “katliam” gibi sonuç doğuran olay, eylem için görevli yoldaşlarımızın aceleci, düşüncesiz, hesapsız, dikkatsiz ve disiplinsiz hareket etmesi sonucu meydana gelmiştir. Bu, affedilmesi zor bir sorumsuzluktur.

Yoldaşlarımız, eylemi gerçekleştirmeyi devrimci görev olarak değil, bir “iş” olarak görme anlayışıyla hareket ederek; eylemin şartlarının oluşmasını beklemek yerine disiplinsiz davranıp kolaycılığı seçmişler, tarzımız olmayan bir biçimde herkesin girebileceği kolaylıktaki bir mekana ses bombası bırakmak suretiyle büyük bir sorumsuzluk göstermişler, elektronik düzeneğin hazırlanmasında dikkatsizlik yapma ciddiyetsizliğiyle davranmışlardır.

Bu tutumların, bizim “halka zarar vermeme” ilkesi doğrultusunda gösterdiğimiz, sorumluluk duygusu içinde hareket ederek azami dikkat ve özen ile çalışma biçimimizle ilgisi yoktur. Bu ilke doğrultusunda faaliyet yürütmekten bir an için uzaklaştığı, sorumsuz davranıldığı, gerekli hassasiyetin, dikkat ve itinanın gösterilmediği durumlarda, halka ve devrime zarar verici her türlü sonucun yaşanması için şartlar yaratılmış demektir. Bunun olabilecek en ağır ve vahim bilançolarından biri Erzincan-Ulalar’da karşımıza çıkmıştır.

Eylemle görevli yoldaşlarımızın hatalı tutumları partimizi bağlayıcı niteliktedir ve bundan ötürü de sorumluluk onların şahsında partimize aittir. Partimiz ilke ve anlayışlarına, çizgi ve geleneğine aykırı bir sorumsuzlukla sergilenen pratiğimiz neticesinde meydana gelen ölümlerden dolayı halkımıza özeleştirici veriyoruz.

Şunun iyi bilinmesi gerekir ki hatamız sonucu halka ve devrime verilen zarar yalnızca dört çocuğun ölümü ile sınırlı olmamıştır. Bu olayın etkisi ile belirli bir kitle nezdinde partimize karşı güvensizlik ve tepki gelişmiş, sınıf mücadelesi o bölgede ciddi ölçüde yara almıştır. Düşman bu fırsatı en iyi biçimde değerlendirme yoluna gidip, kitlelerin geri yanlarına hitap etmeyi de başararak, partimiz ve devrimci güçler aleyhinde propaganda faaliyeti yürütmüş ve bundan geçici de olsa belli çıkarlar sağlamıştır. Nitekim sadece faşistlerin değil, bu provokatif tutumların etkisiyle ölen çocukların yakını sıfatıyla kimi “ucuz kahraman”ların da devrimcilere yönelik silahlı saldırıları söz konusu olabilmektedir.

Olayların hassasiyeti ve gelişim şekli ne-

deniyle şu aşamada bu tarz hareket sahiplerini uyarmakla yetinmek zorunda kaldığımız, ancak benzer tavırların sürmesi halinde, devrimcilere yönelik saldırıları yanıtızsız bırakmayacağımızın da herkesçe anlaşılması gerekmektedir. Hiç kimse faşist diktatörlüğün eli kanlı katillerine sığınarak, bu faşist devletin korumasına güvenerek devrimcilere el kaldırma cüretine girişmemelidir. Hiç kimse, faşist Türk devletinin oyununa gelip komünistlere ve devrimcilere karşı kan davası gütmeye akılsızlığı ve acizliği içerisine düşmemelidir.

Sonuçları ne kadar ağır ve vahim olursa olsun, dört çocuğun hayatını kaybettiği olay, partimizin bilerek ve isteyerek gerçekleştirdiği bir eylem değildir. Çocukların “cinayet gibi” de olsa kaza sonucu yaşamlarını yitirdiği gerçeği göz ardı edilmemelidir. Biz, devrim yolunda yüzlerce can veren, büyük bedeller ödeyen, halka olan sevgi ve bağlılığını binlerce yoldaşımızın yaşamının her karesindeki milyonlarca örnekle ispatlayageldiği, komünist bir geleneği temsil ediyoruz. Bizim halka ve devrime olan bağlılık, inanç ve sevgimiz sorgulanamaz bir açıklıkla orta yerde durmaktadır.

Ne kadar kötü ve trajik bir sonuca sahip olsa da bir olaydan yola çıkılarak partimiz ve onun şahsında komünistler ve devrimciler aleyhinde, ne faşistlerin ne de gericilerin “halk düşmanları” tarzında propaganda yürütmelerine izin vermemiz düşünülemez. Hiç kuşkusuz bu olayda da en adil ve doğru yargılamayı acımasız bir biçimde yapacak olan komünistlerin kendilerinden başkası değildir. Zira komünistler hatalarına düşmana hizmet eden bir illetin kaynağını kurutmak, ondan dersler çıkarmak ve bir daha aynı yanlışları tekrarlamamak için büyük bir ciddiyet ve acımasızlıkla yaklaşmayı her zaman en önemli ilke ve görevlerinden bellemişlerdir.

Daha birkaç ay önce Diyarbakır’da çoğu çocuk 11 kişiyi kitle direnişi ve gösterisinde kurşuna dizilen, Başbakanı “çocuk, kadın dinlemeyin vurun” diye talimat yağdıran, ordusu kan dökme konusunda nam salan, işkencehaneleri dünyanın en randımanlı çalışan bu faşist devletin, Erzincan-Ulalar’daki olayı partimiz ve devrimciler aleyhinde kullanmaya çalışması anlaşılır bir durumdur. Bunun için burjuva basının seferber olması ve “anneler günü”nün de kullanılarak trajedinin daha da boyutlandırılmaya çalışılması da anlaşılabilir. Ancak anlaşılmasız ve kabul edilemez olan, kimi reformist çevrelerin, bu olayı, karşı-devrimci koruya iştirak ederek onların ağzı ve tutumuyla yorumlamaya ve lanse etmeye kalkmasıdır.

Emperyalist zorbaların, faşist katillerin ve halk düşmanı gericilerin saltanat sürdüğü bu yeryüzünde, her şeyden önce, dünya nüfusunun üçte birinden fazlasını oluşturan (2.5 milyar) çocuklara insanca yaşam hakkı tanınmamaktadır. 1 milyarı aşkın çocuk, sağlıklı beslenme, barınma ve bakım olanaklarının bulunmadığı koşullar altındadır. Önlenilebilir hastalıklardan 1 yılda ölen çocuk sayısının 4 milyon, her gün ölen çocuk sayısının 35 bin, 1 dakikada sadece açlık ve kötü beslenmeden ölen çocuk sayısının 12 olduğu bir dünyada; 100 milyon çocuk sokak-

larda yaşamakta, 150 milyon çocuk okul yüzü görememekte, 10 milyon kız çocuğu fuhuş sektöründe kullanılmaktadır.

Dünya işgücünün yüzde 10’unu oluşturan çocukların ağır işlerde çalıştırılan nüfusu 250 milyondur. Son 10 yıldaki savaş ve çatışmalarda 2 milyon çocuk öldürülmüş, 6 milyon çocuk sakat kalmış ve yaralanmıştır. Dünya hapishaneleri binlerce “suçlu” çocukla doludur. İdam sehpaları bir dizi ülkede çocuklar için de kurulmaktadır. Ülkemizdeki çocukların durumu da bu panoramanın izdüşümü olarak aynı sefalet, angarya, kölelik, işkence ve ölüm tablosuna sahiptir. Son 20 yıl içerisinde, özellikle Türkiye Kürdistanı’nda faşist Türk ordusu, Özel timi ve polisi tarafından katledilen, bombalamalar ve mayınlar yüzünden yaşamını yitiren ve sakat kalan çocukların sayısı yüzlercedir.

İşkenceci vali ve emniyet müdürleri ile katliamcı Türk ordusunun eli kanlı temsilcileri eliyle Partimizi, biz komünistleri ve genel olarak devrimcileri, Erzincan-Ulalar’daki olayı fırsat bilerek “çocuk katili” olarak karalamaya kalkışan faşist Türk devletinin uşaklığını yaptığı emperyalist-kapitalist sistemin, halk ve çocuk sevgisinden anladığı budur. Onlara sunduğu dünya, böylesi törpülenmiş istatistiklerle örülmüştür. “Anneler, Babalar, Çocuklar Günü”, “çocuk hakları”, “çocuk sevgisi” vb. bütün kampanya, düzenleme ve demagojileri, bu kanlı zulüm ve vahşet tablosunu gizlemeye yönelik aldatmacalardan ibarettir.

Çocuklardan kadınlara, işçilerden köylülere, emperyalist-kapitalist sistemin kanlı çarkları arasında öğütülen bütün sınıf ve kategorilerin bu cehennemden kurtuluşu için dünya çapında 1.5 asra yakın bir süredir amansız ve kesintisiz bir kavgasını omuzlayan Marksist-Leninist-Maoist ideolojinin temsilcisi komünistler, hedeflerine doğru emin adımlarla yürümeye devam ediyorlar. Bu yolda nice zaferler elde edildiği gibi sayısız yenilgilere de uğranıldı. Büyük başarılar elde edildiği gibi, büyük hatalar da yapıldı. Her birinden öğrenerek, dersler çıkararak, ideolojimize, kitlelere ve kendimize güvenimizi yitirmeden daima ileriye doğru adım atmayı öğrendik.

Hiçbir başarının sarhoşluk ve kibir yaratmaması gerektiği gibi, hiçbir hatanın da boynumuza yafta olarak asılmasına izin vermemeliyiz. Yanlışlarımızı iyi biçimde analiz etmeli, kaynaklarına inmeli, bütün yönleriyle kavramalı, doğru ve kapsamlı dersler çıkarılmalıyız. Hatamız sonucu yaşamını yitirenler için durumu eski haline döndürme ve zararları telafi etme şansımız olmadığına göre, yapmamız gereken, o bölgede Demokratik Halk Devrimi için Halk Savaşı doğrultusunda yürüttüğümüz faaliyette eskisinden çok daha fazla yoğunlaşmak olacaktır. Kitlelerde sarsılan güvenin tekrar sağlanması ve karşı-devrimci propagandanın etkisinin kırılması ancak böylesi bir pratikle mümkündür.

Komünistler, yaşamlarını insanlığın sınıfsız, sömürsüz bir dünya özlemini gerçekleştirmesi davasına adanmışlardır. Bunun için buldukları ülkelerde önlerindeki engelleri devrimler yoluyla birer birer geçmeyi hedefleyerek ilerlerler. Bu yolu seçen ve komünist partisi saflarında örgütlenen her dev-

rimci için, o andan itibaren bireysel varlığı ve çıkarları, uğruna mücadele ettiği ezilen sınıfların çıkarlarına kayıtsız şartsız tabi durumdadır. Bu, yaşamını gözünü kırpmadan feda etmeyi gerektirecek bir cesaret ruhuyla mücadele azminin kuşanılması, sınırsız ve sonsuz bir özveriyle savaşılması, tükenmek bilmeyen bir azimle çalışılması anlamına gelmektedir.

Partimiz TKP/ML’nin 34 yıllık tarihi boyunca, saflarımızda örgütlenen sayısız komünist militan ve savaşçının, yüzlerce canını vermek, binlercesi ağır bedeller ödemek suretiyle bu pratiği sergilemişler ve sergilemeye devam etmektedirler. Bu pratiğimiz, artan bir hız ve coşkuyla, kurtuluşa kadar hiç kesintisiz bir biçimde sürecektir.

Yaklaşık iki ay önce partimizin en değerli militanlarından, halk ordusu TİKKO’nun yiğit komutanlarından Dilek POLAT yoldaşımızı faşist diktatörlüğe karşı yürüttüğümüz amansız kavganın doruklarında kızıl bayrağa sardık. Yoldaşımız, kendisinden önce toprağa düşen başta partimizin kurucusu, önderimiz İbrahim Kaypakkaya olmak üzere yüzlerce yoldaşımız gibi, ölümü büyük bir özveri ve cesaretle kucaklarken, halka ve devrime olan bağlılık andımızı haykırıyordu.

Son neferini Dilek POLAT yoldaşımızın oluşturduğu şehitler ordumuzun taşıdığı demokratik halk devrimi mücadelesi, bu ülkeye halkın geleceği için yürütülmektedir. Nice bedellerin ödendiği ve çok daha fazlasının ödenmesinin kaçınılmaz olduğu bu kavga, proleter dünya devrimi mücadelesinin parçasıdır. Nihai amacımız, emperyalist-kapitalist sistemin insanlığa reva gördüğü bu sömürü, zulüm ve işkence düzeninin yerle bir edilmesi, sınıfsız-sömürsüz bir dünyanın kurulmasıdır.

Bizim kuracağımız dünyada, çocuklar herhangi bir barakada bomba ile karşılaşmak zorunda kalmayacaktır. Bizim kuracağımız dünyada, çocuklar kurcaladıkları bir paketdeki bombanın hedefi olarak yaşamlarını yitirme riskini de taşımayacaktır. Bizim kuracağımız dünyada, çocuklar; yarınlarına güvenle bakabilecekleri bir ortamda; sömürü, köleleştirme, fuhuş, angarya, zorla çalıştırma gibi baskılara uğramadan, suça itilmeden, hapsedilmeden, kurşuna dizilmeden, eğitim hakkından yoksun bırakılmadan, sağlıklı koşullarda büyüyecektir.

Bütün çocuk ölümlerinde hissettiklerimizi yaşıyor ve Orhan, Mert, Cem ve Umut’un ölüm acısını en az kendi yoldaşlarımızınki kadar derin bir biçimde hissediyoruz. Sorumluluğumuzun üzüntümüzü bir kat daha artırdığı bu ölümlerin, demokratik halk devrimi mücadelesinde yol açtığı zararları göğüslemesi bilecek güçte olduğumuzun, dost ve düşman bütün güçler tarafından bilinmesinde fayda vardır.

Enternasyonal proletaryanın Türkiye temsilcisi Partimiz, kuruluşundan itibaren komünizmin bayrağını ülkemiz topraklarında onurlu bir şekilde dalgalandırmaktadır. Buna hiç kimsenin leke sürmesine izin vermemiştir ve bundan sonra da vermeyecektir.

Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist Merkez Komite Siyasi Büro

Mayıs 2006

Çeşitli milliyetlerden halkımıza özeleştirimizdir

13 Mayıs 2006 günü, Erzincan ili Ulular Beldesi'ne bağlı Atatürk Mahallesi Muhtarı Erdal Türkmen'e ait garajda meydana gelen patlamayla ilgili olarak Proletarya Partisi tarafından yapılan ve elimize posta e-mail kanalı ile ulaşan aşağıdaki açıklamayı haber değeri taşıdığı için yayınlıyoruz.

13 Mayıs 2006 günü, Erzincan ili Ulular beldesine bağlı Atatürk mahallesi-nin muhtarı Erdal Türkmen'in garaj olarak kullandığı kapalı mekanda meydana gelen patlama sonucu, Orhan OĞUZ, Mert CELEP, Cem CELEP ve Umut TÜRKMEN isimli çocukların yaşamını yitirmesi olayıyla ilgili taşıdığımız sorumluluk kadar duyduğumuz acı ve üzüntü de büyüktür. Öncelikle bunun iyi bilinmesi ve anlaşılması gerekmektedir.

Hedef olarak seçilen muhtar Erdal Türkmen; devletle işbirliği içinde, devrimci, demokrat ve yurtseverler aleyhinde ihbarcılık yapan bir kişiliktir. Eylemimizin amacı, arabasının altına

Düzenlemeye çalıştığımız bir eylem sebebiyle, dolaylı da olsa dört çocuğun hayatını kaybetmesinin sorumluluğunu bütünüyle üstlendiğimizi ilan etmeyi; halka, devrime ve komünizme olan inanç ve bağlılığımızın gereği biliyoruz. Niyetimiz ve olayın gelişim şekli nasıl olursa olsun, hiçbir mazeret ve gerekçenin arkasına sığınmaksızın, bütün içtenliğimizle kendimizi yargılamayı görev kabul ediyoruz.

Komünistler, zoru ve şiddeti tarihsel bir gereklilik olarak benimsemek zorunda kalmışlardır. Bu seçimleri, nesnel dünyanın yasaları ile doğrudan ilintili olarak önelerine konulmuştur. İnsanın sınıflardan arındırılması, her türlü baskı, sömürü

ğın kurtuluşu için bir yol çizmesiyle birlikte, silahlı mücadeleler devrimin zaferinin tayin eden rollerini daha güçlü bir biçimde oynamaya başladılar. Dünyanın bütün ülkelerinde Halk Savaşı ya da toplu ayaklanma biçimiyle de olsa kurtuluş yolu, silahlı mücadelenin güçlü biçimde verileceği devrimlerden geçmektedir.

Silahlı mücadele, halk düşmanı sınıflara yönelik çok çeşitli eylem biçimlerini içinde barındırır. Hedef, canlı ya da cansız her zaman için düşmandır. Gerçekleştirilecek eylem esnasında halka zarar verilmemesi, birinci önceliklikle gözetilen husus olmaktadır. Bu riskin değil çok zayıf, ancak hiç olma-

çok acil durumlarda büyük çıkarların korunması gerekçesiyle işkencenin yapılabileceği bahanesinden yola çıkarak işkenceyi meşru kılma oyununa düşülmesi kaçınılmazdır.

Komünistler bu noktada da her türden küçük burjuva devrimcisinden ayrılırlar. Bu konudaki titizlikleri, hassaslıkları, eylemin amacı ile sonuçları arasında çok yönlü kurdukları ilişkiler bakımından tutumları farklıdır. Temsil ettikleri sınıfın ağırlığını, kapsayıcılığını ve kavrayıcılığını göstermek, sabrını ve sebatını kuşanmak, zorlukların üstesinden gelme konusundaki azmiyle donanmak zorunda olduklarının bilincindedirler.

Rize'de Belediye'de, Trabzon'da MHP'de ve Emniyet'te aynı gün patlamalar oldu

Gündüz 12:30'da Rize'de Patladı
DÜN öğlen saatlerinde Rize Belediyesi Başkanlık katında temizlik malzemelerinin bulunduğu ortada meydana gelen patlamada cam kırılıp yaşamı tehdit eden ses bombası ile yapılan saldırıda deponun kapısı ve camlarının parçalandığı, patlama sırasında Başkan Halil Bakıcı'nın malkamında olduğu belirtildi. Bakıcı, olayın İYAYAL'da ilişkilendirilmesini karşı çıkarak, "Ben katılmıyorum. Karan polis verecek" dedi.

Akşam 16:55'de Trabzon'da...
DÜN akşam saatlerinde bu kez Trabzon'da MHP İl Binası'nın kondoitöründe meydana gelen patlama Rize'deki patlamayı daha anlamlı hale getirdi. Trabzon Ulku Ocağı ve MHP Merkez İlçe Başkanlığı arasındaki koridorunda patlatılan plastik ses bombasının etkisiyle hazır camlar kırıldı. MHP Merkez İlçe Başkanı Cemal Özçelik'in patlamadan 1 dakika önce Merkez İlçede ocağına girildiği öğrenildi.

MHP İl Başkanı Yurusoğlu Oyuna Gelmeyeceği
OTLU İlçe Başkanı Süleyman Lütfi Yurusoğlu gelişme ilgili açıklama yaptı. Yurusoğlu "Bu olay MHP'nin yüceltmesi önlenemez matut girişimdir. MHP hiçbir şekilde tahriklenmeyecek ve sokağa çıkmayacaktır" dedi. Ulku Ocağı Başkanı Tolgay Sivrikaya da "Bunlar bir oyun. Türkiye geçmişte de aynılarla karşılaşmış" şeklinde konuştu. İleleyen saatlerde bu kez Emniyet Müdürlüğü önünde bomba sesini veren bir paket bulundu. Emniyet'in paketi torneyde patlatıldığı öğrenildi.

Trabzon ve Rize Valileri Patlamalarla İlgili Ne Dedi?
RİZE Valisi Emver Salıboğalı, patlamanın mitingle ilgili herhangi bir açıklama yapmadı. Salıboğalı, "Bir şey söylemek için erkken arkadaşlarımın detayları inceleyecek. Samsun'daki laboratuvarı göndereceğim. Daha sonra geldi açıklama yapacağız" dedi. Trabzon Valisi İktisadî Yavaşoğlu ise Rize'deki patlamayla Trabzon'daki patlamaları benzerlik arzettiğini belirterek, "Ses bombası olduğunu tahmin ediyorum. Olayı büyütecek bir durum söz konusu değil. Bir takım verilerden sonra gerekli açıklamaları yapacağız" dedi.

Avdın GELLEÇİ - Albay TELATAR'IN Haberleri - sayfa 2

Binlerce eylem içerisinde, ancak az sayıda olumsuz örnekte, daha çok zarar gören "kaza" sonucu kendi yoldaşlarımız olmuştur. Halktan kişilerin ölüm ve yaralanmasına yol açan eylemler, bu kadar uzun süreli ve yoğun faaliyet içerisinde bir iki olay ile sınırlı kalmıştır.

"ses bombası" koymak suretiyle bu halk düşmanının uyarılmasıydı. Militanlarımız, arabası gelmeyince, elektronik düzeneği gece saatine (11.00) ayarlayarak, ses bombasını garaj olarak kullandığı barakaya bırakmış ve olay yerinden ayrılmışlardır. Gerek saatteki olası bir yanlışlık/arıza, ya da çocukların kurcalaması, gerekse de çok yakınına sokulmalarıyla tesirinin artmasından kaynaklandığını sandığımız nedenlerle, sadece düşmanlarımızı sevindiren bu büyük acı verici olay gerçekleşmiştir.

ve zulme son verilmesi için çıkarılan komünizm yolculuğunda, devrimlerin gerçekleştirilmesi için şiddet, başvurulması gereken bir yöntem olarak tarihteki yerini almıştır. Bunun esas temeli, sınıfların ortaya çıkışıyla beraber şiddetin her türünü sistemli bir biçimde üreten sömürücü toplum düzenleridir.

Ezen ve sömüren egemenlerin devletleri aracılığıyla yönetilen yığınlar üzerinde yoğun bir biçimde uyguladıkları şiddet, devrimlerin de yöntemini belirlemiştir. Komünist ideolojinin devrimlere bilimsel perspektif kazandırması ve insanlı-

dığı koşullarda eylemlerin gerçekleştirilmesi prensibiyle hareket edilir. Halk adına ve devrim/halk için gerçekleştirilen eylemlerde bu ilke ile hareket edilmesinden daha doğal bir anlayış olamaz.

Bu prensipten herhangi bir gerekçe ile uzaklaşılması, vazgeçilmesi, istisna yaratılması düşünülemez. Sözelimi büyük çaplı ya da hedefli bir eylemin gerçekleştirilmesi uğruna halka zarar verilmesi kabul edilemez. Aynı şekilde, halka verilen zararın az ya da çok olması gibi hesaplar da yapılamaz. Aksi takdirde, faşistlerin,

Kuruluşu ile birlikte temel stratejik tespitleri doğrultusunda Halk Savaşı'nın zorlu basamaklarını hiç vakit yitirmeksizin tırmanmaya başlayan partimiz TKP/ML; tarihi boyunca gerçekleştirdiği sayısız silahlı eylemlerinde, "halka zarar vermeme" ilkesine büyük bir titizlik göstermiştir. Gerek partimiz kadroları, gerek halk ordusu TİKKO gerillaları, gerekse de gençlik örgütümüz TMLGB militanlarının yerine getirdiği eylemlerde, 34 yıllık tarihimiz boyunca son derece başarılı bir tutum izlenmiştir. *Devamı sayfa 31'de*